

ANNABEL DUPONT

Prizoniera dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Cazinoul din Pointe St. Auguste se înălța înspăimântător deasupra stâncilor care își câștigaseră reputația periculoasă. Dar acum, nu mai erau șanse atât de mari ca în acel loc să se întâmple o tragedie. Locul era bine asigurat. De aceea, cazinoul era frecventat de turiștii cazați în hotelurile din apropiere. Avea o terasă care se înălța deasupra înfricoșătoarei prăpăstii și cu siguranță un sinucigaș ar fi găsit acel loc propice pentru a muri.

La local veneau mulți turiști care își încercau șansa la jocurile de noroc, însă doar câștigătorii erau în centrul atenției.

Rachel stătea singură la o masă din restaurant. Era una retrasă și de acolo avea o vedere de ansamblu asupra meselor de joc. De fapt, chiar o privea cu cinism pe femeia plină de

bijuterii scumpe, care acum își etala câștigul în fața însoțitorilor săi. Era evident că tocmai câștigase premiul cel mare, dar bucuria de care dădea dovadă era depășită, ținând cont de faptul că nu părea deloc să aibă nevoie de bani.

Rachel își luă privirea de la grupul zgomotos și fixă lichidul de culoarea ambrei din paharul ei. Oare va reuși să ducă la bun sfârșit treaba pentru care venise? Își deschise poșeta plic și scoase o cutie cu țigări. Luă una și o duse la buze, dorind mai apoi s-o aprindă. În timp ce căuta bricheta, un chelner zâmbitor se apropie de ea și-i oferă un foc. Femeia îl acceptă și-i întoarse un zâmbet slab. Știa că o femeie care stătea singură într-un asemenea local nu era privită cu ochi buni. Oftă. În ultimile zile, fusese în locuri și mai rele decât acesta. Și asta doar ca să-și atingă scopul.

Privi în jur. Peste tot domnea mirosul banilor și era deprimant să se gândească la oamenii aceștia care îi cheltuiau cu atâta ușurință.

Trase puternic din țigară. Trebuia să revină aici diseară, își spuse, hotărâtă. Nu mai avea mulți bani și n-avea de gând să se întoarcă la Londra înainte de a-l vedea. Ce i-ar putea spune tatălui său dacă va fi forțată să facă asta? Ce va crede oare? Că n-a avut curajul s-o facă? Că el s-ar fi descurcat mai bine în locul ei? Își sprijini bărbia într-una din palmele fine. Oare el s-ar fi descurcat atât de rău?

Dar nu putea fi nici ușor. Cum să creadă că venind într-un

loc ca Bahamas, avea să-l găsească pe acest om în câteva ore, chiar dacă era unul influent și recunoscut. Arhipelagul cuprindea cam șapte sute de insule. Putea fi pe oricare dintre ele. Putea chiar să fie la Londra. Orice era posibil. Până la urmă, nu acolo îl cunoscuse?

Își imaginase că ar fi o prostie din partea lui să mai aibă casa de pe insula Conchera și făcuse bine că verificase asta printr-un telefon, fără să se obosească să facă drumul până acolo.

Nu mai era asociat nici la hotelul din vestul plajei Nassau, unde obișnuiau să meargă de atâtea ori și vânduse și restaurantul din Bay Street.

Parcă ștersese toate urmele, iar oamenii pe care-i întrebase de el, păreau să ascundă adevărul. Bineînțeles că folosind numele de fată, Jardin, nu stârnise interesul nimănui. De aceea, toată lumea credea că e o străină curioasă. Nu dorise să-și folosească numele de după căsătorie pentru că nu avea nicio intenție să-l avertizeze de prezența ei. Poate era un lucru prostesc, dar așa simțea că era cel mai bine.

Când ajunsese la hotel, studiasse plantele cu celelalte localuri și se oprise la acest cazinou. Își amintise că era foarte încântat de acest loc și că își dorea să intre în posesia lui și să-l transforme într-un club de noapte.

Stinse țigara în jumătatea de scoică de pe masă, care servea drept scrumieră. Stătea la o masă prea retrasă, își zise. Dacă

voia să atragă atenția unuia dintre directori, trebuia să ocupe un loc mai bun. Mai bine s-ar duce la biroul cazinoului și ar întreba pur și simplu de el. Și asta trebuia să o facă acum, ori niciodată. S-ar putea să nu mai aibă o asemenea ocazie. Până la urmă, dacă stătea acolo, trebuia să cheltuie bani pentru a face consumație. Chelnerul care o servise deja începuse s-o privească suspicios. Poate credea că e o hoată. Și dacă era așa, avea destui oameni pe care-i putea vâna. Toate femeile din încăpere purtau bijuterii care valorau probabil milioane de dolari. Ea, în schimb, avea doar o brățară din aur, simplă, singura bijuterie de valoare pe care o mai păstrase. Nici rochia pe care o purta nu se putea compara cu creațiile celorlalte doamne prezente acolo. Dar trupul voluptuos și părul bogat, de culoarea castanei, îi dădeau o înfățișare tinerească și vioaie, de care nu era pe deplin conștientă.

Observă un bărbat care o privea insistent și care, după ce chemă chelnerul, se îndreptă spre ea.

– Așteptați pe cineva, doamnă? întrebă el.

Femeia ridică privirea, iar bărbatul, care se arătă foarte surprins, trase imediat scaunul de lângă ea și se așează.

– Rachel! exclamă el. Ce cauți aici?

Rachel nu știa cum să reacționeze. Îi părea bine că vedea în sfârșit o față cunoscută, dar acum știa că André va afla cu sau fără voia ei de venirea ei.

– Bună, Ramon, zise ea, reușind să zâmbească. Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc, răspunse bărbatul, nerăbdător. Te-am întrebat ce faci aici. André știe că ești aici? Bineînțeles că nu știe, răspunse tot el la întrebare. Dacă ar fi aflat, aş fi știut mai devreme de venirea ta.

– Fratele tău nu știe nimic, îl liniști tânăra.

– Da, sigur. Abia ieri s-a întors de la New York. Cât stai aici?

– Vrei să știi de când am venit? Sau cât mai stau? întrebă ea, calm.

– Ambele.

Rachel zâmbi.

– Ești neschimbat, Ramon. Spune-mi, ești aici din întâmplare sau lucrezi aici?

– Mă ocup de acest cazinou. Trebuie să fiu sincer cu tine și să-ți spun că unul dintre chelneri te-a remarcat și nu te-a scăpat din ochi de când ai venit.

Rachel râse scurt.

– Sunt o persoană suspicioasă, nu-i așa? râse fata.

– Cam așa ceva, admise Ramon. Dar știi cum se zice, niciodată nu poți fi destul de precaut.

– Așa e, fu ea de acord.

– Vino, nu putem vorbi aici, zise bărbatul, ridicându-se. Vom merge în biroul meu.

– Despre ce să vorbim? îl privi Rachel leneș.

– Despre André.

– Pe André vreau eu să-l văd, zise ea.

– Știu asta.

– De unde ai putea ști așa ceva? Oare nu pot ajunge aici, pe insulă și din alt motiv? Trebuie să vin doar ca să-ți văd fratele?

– Da, răspunse bărbatul. În aceste momente, doar ăsta ar fi singurul motiv.

– În aceste momente? Ce vrei să spui cu asta?

– Nu te mai preface, Rachel. Vino să vorbim. Însist. Nu putem vorbi aici.

– Și dacă refuz?

– Atunci, nu-l vei vedea pe André.

Rachel strânse din buze. Știa că nu se putea pune cu încăpățânarea bărbatului. Și mai știa că asta era unica ei șansă de a realiza ce-și propusese.

– Bine, voi veni cu tine, spuse ea, pe un ton resemnat.

– Știam că o s-o faci, zise bărbatul.

Coborâra în cazinou și Rachel găsi atmosfera de acolo de nesuportat: zgomotul era infernal și peste tot dăinuia un miros puternic de tutun și de alcool. Ramon o conduse spre o ușă pe care scria "PRIVAT" și care era păzită de doi gardieni. Bărbatul scoase din buzunar un lanț de chei și potrivi una cu care descuie.

Intrară, și Rachel observă mobila scumpă și barul plin cu băuturi. Ramon o servi cu una, dar fata o refuză, acceptând, în schimb, o țigară.

Bărbatul se așează în spatele biroului și o întrebă:

– Nu te așezi? Și după ce fata îi urmă indicația, adăugă: arăți foarte bine, Rachel. Dar n-ai nevoie de mine să-ți spun asta.

– Unde e André? întrebă ea.

– Cu ce te-ai ocupat în toți anii ăștia? îi ocoli bărbatul întrebarea.

– Unde e André? repetă ea.

Ramon bău jumătate din băutură, apoi zise:

– N-o să te vadă, știi asta.

– N-ar trebui să decidă el asta?

Bărbatul termină băutura și începu să se plimbe prin cameră. Rachel îl urmări cu privirea. Era un tip atât de calm, de indiferent, atât de diferit de omul exuberant pe care și-l amintea ea. Nu semăna aproape deloc cu André. Era mai scund, ușor rotofei și, bineînțeles, mai tânăr. Cu câțiva ani în urmă era un om vesel și vioi, dar odată cu trecerea timpului căpătase acea siguranță de sine și acea importanță tipice familiei Sanchez.

– Spune-mi, Ramon, începu ea, ce te-a făcut să spui că am venit aici ca să-l văd pe André?

Ramon se întoarse și reveni la locul lui.

– Ai primit scrisoarea lui?

– Scrisoarea? întrebă ea.

– Scrisoarea de la avocați.

– Nu, n-am primit nicio scrisoare. Ce scria în ea?

– Nu știi? întrebă Ramon, sceptic.

– Dacă aş şti, crezi că te-aş mai întreba?

– S-ar putea. S-ar putea să-ţi fi venit vreo idee cu care să-i dai peste cap planurile.

– Planuri? Ce planuri? Rachel se ridică în picioare. Ramon, crede-mă. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Dacă aş fi ştiut, crezi că nu l-aş fi găsit imediat?

– Mă îndoiesc de asta. În scrisoare nu ţi se comunica adresa lui.

– Te mai întreb o dată, Ramon. Despre ce e vorba?

– Aşază-te, Rachel, zise bărbatul.

– Prefer să rămân în picioare.

– Oh, pentru Dumnezeu, aşază-te odată! Bine, bine. Deci n-ai primit scrisoarea. Atunci, de ce te afli aici?

– Asta-i treaba mea!

– Şi n-ai de gând să-mi spui?

– Nu. E o chestiune personală, pe care o voi discuta doar cu André.

– Mă îndoiesc că va dori să te vadă, sau să te creadă că nu i-ai primit scrisoarea. Abia a reuşit să te scoată din viaţa lui. Mă îndoiesc că va dori să mai audă de tine.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu te mai juca aşa cu mine, Rachel. Ştii bine că acum cinci ani, fratele meu a vrut să te omoare.

– Dar n-a făcut-o!

– Nu, dar aproape că s-a omorât singur. Doamne, de ce-oi

fi stând aici, de vorbă cu tine? Mai bine te-aș fi dat imediat afară din club.

– Tot vreau să-l văd pe André.

– Bine, o să-i spun că ești aici. Unde stai?

– N-aș putea să-l văd în seara asta? E...urgent.

– Nu, în niciun caz!

– N-ai putea să faci o excepție? Uite ce e, doar eu și André știm ce s-a întâmplat cu cinci ani în urmă. Tu n-ai de unde să știi asta. Doar bănuiești. Până la urmă, și eu am sentimente, să știi.

– Sentimente? pufni bărbatul. Tu nu știi ce înseamnă asta.

– Ba știi! izbucni femeia, dar regretă imediat gestul. Continuă, mai calm: uite ce e, anunță-ți fratele că sunt aici. Spune-i să angajeze mai mulți gardieni, să facă ce vrea ca să-și asigure protecția, orice, atâta timp cât o să-l văd.

– Nu-ți pot promite nimic. Orice ai încerca să faci, nu ți-ai ales bine momentul.

– E vorba despre acea scrisoare, nu? Ce era în ea? Nu cumva...actele de divorț?

– Ce isteță ești! Acum sper că-ți dai seama că nu mai există nicio speranță.

Întoarce privirea. Era o lovitură grea. Cu cinci ani în urmă credea că se poate întâmpla așa ceva, dar acum, după atâta timp, acceptase această căsătorie ca pe una ciudată, dar care, în ciuda a tot ce se întâmplase, dura. Banii veneau

întodeauna, la începutul lunii, cu o precizie de ceasornic, și chiar dacă legătura se făcea prin intermediul avocaților, acceptase și asta. Avea multe vise în legătură cu ceea ce se va întâmpla, dar nu-și pusese niciodată problema că nu se vor putea realiza atâta timp cât mai exista o legătură între ei. Nu-și imaginase că se va întâmpla una ca asta, dar acum, pusă în fața faptului împlinit, se simțea singură și fără apărare.

Acum, sarcina ei devenea mai dificilă și mai umilitoare.

Ramon veni lângă ea, îngrijorat.

– Chiar nu știi, nu? Ești bine? O ajută să se așeze pe scaun, după care merse și-i pregăti o băutură. Bea-o! porunci el.

După ce goli conținutul paharului, Ramon i-l luă din mână și-l puse pe masă.

– Oh, Rachel, ce să fac eu cu tine?

Tânăra femeie îl privi. Acesta era bărbatul cu care petrecuse atâtea clipe frumoase, care reușea s-o scoată din casa aceea, unde se simțea atât de singură...

– Ce ți-ar plăcea să faci cu mine? îl tachină ea. Să mă arunci peste balcon, ca să mă pierd printre stâncile acelea ascuțite?

Ramon îi luă mâna într-a lui și o sărută, dând din cap a dezaprobare. Dar imediat cum ușa se deschise, deveni rigid, lăsându-i mâna să cadă. Înăuntru, intrară un bărbat și o femeie.

Rachel se îmbujoră. Deci, până la urmă, cu sau fără voia lui Ramon, ajunsese să-l întâlnească pe André.

Urmărea câteva secunde de liniște, care pentru Rachel

părură o eternitate. Tânăra îl privea pe bărbatul pe care nu-l mai văzuse de cinci ani și care-i fusese atât de drag cândva. Arăta la fel cum îl știa: înalt, puternic, cu trăsături hotărâte, foarte atrăgător. Parcă era mai slab decât și-l amitea și, la cei patruzeci de ani pe care-i avea, câteva șuvițe albe îi confereau un farmec aparte. Dar la fizic, arăta mai tânăr. Purta un costum de seară, și era de departe un bărbat frumos. Pe Rachel o trecu un fior. Oare cum își permisesese să sfideze un asemenea om? Părea atât de sigur pe el...

Ramon fu cel care vorbi primul, iar Rachel își plimbă privirea la femeia care-i însoțea soțul. Era înaltă, mai înaltă decât ea, cu o coafură impecabilă și cu trăsături aristocrate. Și nu-și putea da seama care sentiment era mai puternic evidențiat în atitudinea ei: gestul posesiv cu care-l ținea pe bărbat de braț, sau intimitatea cu care-l privea?

– Nu mă așteptam să vii aici în seara asta, André! îl auzi Rachel pe Ramon zicând.

André se apropie de ea.

– Cu siguranță că nu, zise el, privind-o cu răceală.

Dacă avusese vreun șoc în momentul în care o văzuse, atunci ascunsese bine ceea ce simțea, fiindcă nimeni n-ar fi putut citi ceva pe masca de indiferență pe care o afișa.

Ramon se adresă femeii din spatele fratelui său:

– Bună seara, Leonie. Îmi pare rău pentru toate astea.

Femeia se apropie, privind încruntată:

– Dar ce se întâmplă, Ramon? Nu înțeleg. André, o cunoști pe femeia aceasta? De asta o privești ca două statui?

André vârî mâinile în buzunar și zise, oarecum stânjenit:

– Îmi pare rău, Leonie, n-aveam de gând să creez o astfel de situație. Dar, cum fratele meu a considerat că e un gest înțelept să se mai vadă o dată cu soția mea, atunci mă văd nevoit să ți-o prezint.

– Soția ta? repetă femeia. Doar nu vorbești serios!

– Nu e ceea ce crezi, André, zise Ramon, dar privirea de gheață a fratelui său părea să nu lase loc la comentarii.

– Leonie, zise el, aceasta e soția mea, Rachel.

Rachel se întrebă dacă trebuia să dea mâna cu femeia, dar din fericire, Leonie nu făcu niciun gest în acest sens, privindu-l în schimb pe André.

– Dar de ce e aici? Mi-ai spus că ai luat deja legătura cu avocații.

– Așa am făcut, zise André, privind-o pe Rachel. Se pare însă că n-au fost destul de expliciți.

Rachel se săturase deja de această situație. Îi trecuse șocul de a-și revedea soțul și acum simțea doar furie. Toată lumea se purta de parcă ea nu era prezentă și până chiar și André vorbea de parcă văzuse un diavol. Nici măcar n-o prezentase cum trebuie viitoarei sale soții. Ce drept avea să se poarte astfel cu ea? Încă nu erau divorțați.

Problema era că, privindu-l, nu-și amintea decât clipele

frumoase petrecute alături de el și nicidecum pe cele dureroase.

Scoase o exclamație și trecu printre ei, până la ușă. Era conștientă că dădea cu piciorul unicei șanse de a-și ajuta tatăl, dar acum nu dorea decât să scape; să scape de răceala din ochii lui André, de compasiunea pe care o simțea Ramon pentru ea și de mila pe care o inspira Leoniei.

Dar când trecu pe lângă soțul ei, acesta o prinse repede de braț și o întoarse cu fața la el.

– Stai o clipă, Rachel, murmură el. Să nu-ți închipui că data viitoare, când mă vei mai face să par un prost, vei scăpa așa ușor.

– Nu mă atinge, scrâșni ea printre dinți. Lasă-mă să plec!

– Nu cred. Vreau să știu de ce ai venit și ce minciuni i-ai spus fratelui meu.

Bărbatul nu putu să oprească palma care îi răni obrazul. Iar Rachel nu se abținu s-o dea. Nu-i putea vedea expresia lui Ramon, dar Leonie, care se afla în fața ei, o privi dezgustată și i se adresă lui André:

– André, dragă...zise ea, atingându-i umărul, dar acesta era concentrat la Rachel.

– Oh, vechea Rachel, spuse el. Ți-a făcut plăcere treaba asta? Știi cât de aproape ești să-ți dau replica?

– Dă-mi drumul! Doamne, cât de proastă am fost să vin până aici!

– Sunt de acord cu tine. Spune-mi, Ramon, de ce a venit?

Rachel privi în direcția bărbatului, iar când acesta încercă să spună ceva, André îl întrerupse.

– Ah, înțeleg, l-ai vrăjit din nou pe fratele meu. Spune-mi, ce i-ai promis ca să te lase aici?

– Ești o brută! exclamă Rachel.

– Pentru că trag concluzii evidente?

– Sunt evidente doar din punctul tău de vedere.

– Ba nu cred că e chiar așa, zise bărbatul eliberând-o.

Ramon, unde stă?

Ramon dădu din umeri.

– Nu știu, sincer.

– Și bineînțeles că nici n-o să ne spui, nu-i așa? o întreabă André.

– De ce nu? Știu că dacă nu vei afla acum, vei da telefoane la toate hotelurile ca să afli unde stau. Stau la Hotel Empress. E situat pe una din străduțele din spatele Bay Street.

André se întunecă la față.

– Știu unde e. Dar e puțin mai mare ca o pensiune și n-are o reputație prea bună. De ce naiba te-ai cazat acolo? De ce nu ai găsit un hotel decent, pe plajă? Ca soție a mea, ar trebui...

– Dar nu sunt aici ca soție a ta. Numele meu e Jardin – Rachel Jardin!

– Nu contează, ești încă soția mea, Rachel, și până când actele se vor încheia...

– Nu mă amenința, i-o tăie ea. Ce fac, mă privește doar pe mine. Sau vrei să pară altfel cu...prietena ta de față?

André părea să facă eforturi supraomenești pentru a se controla. I se adresa lui Ramon:

– Noi trebuie să plecăm, Ramon. Părinții Leoniei ne așteaptă. Trecusem să vorbim despre proiect, dar se pare că mai poate aștepta până mâine.

– Așa e, André.

– Atunci, asta e tot, zise el și, luând-o pe însoțitoarea sa de braț, adăugă: ah, Ramon, ai grijă, te rog, ca soția mea să ajungă teafără la hotel.

– Sigur, răspunse fratele său.

– Bine, zise el, după care ieși.

Ramon îi conduse până afară și abia când se întoarse, tânăra femeie se prăbuși pe scaun și își acoperi fața cu palmele.

Ramon veni lângă ea și se așeză în genunchi, încercând să-i îndepărteze degetele ude de lacrimi.

– Hei, ce înseamnă asta?

– Nimic, zise ea, simțindu-se mizerabil.

– Doar nu te așteptai ca André să se poarte frumos cu tine! Bineînțeles că a fost crud. Și tu te-ai purtat așa cu el.

– Știu, știu. Oh, Ramon, toată călătoria mea aici...a fost în zadar. Acum, nu-i mai pot cere nimic.

– Și ce ai venit să-i ceri?

– Mai bine nu vorbesc despre asta.

– Ce-o să faci acum? o întrebă el, respectându-i dorința.

– Mă întorc în Anglia, zise ea, ridicându-se.

Ramon îi studie ochii verzi, încă plini de lacrimi, și o întrebă:

– Era vorba despre bani?

Rachel se îmbujoră.

– Mai bine plec acum, spuse ea. Merg să iau un taxi.

Ramon dădu din cap.

– Aici nu sunt taxiuri. Vino, mașina mea e afară. O să te duc înapoi la hotel. Până la urmă, e sarcina pe care mi-a dat-o André.

Rachel nu mai avea forță să se împotrivească.

Bărbatul vorbi ceva cu băiatul de la bar, după care îl luă pe unul dintre băieții care-i păzeau biroul și ieșiră toți trei în parcare.

– Niciodată nu poți fi destul de precaut. Mai ales seara, se confesă el. Henry nu intervine niciodată. Dar când sunt cu el, nici alții n-au curaj s-o facă.

– Dar, de ce? întrebă ea, nedumerită.

Ramon o ajută pe Rachel să intre în mașină și el ocupă locul din spatele volanului în timp ce Henry intră, aproape fără să fie simțit, pe bancheta din spate.

– Ca proprietar al cazinoului, am mulți dușmani, spuse el, pornind mașina. Toți clienții mei pot fi câștigători.

– Oh, Ramon, e ridicol! Am crezut că tu ai scăpat de cușca

asta care înconjoară familia Sanchez. Dar nu e așa. Nu e deloc așa.

– Nu crezi că toți avem o cușcă ce ne ține captivi într-un fel sau altul? Tu te simți mai liberă trăind viața pe care ți-ai ales-o?

Tânăra femeie nu răspunse imediat. Privi în tăcere noaptea. Era un loc atât de frumos, aproape magic. N-o încânta deloc ideea de a pleca atât de repede la Londra. Cu toate astea însă, acolo se putea bucura de libertate. Un lucru care nu putea fi cumpărat niciodată cu bani.

– Nimeni nu e liber cu adevărat, zise ea. Dar libertatea înseamnă multe lucruri, iar unii oameni o îngrădesc cu gratii chiar și atunci când nu e nevoie.

– Bănuiesc că vorbești de André.

– Cred că da.

– A vrut ce e mai bun pentru tine.

– Crezi? M-a luat, m-a modelat și a început să mă controleze. Tot ce voia el era o marionetă.

– Atât de nefericită te-a făcut?

– Da!

– Dar l-ai iubit. Cel puțin așa spuneai.

– Așa e! Bineînțeles că l-am iubit. Apoi am descoperit că bărbatul pe care-l iubeam nu era cel cu care mă căsătorisem.

– Nu vorbești pe înțelesul meu. Ce vrei să spui cu asta?

– Imediat cum ne-am căsătorit și cum am ajuns la Conchera, André se aștepta să fiu de acord cu tot ce dorea el.

Nici măcar nu mi se dădea voie să ies singură din casă.

– Desigur, doar erai soția lui André Sanchez și erai vulnerabilă, spuse Ramon și lui Rachel i se păru că preț de o clipă semăna cu fratele lui.

– Cum să fiu vulnerabilă? Nu mă cunoștea nimeni. Nu mă deranja nimeni. De ce nu puteam să mă comport ca orice alt turist?

– Sunt în impas, spuse bărbatul. Tu nu poți înțelege felul nostru de a fi și nici eu nu-l înțeleg pe al tău.

– Dar cândva puteai.

– Pe atunci, eram mai tânăr. Cred că m-am maturizat acum, Rachel.

– Și crezi că eu am rămas la fel?

– Poate că nu, spuse bărbatul.

Rachel întoarse privirea de la el și nu mai scoase niciun cuvânt restul drumului. Când ajunseră la hotel, Ramon rupse tăcerea:

– Știi, Rachel, aș face orice ca să te mai văd o dată zâmbind. Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat deloc.

– Ești foarte drăguț, Ramon, spuse ea, încercând să evite situația stânjenitoare. Dacă asta e vreo consolare pentru tine, atunci să știi că m-ai făcut să mă simt mai bine.

– Ești o femeie foarte frumoasă, Rachel, spuse el, mângâindu-i părul. Spune-mi, după ce vei divorța de André, vrei să te recăsătorești?

– E un lucru greu de spus acum, zise ea.
– Da, așa e, fu el de acord. Îmi pare rău, Rachel. Noapte bună.

– Noapte bună, Ramon.

Rachel ieși din mașină și intră în hotel. Oare asta era tot? Oare atât de ușor se lăsase doborâtă? Afară, orașul Nassau era încă plin de viață, dar în cămăruța ei nu pătrundea zgomotul străzii.

Se așeză pe pat și începu să se gândească dacă nu cumva ajunsese la un moment din viața ei când toate lucrurile păreau s-o ia pe căi greșite.

Ce făcea oare tatăl ei? Se descurca singur, la Londra? Mânca? Dar ce era cel mai important, oare descoperise sticla cu băutură pe care o ascunsese atât de bine de el? Știa că aștepta cu nerăbdare vești de la ea. Știa că își pune în ea toate speranțele de a se salva.

Dar nu va mai plânge! Nu o ajuta cu nimic treaba asta.

Undeva, pe insulă, André poate că dormea. Oare și ea era în gândurile lui la fel cum era el în ale ei? Se îndoia de asta. Ea era singură. Dar șansele ca și el să fie la fel erau extrem de mici. Știa că nu era un bărbat pe care să-l poți păcăli. Se întreba de ce după tot ceea ce-i făcuse, după tot ce se întâmplase între ei, nu-și mai amintea decât căldura buzelor și mângâierile lui fine...

Capitolul 2

Rachel adormi în cele din urmă, iar spre dimineață se trezi la un ciocănit brutal în ușă. La început, i-a fost greu să-și dea seama unde se află, dar își aminti repede evenimentele care se petrecuseră cu o zi în urmă. Se uită la ceasul de pe noptieră și văzu că era abia ora nouă. Cine oare o putea trezi la ora asta?

Strigă:

– O clipă! și se dădu jos din pat, îmbracă halatul de mătase crem de pe scaun și-l înfășură pe talia subțire.

Apoi, deschise ușa și privi uimită tânărul din fața ei. Încruntându-se, își dădu seama că-l cunoaște. Era fratele mai mic al lui André, Vittorio.

– Ce dorești? întrebă ea, fără nicio altă introducere.

Vittorio îi zâmbi. Când îl văzuse ultima oară, era un băiat de șaisprezece ani. Acum era un adevărat bărbat, atrăgător ca toți

bărbații din familia Sanchez.

– Ce mai primire! se plânse el. Nu te bucuri să mă vezi?

Rachel oftă. N-avea chef să fie politicoasă.

– Nu chiar, răspunse ea. De ce-ai venit?

Vittorio trecu pe lângă ea și intră în cameră.

– Ce dărăpănătură! exclamă el, oripilat.

– Nu-mi amintesc să-ți fi cerut părerea, spuse ea, înfuriată.

Acum, te rog spune de ce ai venit, sau pleacă.

Vittorio îi scoase valiza de sub pat și i-o deschise.

– Împachetează-ți lucrurile. Plecăm!

– Cine te crezi de vii aici să-mi dai ordine? întrebă ea, enervată. Sigur că o să-mi fac bagajul, dar când vreau eu și atunci voi pleca spre aeroport.

– Nu cred, Rachel, zise Vittorio.

– Ce vrei să spui cu asta? Sunt liberă, majoră și am dreptul să fac orice doresc.

– Nu, nu poți, cel puțin nu aici. André vrea să te vadă și m-a rugat să te scot din hotelul ăsta. Te-ar fi scos de aici noaptea trecută, dacă n-ar fi provocat un scandal.

Rachel simți cum începe să tremure.

– Am vorbit cu fratele tău aseară și din câte mi-a spus, nu mi-a dat de înțeles că ar dori să mă revadă. Nu cred că te-a trimis André. Cred că Ramon te-a pus să vii până aici.

Vittorio dădu din umeri.

– Uite ce e, n-am de gând să te contrazic, dar crede-mă că

André m-a trimis.

– De ce? De ce dorește să mă vadă așa, dintr-o dată? Seara trecută mi-a lăsat impresia că nu i-ar păsa dacă nu m-ar mai vedea niciodată.

– Poate că și acum e de aceeași părere, zise bărbatul. Dar dacă vrea să te vadă, atunci vino.

– Oh, să mă arunc în fața lupului! N-am nicio intenție să mă umilesc în fața fratelui tău. Dar imediat cum se auzi ce spuse, vru să-și retragă cuvintele. Până la urmă, nu venise până aici pentru ea, ci pentru a-și ajuta tatăl. Nu trebuia să adopte atitudinea asta de mândrie și încăpățănare. Dacă trebuia să se umilească în fața lui André pentru a-și atinge scopul, atunci așa va face.

– André m-a pus să-ți transmit că dacă vei refuza să vii să-l vezi de bunăvoie, atunci va trimite pe cineva după tine și te va aduce forțat. Rachel, știi bine că e un om puternic. Să nu te îndoiești de influența lui.

Mușcându-și buza, ca să încerce să nu mai tremure, ea zise:

– Trebuie să pleci puțin. Vreau să fac un duș și apoi o să-mi fac bagajele.

– Bine, revin într-o jumătate de oră. Să fii gata!

Bărbatul merse spre ușă și ieși, închizând-o ușor în urma lui. Rachel își ținu respirația până când pașii lui se pierdură pe hol. Oare ce mai dorea André de la ea acum? De ce făcea atâta caz din întâlnirea asta? Cu siguranță, credea că venirea ei aici

era pentru a-l împiedica să-i ceară divorțul. Atunci, de ce o lua din hotel? Ce intenționa să facă cu ea? Orice ar fi fost, era clar că pentru ea nu era un lucru bun.

Făcu un duș rapid și, după ce își uscă părul bogat, îmbrăcă o rochiță din mătase crem care-i scotea foarte bine în evidență silueta grațioasă. Apoi, împachetă cele câteva lucruri pe care le luase cu ea și abia apucă să aplice un machiaj ușor, că se și auziră bătăi în ușă.

Vittorio adusesse cu el și garda de corp, care luă bagajul fetei și-i însoți pe cei doi afară din cameră.

Când coborâra, Vittorio, zise:

– Nota de plată e achitată.

Rachel vru să protesteze, dar se abținu. Acum era sub protecția clanului Sanchez. Ieșiră toți trei afară din hotel și se îndreptară spre o mașină luxoasă. În lumina dimineții, Nassau era colorat și plin de viață. Și, în ciuda orei timpurii și a căldurii care se anunța să împânzească totul, pe străzi circulau grupuri de oameni.

Mașina demară și în scurt timp, se îndepărtă de drumul principal care ducea spre centrul localității. Rachel uită pentru câteva momente adevăratul motiv al venirii ei pe insulă și începu să se întrebe unde avea s-o ducă Vittorio.

Exact când voia să-l chestioneze în legătură cu asta, mașina ajunsese în port și Vittorio opri aproape de debarcader.

Ieși și o ajută și pe tânără femeie să coboare.

– Ei bine? Ce zici? E frumos, nu? Întrebă el cu privirea spre iahtul ancorat aproape de ei.

– Da, este într-adevăr, se văzu Rachel nevoită să recunoască. Apoi, privindu-și cumnatul cu atenție, întrebă: unde mă duci? Parcă ai spus că André vrea să mă vadă.

– Așa e, așa e, o liniști el, apoi către cei doi bărbați de pe punte: e gata totul?

– Hei, am dreptul să știu unde mă duceți, zise ea enervată. De unde să știu că André te-a trimis?

– N-ai cum să știi asta, dar te asigur că el ne-a trimis. Acum, hai să ne îmbarcăm. Mergem spre Palmerina.

– Palmerina? se încruntă Rachel. Ce e Palmerina?

Vittorio părea că-și pierde răbdarea.

– E insula lui André, zise el. Mergem?

Rachel oftă, dar nu se mai împotrivi. În fond, îi spusese unde o ducea. Ce mai voia să știe?

Ajunsă pe punte, tânăra femeie observă aparatura de înaltă generație și luxul de pe vas. Avea dotări performante și Rachel chiar se gândi că este unul din iahturile pe care oamenii obișnuiți au șansa să-l vadă doar în reclame.

Refuză să meargă într-una din cabine și luă loc în schimb pe un șezlong de pe punte.

Porniră și Rachel rămase fascinată de frumusețea peisajului. Deasupra, cerul albastru părea infinit și undeva, în zare, parcă se contopea cu apa mării de culoarea safirului. Pescăruși albi

zburau nestingheriți deasupra lor și soarele părea o minge de foc aruncată într-un decor de cristal. O briză ușoară îi mângâia obrajii și Rachel își puse ochelarii de soare ca să-și protejeze ochii de lumina puternică.

Privi apa limpede și caldă și se întrebă cum era oare să-i simtă din nou mângâierea pe piele.

André o învățase să se scufunde și să meargă cu ski-jetul, și de câte ori făceau asta împreună, bărbatul era mulțumit de progresele ei.

Dar când plecase și o lăsase singură la Conchera, tot ce-și dorise fusese să evadeze. Se simțise ca o prizonieră. Nu asta era ideea ei de căsnicie. Își dorise să împartă viața cu el, nu să fie doar o mică parte din ceea ce făcea el, o parte care trebuia ferită de restul lumii. Dar André fusese atât de hotărât, iar ea atât de încăpățânată...

Vittorio veni și se așeză lângă ea.

- La ce te gândești? o întrebă el. Ești atât de serioasă!
- E departe? Mă refer la Palmerina, spuse ea, oftând.
- Nu, nu prea departe. O să ne ia cam o oră. Ești nerăbdătoare?
- Ai putea spune și așa. Știi de ce vrea să mă vadă?
- Nu. Doar am primit instrucțiunile astea, ca toți ceilalți.
- Deci, André încă mai e dictatorul.
- Da, așa trebuie să fie. Până la urmă, el e capul familiei.
- Știu. Ai o țigară?

Când începură să fumeze amândoi, tânăra femeie întrebă:

– Și mama voastră? Ce mai face?

– E foarte bine, mulțumesc.

– Locuiește și ea în Palmerina?

– Nu, ea stă cu mine și cu Irena, pe Veros, o insulă din apropierea Palmerinei.

Rachel se încruntă și încercă să-și amintească de membrii familiei. Știa că André mai avea trei frați și două surori.

– Dar Lilaine și Marcus? Ei ce mai fac? întrebă ea.

– Marcus e căsătorit și locuiește în Rio de Janeiro, iar Lilaine e moartă.

– Moartă? întrebă Rachel cu oroare în glas. Dar cum?

– A fost răpită în timpul unei călătorii în State.

– Răpită? Oh, nu...dar...

Vittorio o fixă cu ochi reci.

– Te întrebi dacă a fost fixată o taxă și dacă am plătit-o?

Răspunsul e da la ambele întrebări. Dar s-a amestecat poliția și ea a fost ucisă.

– Dar era atât de tânără! Ce oribil! L-au...prins pe asasin?

– Oh, da, André s-a ocupat de toate astea.

Rachel nu se îndoia de asta dar i se părea oarecum trist să afle acum de vulnerabilitatea lui.

Vittorio dispăru puțin în cabină și când se întoarse, aduse chifle calde, unt, gem de caise și un ibric de cafea.

– Oh, minunat! Tu ai făcut toate astea?

– Nu, dar am ajutat, zâmbi el. Acum, spune-mi, ce-ai mai făcut în tot timpul ăsta?

– Oh, mi-am continuat viața, cred...L-am ajutat pe tata la magazin, am avut grijă de casă...

– N-ai regretat niciodată că ai plecat? Că...ai lăsat în urmă toate astea?

– Poate. Atunci când eram încă tânără și naivă.

– Hei, dar încă ești tânără!

– Mda...Dar, tu? Ți-ai terminat școala? schimbă ea subiectul.

– Bineînțeles, spuse el, cu mândrie în glas. Am aproape douăzeci și doi de ani. Am făcut colegiul în State, dar acum m-am întors acasă și aici voi rămâne.

– Să faci ce?

– Cine știe? Sunt angajatul lui André până când decide că sunt destul de capabil să acționez de unul singur, așa cum face Ramon.

Rachel dădu din cap. Nu înțelesese niciodată cum mergeau treburile în această familie. André era capul casei și lua toate deciziile. Nu existau niciodată dispute. Dar trebuia să recunoască că lucrurile mergeau admirabil de bine astfel.

Mai târziu, Vittorio i-a oferit o țigară și au fumat împreună, discutând pe teme diverse. Rachel se bucură că băiatul înțelesese că n-are chef să discute motivul venirii ei în Bahamas și nici ea nu-l întrebă despre planurile personale.

Când în cele din urmă tînăra voia să-l întrebe cât mai au de

mers, bărbatul se ridică în picioare și spuse:

– Vezi acolo? E Palmerina!

Din apele albastre ale oceanului se ridica o insulă cu palmieri verzi și cu plaje cu nisip auriu.

Din depărtare, insula părea pustie, pe dealurile împădurite nezărindu-se nici urmă de civilizație. Spre deosebire de Conchera, Palmerina era un loc sălbatic, dar mult mai frumos.

– Ei bine? Întrebă Vittorio. Cum ți se pare? Zâmbi. Nu-i așa că nu e cum te așteptai?

– Sincer, nu. Unde e casa lui André?

– În interiorul insulei. E lângă o lagună. Vei vedea.

Iahtul fu ancorat și Vittorio o ajută pe Rachel să coboare pe plajă. O mașină cu șofer îi aștepta deja și cei doi merseră spre ea și se urcară. Automobilul urmă un drum prin pădurea tropicală, apoi, coborî o pantă ușoară, până când Rachel zări laguna despre care i se vorbise. De acum vedea grupulețe de case care mărgineau apa și înțelese că pe insulă exista o mică colectivitate. Casa lui André era cea mai impunătoare dintre toate, poate și fiindcă avea pereți albi și acoperiș roșu. Laguna era legată de ocean printr-un canal și Rachel vorbi puțin cu Vittorio despre acest lucru.

– Se poate să dai ocol insulei cu o ambarcațiune și prin canal să ajungi direct la acest sătuc, explică el. Dar drumul pe care l-am urmat noi e cel mai rapid și cum am primit instrucțiuni exacte...

Bărbatul nu mai continuă ideea. Dintr-o dată, pe Rachel o trecură fiori, amintindu-și motivul pentru care ajunsese pe această insulă.

Simți că trebuie să spună ceva ca să mai amâne emoțiile distrugătoare și adăugă:

– E foarte frumoasă. Mai frumoasă decât Conchera.

– Și mult mai accesibilă, remarcă el. André și-a angajat un gardian care locuiește alături de câinii săi, într-o căsuță din pădure. Nimeni nu ajunge pe această insulă fără ca André să afle primul de asta.

– Și dacă vine cu avionul?

– E imposibil, în zona asta. Poate doar cu elicopterul. Dar și André are unul și din moment ce pista e foarte mică și-i aparține tot lui, e foarte puțin probabil ca cineva să-l ia prin surprindere.

– O adevărată ascunzătoare, zise Rachel, ca pentru ea.

– Da, ai putea spune și așa. Apoi continuă: Rachel, nu mai duce lupta asta împotriva lui! André, acum e mult mai dur decât îl cunoșteai tu. Tu l-ai făcut să fie așa!

– Eu?

– Da, spuse bărbatul ținându-o cu privirea. André te-a iubit foarte mult și tu i-ai frânt inima!

Rachel se îmbujoră.

– Se pare că toți îl cunosc pe soțul meu mai bine decât mine! izbucni ea. André nu voia decât o altă posesiune. De

data asta una omenească!

– Nu crezi asta, așa că nu te aștepta să mă convingi.

– Ei bine, oricum, asta s-a întâmplat de mult. Acum e al Leoniei. Apropo, cum e ea?

– Leonie? Vittorio deveni gânditor. Tatăl ei deține o companie mare de petrol în Trinidad. Se numește Leonie Gardner și părinții ei sunt de origine canadiană și franceză. Au o casă foarte frumoasă lângă Nassau.

– Înțeleg, spuse fata. Mă întreb de ce André a așteptat până acum să ceară divorțul. Dacă tot voia să se însoare, mă miră faptul că n-a acționat mai repede. Până la urmă, el aranjează totul până la cel mai mic detaliu, nu-i așa?

– Nu s-a gândit la căsătorie până acum, zise Vittorio, care părea enervat. Până la urmă, n-avea nevoie să se căsătorească pentru a... Ei, la naiba, știi bine cum stau lucrurile.

– Da, înțeleg. Și...a avut multe aventuri de atunci?

– E ciudat că cineva care pretinde că-mi urăște fratele se arată atât de interesat de viața lui, zise el pe un ton amuzat, iar Rachel, îmbujorată, strânse și mai bine geanta în brațe.

Acum, mașina mergea paralel cu lacul, iar Rachel zări un iaht alb care sigur îi aparținea lui André. Știa cât de mult îi plăcea lui André să navigheze și își amintea cu drag de călătoriile minunate pe care le-au făcut împreună. Simți un for pe șira spinării și-și dădu seama că indiferent de motivele pe care le avea, n-ar fi trebuit niciodată să accepte să vină aici.

Pe măsură ce se apropiau de casă, Rachel văzu că avea două nivele și că ferestrele roșii dădeau un plus de prospețime aspectului locuinței. Era înconjurată de grădini de flori foarte frumoase și era ferită de lumina soarelui de doi palmieri impunători.

Cei doi coborâră din mașină și se apropiară de terasă. Imediat, ușile de la intrare se deschiseră și o femeie de vârstă mijlocie, slăbuță, apără pe scări. Purta o uniformă crem și un șorț imaculat.

– Dar, nu e...Pandora? întrebă Rachel neîncrezătoare, privindu-l pe Vittorio?

– Oh, doamna Rachel! Doamna Rachel! strigă servitoarea, entuziasmată. V-ați întors!

Cele două se îmbrățișară și Rachel zise:

– Oh, Pandora, îmi pare atât de bine să te revăd! Totul s-a schimbat. Totul în afară de tine!

– Oh, domnul André nu s-a schimbat deloc! Vai, va fi atât de fericit să vadă că v-ați întors!

– Nu...am venit să rămân, Pandora. Am venit doar în vizită, zise Rachel.

– Nu rămâneți? întrebă femeia, care se întristă. Atunci, de ce ați venit?

– E o poveste lungă, Pandora, zise ea. Ți-o spun altă dată.

Vittorio veni la ele și, privind-o îngândurat pe Rachel, o întrebă pe servitoare:

– Unde e fratele meu?

– În spate, la bărci. Îl anunț?

– Nu, zise. Mergem noi la el. Vino, Rachel, o să traversăm casa. E mai rapid așa.

Rachel îl urmă printr-un hol mare, din care se zăreau camere spațioase cu mobilă și decorațiuni de bună calitate. Ieșiră apoi în curtea interioară, care dădea spre lac. Rachel zăbovi acolo o clipă. Totul era atât de frumos! Parcă desprins dintr-un vis. Poteci pavate cu dale albe duceau spre pădurea din apropiere sau spre plaja îngustă care mărginea lacul. Mai jos puțin, ocupat cu o barcă, îl găsiră pe André, care alături de un alt bărbat, încercau să repare un motor.

Bărbatul îi zări și le făcu cu mâna. Era îmbrăcat lejer, în pantaloni scurți și tricou și, imediat cum se apropiară, zise direct:

– Deci, ai venit!

– Nu prea am avut de ales.

– Așa e, nu? Bine, Vittorio. De aici, mă descurc. Vreau să te întorci la Nassau și să-l vezi pe Kingston.

– Bine. Dar cum rămâne cu Ramon?

– O să mă întâlnesc cu el mai târziu. Îl privi gânditor preț de o clipă. Știi ce să faci?

– Desigur.

– Bine, spuse bărbatul, după care se îndepărtă de cei doi și dispăru în casă.

Rămasă singură cu André, Rachel nu spuse nimic, iar când soțul ei îi sugera s-o urmeze înăuntrul, făcu întocmai, fără să scoată un cuvânt.

O conduse într-o sufragerie spațioasă și apoi se scuză puțin. Rachel se așeză pe unul dintre fotolii și-și aprinse o țigară. Își zise că trebuia să se calmeze. Oricum, n-avea altceva de făcut până când André nu se hotăra să-i comunice motivul pentru care o chemase.

Când se întoarse, era spălat pe mâini și, imediat cum se așeză pe fotoliul opus ei, sună dintr-un clopoțel. Un servitor apărură aproape instantaneu și primi comandă pentru două cafele.

După ce bărbatul plecă, André scoase o țigară din tabachera de pe masă. Făcând aceasta, Rachel își dădu seama că în seara precedentă nu avusese timp să-l studieze în detaliu, așa că acum realizează că-i făcea mare plăcere doar să stea și să-l privească.

La un moment dat însă, se ridică și începu să se plimbe nervoasă prin cameră. Ridică privirea și zări o statueta care înfățișa un chip de indian, foarte frumos lucrat în porțelan.

– Asta e drăguță, remarcă ea. De unde ai luat-o?

Bărbatul se ridică și se apropie de ea. O întoarse cu fața spre el și o privi cu ochi cercetători.

– N-ai venit aici ca să vorbim despre statuete.

– Nu știu exact de ce am venit, spuse ea.

– Chiar nu știi?

– Sigur că nu. Știi bine că după aseară... Făcu o pauză. Mă mir chiar că mai vorbești cu mine.

– Seara trecută eram prea furios și atunci...m-ai prins pe picior greșit.

– Și acum?

– Acum? Acum am avut timp să mă gândesc, să pun lucrurile în ordine. Îmi dau seama că a fost și vina mea.

– Înțeleg. Vrei să spui că robotul a luat din nou locul omului.

– Văd că încă mai ești nervoasă, Rachel. Și nu înțeleg ce te face să mai simți furie. Ce ți-am făcut, în afară de faptul că exist?

– Dramatizezi. E un lucru îngrozitor.

– De ce? Faptele tale de acum cinci ani au fost menite să-mi facă rău, nu?

– Cum și-ar putea răni o marionetă stăpânul?

André se îndepărtă puțin de ea, privind-o cu furie. Vru să spună ceva, dar chiar în acel moment, servitorul își făcu apartia cu tava.

Rachel se așeză din nou.

Bărbatul așeză tava pe măsuță și plecă, iar Rachel se văzu nevoită să se descurce cu ea.

– Lapte și zahăr? întrebă ea, automat.

– O beau neagră, zise el, cu răceală.

Rachel își turnă și ea o ceașcă, adăugă puțin zahăr și lapte și o bău repede, de parcă ar fi simțit că primește mai multă tărie pentru a rezista acestui interviu.

André se așeză în fața ei și o privi gânditor, în timp ce-și aprindea o nouă țigară. O servi și pe ea cu una și când o luă, aproape vărsă conținutul ceștii.

– Spune-mi, de ce ești atât de nervoasă? o întrebă el, în timp ce i-o aprindea.

– Din moment ce faci tot posibilul să mă simt așa, nu văd sensul acestei întrebări.

– Eu te fac nervoasă?

– Sigur. Oh, nu te mai purta așa cu mine, André! Spune-mi odată de ce m-ai adus aici și să terminăm cu asta!

– Ai venit în Nassau ca să mă cauți pe mine. Și să nu negi treaba asta, fiindcă Ramon mi-a spus-o. Mi-a mai spus și că nu știai de cererea mea de divorț și că ai venit aici din motive personale.

– N-avea niciun drept să-ți spună asta!

– De ce? Ce aveai de gând să faci? Să zbori înapoi fără să-mi spui de ce ai venit?

– Da, dacă vrei să știi.

– Ai rămas la fel de arogantă. Atât de mândră, atât de încăpățânată când vine vorba să ceri ceva!

– Am venit să te văd, începu Rachel. Și aveam de gând să te rog ceva. Eram pe cale de a mă umili în fața marelui André

Sanchez. Dar știi, până și eu am sentimente!

– Și eu nu? Rachel, ești cea mai nesuferită și mai imposibilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată! Uite, ai șansa de a vorbi rezonabil cu mine, de a-mi spune motivul venirii tale și tu ce faci? Îți spun eu! Te lași pradă mândriei.

Rachel se ridică imediat în picioare.

– Nu văd de ce am mai continua discuția asta! zise ea.

– Vrei să te întorci la Londra?

Rachel îi evită privirea. Oh, dacă lucrurile ar fi fost mai ușoare! Acum avea șansa de a-i spune adevărul. Până la urmă, cine era ea să fure viitorul și fericirea tatălui său? Doar îi promisese că va face orice îi stă în putință. Până la urmă, André avea dreptate. Se gândea doar la ea. Doar la supărarea și la șocul pe care le simțise în momentul în care aflase că André nu va mai fi al ei...

– Poate ai dreptate și am fost cam impulsivă cu tine.

– Bine, Rachel, o privi el gânditor. Așază-te și spune-mi de ce ai venit.

Ea făcu întocmai și, găsind că îi este greu să facă o introducere coerentă, zise doar:

– E vorba despre tata.

André nu păru deloc surprins.

– Ca de obicei, veni comentariul lui acid.

– Mda, cred că ai dreptate. Probabil că de asta nici nu știu cum să-ți spun. E vorba despre magazinul nostru de

antichități. Nici mie nu mi-a venit să cred când am auzit prima oară.

– Continuă. Tatăl tău are iar datorii? Știi că o astfel de afacere nu este întotdeauna una profitabilă.

– Știu, știu. Oh, dacă era vorba doar de magazin, atunci l-am fi vândut.

– Fără să mă informați? Întrebă el, cu răceală.

– I-ai dat magazinul tatei.

– Știu asta. Dar fără el, din ce ați fi trăit amândoi?

– Când ai cumpărat magazinul, mama murise de puțin timp și tata se transforma într-un om care-și plângea singur de milă și care bea mult. Tu i-ai readus respectul de sine, i-ai dat magazinul și l-ai ajutat să se pună pe picioare.

– Atunci, care e problema? A început din nou să bea?

– Afacerea nu mergea atât de bine acum un an și jumătate și tata a fost convins de niște oameni pe care eu nu-i cunosc să accepte un fel de afacere. Dacă era de acord să vândă câteva din lucrurile lor, primea un comision generos.

– Oh, Doamne! spuse André dezgustat și se ridică în picioare. Tu știai ceva despre asta?

– Bineînțeles că nu! Crezi că l-aș fi lăsat să fie de acord cu așa ceva? N-am știut nimic până acum trei săptămâni. Poliția venise la magazin când eu nu eram acolo și chiar dacă nu l-au acuzat de nimic, l-au speriat grozav. Și ca să scurtez povestea, de atunci a refuzat să mai vândă ceva de la acei oameni și acum

este șantajat de către ei.

Bărbatul o privi fără să spună nimic. Se ridică, merse la bar, unde își turnă un pahar de whisky, apoi, revenind la fotoliul de pe care se ridicase, o privi.

– Și ai venit la mine.

– Da. Îmi pare rău, dar n-am știut la cine să apelez.

– De ce n-ai venit la mine acum un an și jumătate, când afacerea începuse să treneze?

– Nu știu. Cred că am presupus că lucrurile nu erau serioase. Că se vor îmbunătăți, iar când s-a întâmplat asta, nu m-am întrebat de unde veneau banii.

– Și banii pe care ți i-am trimis?

– I-am cheltuit și pe aceia. Tata avea nevoie de o mașină și a trebuit să călătorească pentru a se relaxa.

– Tatăl tău a cheltuit toți banii? Tonul lui André era violent.

– O parte din ei.

– Ba cred că majoritatea. Și bănuiesc că din nou a apelat la băutură.

– Uneori, se văzu ea nevoită să recunoască. Dar se străduiește. Serios! Doar că se pare că nimic nu mai merge bine pentru el.

– Se străduiește! Auzi, pufni el. Tatăl tău s-a născut un ratat!

– Dar nu e vina lui!

– Dar nu e nici a mea! Când te-am cunoscut, încercai să-ți salvezi tatăl după o pierdere. Acum, încerci să-l scoți din alta!

Vina e doar a lui, să știi. Trebuia să-și dea seama cu cine are de-a face, exact ca atunci când mama ta a murit și el a recurs la băutură. Știa că nu-i face bine, ba din contră, că-l va distruge.

– Dar când a murit mama, și-a pierdut și slujba, asta pentru că domnul Lorrimer n-a înțeles cât de mult l-a afectat treaba asta pe tata.

– Înțeleg că șeful lui n-a fost de aceeași părere cu el. Dar nici eu nu-l înțeleg, poate așa cum nici tu nu mă înțelegi pe mine!

– Deci, n-ai de gând să mă ajuți?

– Stai! Nu trage concluzii pripite! N-am spus asta!

– Nu, dar ai sugerat-o.

– Am sugerat-o? Cum adică? Vii aici și-mi spui că socrul meu are datorii și după cinci ani îmi cere ajutorul? Ba mai mult, că a și cheltuit banii trimiși de mine!

– Banii pe care i-ai trimis erau ai mei!

– Da, dar el i-a cheltuit! Și tu n-ai avut parte de niciun bănuț. Doar ai stat la Hotel Empress! spuse el, cu dezgust.

– Știi ceva? Cred că-mi pierd timpul cu tine. Mai bine mă întorc la Londra. Oricum, nu-mi permit să mai stau mult aici.

– Nu-ți "permiți"? Nu folosi cuvântul ăsta în prezența mea. Iar în ceea ce privește plecarea, ia-ți gândul de la ea. Vei sta aici câteva zile.

– Și unde ar trebui să stau? Fratele tău mi-a anulat rezervarea la hotel!

- Poți sta cu mama, pe o insulă nu departe de Palmerina.
- N-aș putea sta cu mama ta!
- De ce nu? Știe că ai venit.
- Știi bine că ar fi un lucru imposibil. După tot ce s-a întâmplat între noi, nu mă aștept ca mama ta să mă dorească acolo.
- Oricum ar fi, acolo vei sta, spuse el.
- Nu-mi mai poți da ordine, André!
- Serios? Ba în cazul ăsta, cred că pot. Doar dacă, bineînțeles, nu dorești să stai aici, zise el, mângâindu-i ușor mâna. Ar fi chiar amuzant. Să-mi folosesc soția pe post de amantă!
- Nu ai una deja? izbucni tânăra femeie, cu obrazii în flăcări.
- Dar niciodată n-am avut o leoaică așa ca tine, zise el, iar ea îi întoarse spatele, simțindu-se umilită de afirmația lui.
- Voi...sta cu mama ta, zise ea, cu voce joasă.
- Așa am crezut și eu...adăugă bărbatul, zâmbind, după care ieși din cameră, triumfător.

Capitolul 3

Elicopterul pilotat de André ateriză în apropierea casei mamei lui, iar Rachel coborî emoționată și nervoasă. Habar n-avea cum va fi primită și era sigură că mama lui André n-o putea vedea cu ochi buni după toate câte se întâmplaseră.

Îi mulțumi lui Gilroy, garda de corp a lui André, care-i însoțise pe parcursul zborului și care acum o ajuta să coboare. Își privi apoi soțul care ieșea din cabina pilotului. În costumul de culoarea untului pe care-l purta acum, arăta ca omul de afaceri care era de fapt, omul puternic și încăpățânat pe care-l știa atât de bine.

– Arăți cam speriată, remarcă el. Nu înțeleg de ce. Mama ți-a plăcut dintotdeauna.

– Bineînțeles că o plac pe mama ta, dar, până la urmă, ești fiul ei! oftă ea.

Bărbatul se apropie de ea și o luă de braț, după care o conduse spre casă.

– Dar tu ai rămas tot nora ei, să știi!

– Nu pentru mult timp, îi aminti ea.

– S-ar putea să ai dreptate.

– André...în legătură cu Lilaine...

– Ce e cu ea?

– Vittorio mi-a povestit totul. Vreau să știi că îmi pare rău.

Oare e bine să vorbesc despre asta cu mama ta sau...

Bărbatul oftă.

– Mama a trecut peste partea mai grea. La urma urmei s-au scurs trei ani. Dar poate ar fi mai bine să aducă ea vorba despre asta.

– Dar de ce s-a întâmplat? Mi s-a părut o nebulie.

– Tu n-ai accepta niciodată că imposibilul se poate întâmpla, nu-i așa, Rachel? Întrebă el cu voce aspră.

Ea îi evită privirea. Știa la ce se referea. Dar tot nu putea concepe că ceva rău se poate întâmpla celor din jurul ei.

Însă nu avu mult timp să se gândească la asta, fiindcă în cale li se ivi o fetiță de trei sau patru ani, cu păr negru și obraji trandafirii.

– Și ea cine e? Întrebă Rachel, încântată. Oh, e adorabilă!

André o ignoră și o luă pe fetiță în brațe, sărutându-i obrajii grăsuți.

– Ea e Maria, i-o prezintă el, în cele din urmă. E fiica

fratelui meu, Marcus, și a soției sale, Olivia.

– Oh! Și ei sunt aici?

– Nu. Sunt plecați în vacanță, prin Europa. Ea stă cu bunica între timp. Apoi, bărbatul zâmbi spre copil, cu o privire pe care Rachel n-o mai văzuse de mult. Ia spune-mi, domnișoară, ai fost cuminte azi?

Încercând să nu intervină în relația dintre ei, Rachel se apropie de fetiță și zise:

– Bună, Maria. Mă bucur să te cunosc.

Maria o studie din cap până-n picioare, după care se întoarse spre unchiul ei și întrebă clar:

– Și ea cine e?

– Ea e mătușa ta, Rachel, zise el.

– Mătușa mea? exclamă fetița, surprinsă. Dar mătușa Leonie unde este?

Rachel simți cum ia foc de stânjeneală. Dar nu-i va permite lui André s-o vadă în starea asta. Se aplecă spre fetiță și spuse:

– Pe mătușa Leonie o vei vedea mai târziu. Acum, vrei să-mi arăți unde este bunica ta? Aș vrea s-o văd și pe ea.

Maria își privi repede unchiul, după care încuviință din cap și o luă de mână.

– Ai de gând să stai mult aici?

– O să stau doar puțin, răspunse Rachel. Ție îți place să stai aici?

– Oh, da, răspunse Maria. Dar, ai și tu vreun băiețel sau

vreo fetiță cu care să mă joc? Aici e doar Tottie și ea nu aleargă prea repede.

– Nu, mă tem că n-am deloc copii, spuse ea, cu tristețe în glas. Oare André și-a dat seama că dacă o va aduce aici o va vedea pe Maria? Dacă o făcuse intenționat, era un lucru foarte urât din partea lui.

André o luă înaintea lor și deschise porțile curții mamei sale. Casa era oarecum asemănătoare cu cea a lui André, dar era mai mică și părea ascunsă în întregime de palmieri. Când mergeau spre intrare, o tânără ieși și-i privi curioasă.

Rachel o recunoscuse de îndată pe cumnata ei, Irena, o fată cu câțiva ani mai în vârstă decât ea. Părea totuși mai în vârstă față de anii pe care-i avea și cu toate că avea trăsăturile specifice clanului Sanchez, nu se bucurase niciodată de farmecul pe care rudele ei îl aveau din plin. Nu o plăcuse niciodată pe Rachel și când aceasta îl părăsise în cele din urmă după acea ultimă ceartă teribilă, ea făcuse toate aranjamentele plecării sale.

Acum, Rachel se întreba cum avea s-o primească oare această fată, deși șederea ei acolo era una temporară.

André își salută sora, iar Irena dădu din cap în direcția lui Rachel, lucru care bineînțeles n-avea nicio însemnătate pentru niciuna dintre ele.

– Mama te așteaptă pentru prânz, îi zise ea lui André. Ai întârziat!

– Am avut câte ceva de făcut, zise bărbatul, care apoi i se adresă Mariei: fugi și caut-o pe Tottie. Probabil că se poate juca acum cu tine.

-Dar vreau să mănânc cu tine, unchiule, se plânse fetița.

– Nu astăzi, draga mea. Haide, fii fată bună și ascultă-mă.

Maria oftă, după care intră în casă.

În urma ei intrară și cei trei și Rachel observă că interiorul semăna foarte mult cu cel al casei soțului său, singura diferență vizibilă constituind-o florile, care erau răspândite peste tot în interior, în vase ornamentale. Pe mama lor o găsiră în sufragerie, stând într-un fotoliu și citind ziarele.

Doamna Sanchez se ridică imediat cum îi observă intrând. Era aproape neschimbată, gândi Rachel. Cu optsprezece ani în urmă, rămăsese văduvă și de atunci a trebuit să se descurce singură cu șase copii și un imperiu de condus. Se descurcase admirabil. Bineînțeles, când André ajunsese major, preluase toate sarcinile companiei pe care tatăl lui o construise cu atâta înțelepciune.

Rachel știa că în momentul în care se despărțise de fiul ei, femeia suferise foarte mult, dar ea era prea debusolată în acel moment ca să-i caute sfaturile și încrederea.

Acum, doamna Sanchez veni s-o salute, afișând un zâmbet slab:

– Ei, Rachel, te-ai întors. Oricum, îmi face plăcere să te văd.

– Bună ziua, doamnă, murmură ea, încă încordată.

– Ce înseamnă asta, "doamnă"? Înainte îmi spuneai mamă. Oare ți-e imposibil să-mi mai spui așa?

Rachel se îmbujoră.

– Bineînțeles că nu, doar că...

André merse spre barul din colț.

– Cred că Rachel are nevoie de o băutură care să-i calmeze nervii.

– Da, poate ai dreptate, André. Până la urmă, Rachel e supărată pe noi toți, nu-i așa?

Rachel îl privi cu ură pe bărbat.

– Sunt sigură că ar fi fost mai bine să rămân la un hotel din Nassau, începu ea, indignată.

– Și eu sunt sigură că n-ar fi fost bine așa, zise doamna Sanchez, care îi puse o mână pe umăr. Nu ne purta pică, micuțo. Până la urmă, tu ai plecat, nu te-a gonit nimeni. Așa că nu ne poți refuza plăcerea de a face câteva glume pe seama ta.

– De-asta am și zis că ar fi fost mai bine să stau în altă parte. Întotdeauna ați fost o familie. Iar eu o intrusă. Nu m-am acomodat niciodată și probabil am fost singura care n-a putut înțelege cum stau lucrurile.

André veni spre ea.

– N-ai înțeles, sunt de acord cu asta. Dar, te rog, mamă, pentru Dumnezeu, nu o lua de la capăt din primul minut când intră pe ușă.

Doamna Sanchez ridică nevinovată din umeri.

– Am vrut doar s-o fac să înțeleagă că e încă o Sanchez. Că orice s-ar întâmpla, rămâne o Sanchez și că se va bucura de protecția noastră.

André studie conținutul paharului său.

– Divorțul va fi dus până la capăt, mamă.

– Ați fost căsătoriți la biserică, în fața lui Dumnezeu. Nimeni nu poate schimba asta!

– Oh, te rog, voi pleca imediat ce-mi vei da drumul, zise Rachel.

– Așa e, vei pleca doar când voi spune eu.

– Oh, nu mai exagera atât! spuse doamna Sanchez. Vino, Rachel, stai lângă mine, și spune-mi ce te-a adus din nou la André.

Dar Rachel n-avea de gând să povestească despre tatăl său în prezența Irenei.

– O să-ți spun mai târziu, mamă, zise André, în locul ei.

– De ce? interveni sora lui. E vreun secret?

– Nu, dar e o problemă personală, zise el, iar mama lui încuviință din cap.

Rachel se lăsa condusă de doamna Sanchez spre o canapea și vorbiră despre Maria și despre călătoria părinților ei în Europa, apoi femeia chiar o felicită pe tânără pentru înfățișarea ei.

André dispăruse în birou, iar Irena își continua o cusătură, aproape de fereastră. Era o scenă perfectă, gândi cu cinism

Rachel. Nimeni n-ar fi bănuat ce relații există de fapt între acești oameni! Observase că André nu prea vorbise cu sora lui. Oare aflase că ea fusese cea care facilitase plecarea soției sale? Doamna Sanchez în schimb, făcea tot ce-i stătea în putință pentru a o face să se relaxeze. Fusese întotdeauna bună cu ea, cu toate că nu înțelesese niciodată de ce nora ei își dorise să plece. Rachel se îndoia că femeia spera ca mariajul lor să dureze mult, dar dacă se întâmpla să nu piardă copilul pe care André și-l dorea atât de mult, probabil că ruptura aceea nu s-ar fi produs niciodată.

Dar acum vedea lucrurile cu alți ochi. Era poate mai matură. Oricum, întrebările Mariei îi deschiseseră o rană care se va închide cu greu. Abia trecuse peste ce se întâmplase. Poate era mai bine dacă el înțelegea că nu din dorința de a-l pedepsi plecase în acea excursie cu Ramon, ci pentru a-și dovedi independența, iar evenimentele dezastruoase care urmaseră o distruseseră, la fel de mult cum îi distrusese lui iubirea. Încercă să alunge aceste amintiri undeva într-un colț al minții sale, dar era imposibil să nu se mai gândească la trauma prin care trecuse. Nu aici, unde era înconjurată de oamenii care-i aminteau de suferință. Pentru că încă mai suferea din cauza asta, trebuia să fie sinceră cu ea...

Camera pe care i-o dăduse doamna Sanchez era una luminoasă, cu draperii în culori pastelate, care se asortau cu așternuturile de pe pat. Îi amintea oarecum de luxul pe care-l cunoscuse alături de André.

La puțin timp după ce-l întâlnise, acesta o dusesse în apartamentul lui din Londra, o locuință imensă, mobilată cu piese cumpărate de la cele mai scumpe licitații, decorată cu un lux la care Rachel nu visase vreodată că va fi părtaşă. Își amintea că îl admirase încântată, că-și trecuse degetele peste mobila frumos sculptată.

Apoi André primise un telefon și fusese nevoit să iasă, nu înainte de a o ruga să rămână în apartament până la întoarcerea lui. Fusese de acord, însă după un timp se plictisise. Se hotărâse să facă o baie în cada albă și combinase câteva esențe de parfum pe care le diluase în apă. Stătuse acolo preț de o jumătate de oră, după care se înfășurase cu un prosop și ieșise în sufragerie ca să ia o țigară din cutiuța de pe bar și dăduse de André, care apăruse pe neașteptate.

Se simțise foarte stânjenită, dar acest sentiment dispăruse când bărbatul o atinsese pe braț. Era o atingere la care ea răspunsese cu dragoste.

Acela fusese începutul relației lor. El avea treizeci și trei de ani și ea doar optsprezece.

Știuse de la bun început că relația cu un bărbat ca André e una periculoasă, dar nu putuse să-i reziste. În câteva săptămâni

se îndrăgostise iremediabil de el, însă nu se aștepta la nimic din partea lui. De aceea, când i-a mărturisit că nu poate trăi fără ea și că vrea s-o ia de soție, fusese foarte bucuroasă.

Dar nici atunci n-a fost pe deplin convinsă de dragostea lui. El a fost bun și răbdător cu ea și i-a dovedit sentimentele și odată cu asta, i-a dat de înțeles și că se așteaptă ca ea să accepte toate planurile lui și să-i fie pe deplin la dispoziție. Devenise o Sanchez! Cât de mult urâse chestia asta!

Merse spre balcon și ieși să respire aerul răcoros al nopții. Balconul ei avea vedere spre plajă. Ziua era deja pe sfârșite, și ea tot n-avea habar ce căuta acolo. Știa doar că André dorea să-i ajute tatăl. Prânzul a fost servit în liniște, după care André și mama sa s-au retras în birou, probabil pentru a discuta problema ei.

Rachel nu fusese invitată, așa că plecase spre plajă, dorind să evite prezența Irenei care sigur avea s-o interogheze în legătură cu venirea ei acolo. Pe plajă o găsi pe Maria și pe doica ei negresă, Tottie. Făcură împreună prăjituri de nisip și se bălăciră în apă. Mai târziu, se întoarse acasă, refuză ceaiul adus de unul dintre servitori și merse să facă o baie.

Acum era proaspăt spălată și se întreba dacă cinele la Veros erau la fel de formale cum și le amintea ea. Nu știa dacă André va fi și el prezent. Auzise cum elicopterul lui plecase în jurul orei cinci, dar era posibil ca el să nu fi fost în el.

Acest loc era atât de îndepărtat de micul ei magazin de

antichități! Își aminti ce greu îi venise după plecarea de la Conchera să se obișnuiască din nou cu anonimatul! Plecase dintr-o lume unde fusese obișnuită să fie la dispoziția tuturor și mereu în centrul atenției. Știa că dintotdeauna îi plăcuse să fie persoana din umbră, dar existau avantaje și dezavantaje în ceea ce privește viața unui om cunoscut.

Bineînțeles, la început i-a fost foarte greu să-și revină după șocul despărțirii și să-și dea seama că mariajul ei s-a sfârșit. Dar tatăl ei i-a fost un adevărat sprijin în acel moment, ajutând-o să-și revină și folosind în schimb câțiva din banii ei pentru a plăti din datoriile pe care le avea. Tot ce își dorise la vremea aceea era să se ascundă de lume și să-și pună gândurile în ordine, pentru a-și putea reveni. Nu-și dăduse seama dacă magazinul era curat sau nu, dacă marfa era de calitate sau nu, sau dacă tatăl ei era mai mult prezent la cursele de mașini decât la muncă. Dar când își revenise, preluase toate aceste îndatoriri și chiar învățase câte ceva despre afacerea cu antichități. Cu toate astea, obiectele vechi nu fuseseră pasiunea ei. Lucrase de când se știa într-o librărie, dar printre vechituri îl cunoscuse pe André.

Și asta se întâmplase curând după moartea mamei sale, când tatăl ei lucra într-o galerie de artă. Mama ei obișnuia să aibă controlul în casă și când a survenit moartea ei, din cauza unui infarct, tatăl ei a fost distrus. Rachel nu știa cum să-l ajute să-și revină. Era conștientă că toată suferința lui îl va duce

într-o zi la autodistrugere, dar nu-l putea ajuta prea mult. Bineînțeles, și munca a avut de suferit și șeful său, domnul Lorrimer, care nu fusese niciodată un om înțelegător, l-a concediat după douăzeci de ani de muncă.

Rachel își aminti că aceasta era ultima lovitură puternică pe care o primise tatăl ei. A doua zi se dusesse la galerie, hotărât să-i aplice o corecție șefului neînduplecat și poate chiar ar fi reușit, dacă n-ar fi fost acela un bărbat, care să-l rețină. Și acela era André Sanchez.

Sanchez fusese de părere că era mai bine să cheme acestuia familia și să meargă acasă. Rachel venise în fugă la magazin, de cum primise telefonul, și André se oferise să-i conducă acasă, lucru pe care ea îl acceptase cu multă recunoștință.

Între cei doi se înfiripase ceva încă de atunci. Rachel îl găsea extrem de atrăgător, iar el începu din acea clipă să-și impună punctul de vedere și interesele în fața ei.

Oftă. Ce îndepărtate erau acele vremuri! Se întrebă cum ar fi stat acum lucrurile dacă André ar fi venit la ea și nu invers. Dar acum, era parcă un alt bărbat. Mai sigur pe el și parcă mai indiferent. Nu și-l putea închipui ca fiind cel care tremura la gândul că o va pierde, cel care nu suporta să treacă o clipă fără să știe unde era.

La ora șapte, se îmbracă și coborî la masă. Jos, totul era luminat, dar doamna Sanchez nu coborâse. Era doar Irena și Rachel se văzu nevoită să poarte o conversație cu ea.

- E o seară foarte frumoasă, se auzi ea spunând.
- Da, e minunată, zise tânăra, întorcându-se. Bănuiesc că e diferită de o seară la Londra, în această perioadă a anului.
- Oh, da, de obicei, la vremea asta purtăm haine groase și ne încălzim pe lângă foc...
- De asta te-ai întors?
- Bineînțeles că nu.
- Nu? Și atunci, de ce ai venit? André vrea să divorțeze. Cred că nu te gândești că doar venind aici l-ai putea face să se răzgândească.
- Nici nu mi-am imaginat așa ceva.
- Dar ești aici și asta e evident. I-ai cunoscut viitoarea soție?
- Dacă te referi la Leonie Gardner, da, am cunoscut-o.
- Bineînțeles că la ea mă refer, zise fata cu un zâmbet triumfător. André e foarte atașat de ea. Am fost colege la școală. O cunosc de mulți ani.
- Serios? întrebă Rachel, pe un ton care voia să pară indiferent.
- Da. Părinții ei au o casă minunată pe lacul Cunningham, aproape de Nassau. Sunt foarte bogați și este exact genul de femeie care-l merită pe André, nu o...Se opri.
- Haide, nu te opri, începu Rachel să se înfurie. Termină ce ai de spus!
- Bine, o să-ți spun: nu o fată care n-are niciun ban și care are un tată bețiv!

– Nu e deloc așa!

– Oh, nu-mi veni mie cu asta! Sigur că André e atrăgător, dar ai văzut la el mai mult decât atracție. Și încă sunt uimită că a suferit după tine! Pufni. Oricum, măcar a avut inspirația de a scăpa odată de tine!

– E de-ajuns! se auzi vocea doamnei Sanchez care intra în cameră. Sper că nu uiți că Rachel este oaspete în casa noastră și că nu trebuie să-ți exprimi părerile în fața ei.

– Dar, mamă...

– Am spus că e destul. Nu vezi că toți suntem conștienți de dificultatea acestei situații, dar că suntem destul de civilizați ca să ne abținem de la comentarii?

– De ce n-a lăsat-o André la un hotel din Nassau? De ce a trebuit s-o aducă aici? Nu avem nicio legătură cu ea și nici ea cu noi!

– Asta nu e adevărat. Cum am mai spus, Rachel a devenit un membru al familiei noastre în momentul în care s-a căsătorit cu André și în ceea ce mă privește, așa va rămâne mereu.

– Mulțumesc, zise Rachel spre doamna Sanchez.

– Vrei să spui că este un membru care se va bucura în continuare de banii noștri.

Femeia o privi cu subînțeleș.

– Oh, mamă, nu te obosi, știu că trebuie să plec. Îmi dau seama când nu sunt dorită.

După plecarea fetei, doamna Sanchez își privi nora cu blândețe.

– Îmi pare rău, draga mea, dar Irena nu s-a înțeles niciodată bine cu tine, nu-i așa? De asta n-am înțeles niciodată de ce i-ai cerut ei ajutorul când ai vrut să-l părăsești pe André.

– Bănuiesc că fiindcă dintre voi toți, ea era cea mai dornică să mă ajute. Oh, dar te rog, nu mă face să vorbesc despre asta acum. Spune-mi despre Marcus. Unde se află?

Seara trecu ușor. Doamna Sanchez cină alături de Rachel, iar Irena preferă să mănânce în camera ei. După aceea, se retrase în dormitor. André nu fusese prezent. Bineînțeles că plecase. De ce să mai rămână în preajma ei? Poate că acum era cu acea Leonie. Imagini de coșmar începură s-o chinuie. Oare și pe ea o săruta așa cum obișnuise s-o sărute pe ea? Bău mai multe pahare de vin înainte să adoarmă. Avea nevoie de un calmant și doar vinul o putea face să uite pentru câteva ore chipul lui frumos și mângâierile după care încă mai tânjea...

Capitolul 4

Au trecut cinci zile până când Rachel l-a văzut din nou pe André.

De fapt, chiar începuse să se îngrijoreze pentru tatăl său, lucru pe care nici joaca alături de Maria și nici baia în ocean alături de Vittorio n-o compensau. Dar de câte ori încerca să întrebe pe doamna Sanchez sau pe Vittorio despre asta, primea mereu același răspuns: să se relaxeze și să nu-și mai facă griji.

Știa că André se va ocupa de tot, dar asta nu însemna că Rachel nu-și făcea griji în privința a aceea ce se întâmpla. Și se mai temea și pentru André. Nu voia ca acesta, încercând să rezolve problemele tatălui său, să și le asume.

Între timp, Vittorio îi fusese încredințat în totalitate. Tânărul n-o scăpa din ochi o secundă și nici nu-i permitea să

fie supărată sau îngrijorată.

În a treia zi de când se afla la Palmerina, Rachel avu un vizitator. Era Ramon, care venise pe insulă în elicopterul fratelui său și care acum venea pe plajă, acolo unde erau Rachel și Vittorio.

Irena fusese nevoită să-i împrumute unul dintre costumele ei lui Rachel și acum căpătase un bronz arămiu, care se potrivea de minune cu părul de culoarea castanei. Mâncarea bună și somnul făceau minuni asupra ei și Rachel știa că niciodată nu arătase mai bine.

– Hei, bună! zise Vittorio care-l zări pe Ramon apropiindu-se. Pari încălzit. Cred că muncești prea mult, nu-i așa?

– Nu pot spune același lucru și despre tine, nu-i așa? zise el, cu seriozitate. Bună, Rachel. Te bucuri de concediu?

Rachel se ridică și-l privi.

– Da, mulțumesc. Mă simt bine. Dar ce e cu tine? Ești foarte serios. Ai cumva vești pentru mine?

– Da, trebuie să vorbim. Dar nu aici. Putem merge în altă parte?

– Plimbați-vă pe mal, sugeră Vittorio. Nu vă opresc eu!

Rachel se ridică și merse alături de Ramon spre mal.

Merseră un timp în tăcere. Era o dimineață minunată. Briza adia ușor, apa era curată și transparentă, în depărtare se zăreau celelalte insule. Se opriră la un buștean pe care Ramon

se așează și o privi cu compasiune.

– Te rog, spune ce ai de spus, zise Rachel, nerăbdătoare. Își dădea seama că nu erau vești bune cele pe care le va auzi.

Dar era evident că Ramon încerca să-și aleagă cu grijă cuvintele.

– E vorba despre tata, nu-i așa? Ce s-a întâmplat? E bolnav? L-a atacat cineva?

– Nu l-a rănit nimeni pe tatăl tău, dar veștile pe care ți le voi da au legătură cu el. Îmi pare rău că eu sunt cel care îți spune asta, dar...tatăl tău e mort!

– Mort? ți-l zice Rachel. Nu se poate!

– Mi-e teamă că da. Oh, Rachel, nici nu știi cât de greu îmi e să-ți spun eu asta, dar André nu e aici ca s-o facă el.

– Dar, de ce a murit? reuși să întrebe printre hohote de plâns. Ce i s-a întâmplat? Când am plecat, era bine.

– Ba nu era.

– Cum să nu fie? Era bine, altfel n-aș mai fi plecat!

Ramon se așează lângă ea pe buștean și-i cuprinse umerii cu brațul.

– Tatăl tău era bolnav de un an de zile. Nu mă contrazice, doctorii ne-au spus lucrurile astea. Avea o boală incurabilă de ficat și i se interzisese cu totul să bea. Dar, după cum bine știi, el nu făcuse asta.

– Dar nu bea atât de mult! Am avut eu grijă de asta.

– Aveai grijă de asta când erai acolo. Dar de câte ori s-a

întâmplat ca tatăl tău să iasă și să-și procure alcool fără știrea ta?

– Mergea la curse de mașini.

– Exact, zise Ramon, ștergându-i cu mâna o lacrimă de pe obraz. Oh, Rachel, nu vezi? Te-a trimis aici pentru că știa că va muri. Știa asta de la doctorul lui.

– Mergea la doctor?

– Da, da, asta încerc să-ți spun.

– Dar de ce nu mi-a spus nimic? De ce nu m-a lăsat să-i împărtășesc durerea?

– Probabil fiindcă se gândea că este o povară pentru tine. Așa că se trata cu barbiturice și continua să bea. Poliția crede că așa a survenit decesul. Nu, n-a fost o sinucidere. De obicei cei care consumă alcool și iau medicamente își otrăvesc singuri sângele și efectul nu întârzie să apară.

– Oh, e teribil! Cât de mult trebuie să fi suferit să moară așa, fără nimeni aproape care să aibă grijă de el...

– După părerea mea, cred că i-a fost mai bine să moară în casa lui decât să treacă printr-o agonie lungă într-un spital unde nu cunoștea pe nimeni.

Rachel plânse încet câteva minute, acceptând batista lui Ramon, cu care își șterse lacrimile. Apoi, după ce-și mai reveni puțin, zise:

– Sunt...lucruri de aranjat. Însmormântarea și... Când a murit?

– De fapt, Rachel, a murit acum cinci zile.

Rachel îl privi cu oroare.

– Asta înseamnă că a murit a doua zi după plecarea mea.

– Așa e.

– Dar de ce nu m-a informat nimeni? Am lăsat o adresă la care puteam fi găsită.

– Tatăl tău era singur în apartamentul de deasupra magazinului, nu-i așa? Și acum patru zile era duminică. Deci nimeni n-a încercat să intre în magazin, așa că nimeni nu i-a observat lipsa. Probabil că a murit sâmbătă după-amiază, după ce a ajuns acasă.

– A ieșit?

– A fost văzut în barul din capătul străzii până aproape de ora închiderii.

– Oh nu!

– Abia luni au încercat să dea de tine, dar atunci ajunsese și André la Londra.

– André e la Londra?

– Da. A plecat să-ți ajute tatăl, îți amintești?

– Nu mi-am imaginat că va merge personal.

– Nu? Ei bine, așa a făcut. Așa că a fost acolo să se ocupe de tot. Aseară m-a sunat și m-a însărcinat cu treaba asta, dar m-a sfătuit să-ți spun abia azi.

Ea își trecu o mână prin păr.

– Trebuie să fac aranjamente. Trebuie să plec la Londra.

– Nu, zise Ramon scurt.
– Cum adică nu? Întrebă Rachel, care se ridică în picioare.
– Rachel, așază-te! Nu ți-am spus totul.
– Prefer să stau în picioare. În plus, ce ar mai fi de spus?
– Tatăl tău a fost îngropat ieri.
– Nu! spuse ea, oripilată. Nu! Nu te cred!
– E adevărat!
– Ba nu e! Îmi spui asta ca să mă faci să mai rămân aici, fiindcă André ți-a cerut-o așa. Nu-l puteau îngropa fără ca eu să fiu de față. Nu...ar fi drept!

– Rachel, ascultă-mă, te rog, zise bărbatul care se ridică în picioare. Tatăl tău era mort de patru zile. I s-a făcut o autopsie și a rezultat o otrăvire cu barbiturice. Nu vreau să fiu crud, dar ai văzut vreodată un om mort din cauza otrăvirii cu barbiturice?

Rachel simți cum i se face rău. Se smuci din mâinile lui și se sprijini de un copac. Era incredibil ce se întâmpla. Acum o jumătate de oră făcea baie în ocean cu Vittorio, știind că André va rezolva problema tatălui său, iar acum, aflase această veste îngrozitoare. De ce nu-i spusese de boală? Știuse că moartea mamei sale îl distrusese, dar Rachel sperase că ea umpluse golul pierderii ei. Dar se pare că nu suficient încât această tragedie să se producă fără știrea ei.

Dar ceea ce nu putea ierta era comportamentul lui André, care procedase la fel cum era obișnuit, care păstrase totul

departe de ea și nu-i permisesese să se implice în asta. Nu contează care i-au fost motivele, acum știa doar că n-avea să-l ierte niciodată pentru asta!

– Cum a putut André să facă așa ceva? Era tatăl meu! Aveam tot dreptul să fiu acolo! zise ea, privindu-l pe Ramon.

– Rachel, știi că acum ți-e imposibil să înțelegi că tot ce a făcut a fost spre binele tău, dar, crede-mă, așa a fost cel mai bine. Tatăl tău a avut o înmormântare decentă, iar André a fost acolo, să te reprezinte! Ce-ai fi putut face tu? Tatăl tău era deja mort când ajunsese André. Și cu siguranță nu ți-ai fi dorit să-l vezi în halul în care era. Fii rezonabilă, Rachel, nu crezi că e mai bine să ți-l amintești așa cum îl știi?

– Trebuia să-mi dau seama că n-ai cum să înțelegi asta! Ești unul dintre ei! Unul dintre atoateștiutorii Sanchez.

– Amintește-ți, Rachel, și tu ești o Sanchez, fie că vrei sau nu.

– Niciodată, niciodată! țipă ea, și fugi spre casă.

Rachel stătea în curtea din fața casei soacrei sale, cu o revistă nedeschisă pe picioare, privind insistent marea. Simțea o durere care o sfâșia, și cu toate astea, parcă nu voia să scape

de ea. Trecuseră două zile de când Ramon îi dăduse oribila veste și de atunci parcă se închisese într-o carapace de unde auzea parcă prin vis condoleanțele prezentate de familia Sanchez. Își dăduse seama că dacă s-ar duce acum la Londra, n-ar rezolva nimic. Tatăl ei murise și nu mai putea face nimic ca să schimbe acest lucru. Asta însemna că era prizonieră pe Veros până la întoarcerea lui André.

De câteva ori, doamna Sanchez încercase să discute cu ea, dar Rachel refuza să abordeze acest subiect și soacra ei n-avea altceva de făcut decât să-i respecte decizia.

Acum era după-amiază și Rachel se gândea dacă să meargă să facă duș sau nu înainte de cină. Doamna Sanchez stătuse alături de ea de dimineață și după prânz, cosând și încercând să poarte o conversație cu ea. Dar venirea Mariei o făcuse să uite de toate și plecase de ceva vreme să se joace cu ea. Rachel era bucuroasă că rămăsese singură, dar trebuia să recunoască faptul că doamna Sanchez se purtase întotdeauna frumos cu ea și încercase s-o înțeleagă, deși nu-i fusese niciodată ușor.

Tresări. În liniștea amiezii se auzi un hureit puternic. Ridică ochii și văzu că elicopterul lui André se apropia de plajă. Inima începu să-i tresară și, pentru prima dată în ultimele zile, se preocupă de înfățișarea pe care o avea. Merse în camera ei și se pieptănă, apoi își aranjă rochița de culoarea ciocolatei. Coborî scările și auzi în sufragerie vocea soacrei sale, pe cea a lui André și încă una a unei femei. Cu mare efort, coborî scările

și apăru în sufragerie.

Spre stupoarea ei, erau mai multe persoane decât credea. În afară de doamna Sanchez și de André, mai erau Vittorio și Leonie Gardner. Cum de o adusese în asemenea clipe pe femeia asta? gândi Rachel. Oare nu-și dădea seama că voia să-i pună întrebări despre tatăl ei? Că voia să-i spună cum se petrecuse totul? Sau poate asta era și scopul? Să amâne cât mai mult posibil acest moment?

Se așternu tăcerea când ceilalți deveniră conștienți de prezența ei.

– Oh, vă rog, nu vă întrerupeți discuția din cauza mea! zise ea, iritată.

André fu primul care vorbi. Veni spre ea, și încercă s-o mai tempereze:

– Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, Rachel. Și îmi cer scuze că n-am fost aici ca să-ți dau eu vestea. Dar nu puteam să fiu în două locuri în același timp.

– Și ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta?

– Rachel...interveni doamna Sanchez, împăciuitoare. Nu acum!

– Îmi cer scuze, doamnă, spuse ea, ieșind din cameră.

Odată aflată pe hol, Rachel respiră profund, încercând să se calmeze. Nu contează! își zise ea. Va avea timp să-l înfrunte pe André. Acum putea rămâne cu acea femeie.

Cineva o prinse de mână și când ridică privirea își dădu

seama că nu mai era singură.

– Vino! Trebuie să vorbim, porunci André.

O duse spre biroul lui, unde închise furios ușa.

– Spune-mi acum, ce naiba se întâmplă?

– M-ai rănit! strigă ea, frecându-și mâna de care o trăsese.

– Crede-mă, asta e cel mai mic lucru pe care-l puteam face când te comporti ca o școlăriță. Am înțeles. Ți-a murit tatăl și încă n-ai trecut de șocul pierderii lui. Dar nu pot accepta acest comportament copilăresc în casa mamei mele. Te rog să-ți păstrezi ieșirile pentru momentele când ești singură cu mine.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut de râs în fața viitoarei tale soții. Dar ar trebui să scapi de cea veche, înainte de a-ți lua una nouă, nu?

– Te avertizez, Rachel, o amenință el furios, într-una din zilele astea o să mă faci să-mi pierd firea. Iar în ceea ce privește faptul că m-ai făcut să mă simt prost, ar trebui să mă cunoști destul de bine ca să-ți dai seama că nu poți să faci așa ceva.

– Bine, André, zise ea, încercând să rămână calmă. Eu nu mă leg de tine și nici tu de mine. Și acum, cred că ți-ai încheiat responsabilitatea față de mine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– O să-ți explic, dacă nu înțelegi. Mă acuzi că mă port prosteste. Dar nu te gândești că poate mă port așa din cauză că mă tratezi ca pe un copil?

– Nu pricep la ce te referi. Probabil la faptul că m-am

ocupat de înmormântarea tatălui tău, nu?

– Bineînțeles că la asta mă refer!

– Oh, Rachel, știi că îmi pare rău pentru moartea lui, dar ce-ai fi vrut să fac? N-a murit din cauza mea.

– Așa e, dar măcar acum nu va mai fi o povară financiară pentru tine, zise ea.

– Oh, nu aduce acum în discuție tot ce am spus despre el! Poate am fost dur cu el când am zis asta, dar nu știam că omul era pe moarte!

– Dar când a murit, te-ai asigurat că scapi de el cât mai repede, nu-i așa?

– E un lucru îngrozitor ceea ce spui!

– Îl negi cumva?

Rachel și-ar fi dorit să-i vadă fața. Dar acum era întors cu spatele la ea și nu putea bănuî ce simțea decât din vocea lui dură.

Merse la bar și își turnă o băutură, pe care o înghiți imediat. Apoi, se întoarse s-o privească.

– Deci, tu crezi că am aranjat înmormântarea tatălui tău în absența ta, pentru ca să am unele beneficii de pe urma asta?

Rachel nu mai zise nimic, iar André continuă:

– Bine, Rachel, îți spun ceva. Ai văzut vreodată cadavrul unui om care a murit otrăvit? Ai văzut vreodată o masă de carne rece care a fost cândva un om pe care l-ai iubit și respectat?

Rachel îl privi oripilată, și-și duse mâinile la urechi:

– Nu mai continua! Te rog, ți-pă ea.

– De ce nu? Nu ți-ai dorit să fii părtașă la aceste detalii? Ei bine, acum ți le spun. Vrei să știi rezultatul autopsiei? Vrei să știi în ce stare mai avea ficatul? Vrei să știi...?

– Nu! Oprește-te! Ești crud! Începu să plângă, așezându-se pe un fotoliu, și îngropându-și fața în palme.

– Ba nu, Rachel, aș fi fost crud dacă te-aș fi anunțat, dacă te-aș fi lăsat să vii la Londra să-ți vezi tatăl în starea în care era. Te-am scăpat de situația asta, luând toată responsabilitatea asupra mea. Dar tu nu înțelegi asta, nu? Tot ce vezi tu e încă o dovadă de aroganță a clanului Sanchez, nu-i așa?

Rachel își dădu seama dintr-o dată că André avea dreptate. Era conștientă că nu i-ar fi făcut bine să treacă printr-un asemenea chin.

Când se opri din plâns, se ridică în picioare și-l văzu stând sprijinit de fereastră și privind gânditor spre plajă.

– Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare, zise ea, cu lacrimi în glas.

– Oh, nu, Rachel, asta ar fi prea mult pentru tine, zise el, cu asprime.

– Ce...s-a întâmplat cu magazinul? Întrebă ea, neluând în seamă comentariul lui. La urma urmei, ăsta e motivul pentru care am venit aici. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat. Ai vorbit cu poliția? Sau cu oamenii aceia?

– Rachel, zise el oftând, nu cred că era vorba despre asta. Cel puțin, poliția nu știa nimic. N-au sunat niciodată la magazin. Un paznic m-a asigurat de treaba asta.

Rachel făcu ochii mari.

– Cum?

– Nu înțelegi? Nu era vorba despre nimeni. Nu era o problemă profesională, ci mai degrabă una personală. Uite ce e, Rachel, știa că dacă va muri, tu vei rămâne singură în Londra. Și nu e un oraș tocmai potrivit pentru o tânără care n-are de cine să se sprijine.

– Nu înțeleg...

– Rachel, te-a trimis aici, ca să mă găsești, pentru că știa că lângă mine vei fi în siguranță! Știa că dacă se va întâmpla ceva cu el înainte să iei legătura cu mine, după moartea lui n-o vei mai face. Știa că trebuie să aibă un motiv pentru care să te trimită la mine și doar faptul că ar putea fi în real pericol te-ar determina să faci asta.

– Nu pot să cred! Nu e posibil așa ceva! zise tânăra femeie. De ce ar face una ca asta? Sunt în stare să-mi port singură de grijă!

– Ei bine, se pare că el nu era de aceeași părere. Știa că nu mai are mult de trăit, așa că a pus la cale un plan, foarte inteligent după părerea mea, și te-a trimis aici.

– Dar de ce m-a trimis la tine? Știa că mariajul nostru se încheiase.

– Așa e. Și chiar știa mai multe decât tine.

– Ce vrei să spui cu asta?

André scoase o scrisoare din buzunar.

– Asta e scrisoarea pe care avocații mei ți-au trimis-o în urmă cu câteva săptămâni.

– Oh, nu!

– Ba da! Tatăl tău știa că voiam să divorțez, așa că nu mai avea nicio clipă de pierdut.

Rachel începu să se plimbe nervoasă prin cameră.

– Oh, cum a putut să facă una ca asta? Cum? se întreba ea, cu tristețe.

André veni lângă ea și-i puse o mână pe umăr.

– Nu crezi că ar trebui să te bucuri că s-a întâmplat așa? Nu te puteai descurca singură cu toate astea. Aveai nevoie de un bărbat și eu sunt singurul pe care ar trebui să te bazezi.

– Tu? De ce tu? Nu mă vrei! O vrei pe Leonie! Vrei să divorțezi de mine, nu-ți amintești?

– Așa e, vreau să divorțăm, zise el, încercând să pară calm, deși ochii negri îi trădau furia. Dar asta nu înseamnă că nu ne putem purta ca doi oameni civilizați! Ești încă un membru al acestei familii. Și, așa cum spune mama, ești o Sanchez!

– Ba nu sunt! Sunt Rachel Jordin!

– Ba ești Rachel Sanchez, și n-am de gând să te las să uiți asta!

– Ce-ai de gând să faci?

– Am planuri pentru tine și vei face ceea ce și-a dorit tatăl tău să faci!

– Magazinul...

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui. Oh, stai liniștită, nu l-am vândut fără consimțământul tău, dar pentru o vreme nu trebuie să te preocupe din pricina lui.

– Și ce se întâmplă dacă refuz să fac ceea ce-mi ceri?

– Dacă refuzi, nu-ți mai dau niciun ban. Și știi bine că n-ai niciun venit.

– Te-aș putea da în judecată!

– Iar eu aș putea găsi cam zece martori care să susțină că ai comis adulter, și divorțul se va încheia fără să beneficiezi de vreun ban.

Rachel se simțea biruită.

– Ești o brută! Te urăsc, André Sanchez!

– Începi să spui cam des asta, zise el, pe un ton rece. Apoi trecu pe lângă ea și ieși din cameră, închizând cu putere ușa în urma lui.

Capitolul 5

În seara aceea, Rachel se îmbracă pentru cină cu mare grijă. Menajera o informase că domnul André și domnișoara Gardner aveau să rămână și ei. Cu toate că știa că e un lucru ridicol, Rachel nu dorea ca Leonie s-o privească de sus. Și poate hainele ei nu erau la fel de scumpe ca cele ale femeii, dar știa că sunt la fel de frumoase și că are gust în materie de modă.

Alese o rochie din cele două pe care le adusese cu ea și o îmbracă. Croiala strânsă pe corpul ei mlădios și materialul de culoarea piersicii îi scoteau în evidență trupul frumos și pielea bronzată, care căpătase culoarea mierii.

Coborî puțin înainte de cină și-i găsi în sufragerie pe Vittorio, Irena, André, Leonie și doamna Sanchez, servind băuturi. Leonie purta o rochie albastră care se potrivea cu

ochii ei de aceeași culoare. De cum o văzu pe Rachel, începu s-o studieze din cap până-n picioare și după expresia feței sale era clar că nu-i prea plăcea ce vede.

De data aceasta, Vittorio fu cel care o introduse pe Rachel în grup și o întrebă dacă dorește să bea ceva. Atenția lui era ca un balsam pentru inima ei rănită, îl luă de braț și merseă împreună spre bar.

– Arăți mult mai bine, spuse Vittorio, privind-o cu blândețe. Te simți mai bine?

– Cred că da, zise ea, pe un ton indiferent. Apoi, mulțumind pentru băutură, adăugă: cel puțin, acum mă simt pregătită pentru orice îmi pregătește destinul.

Doamna Sanchez veni spre ei.

– Ce rochie drăguță! exclamă femeia, cu blândețe în voce și cu un zâmbet cald pe buze. Vittorio îți spunea cât de bine arăți, nu-i așa?

– Nu chiar, spuse bărbatul care apoi privi în direcția lui André.

– Spune-mi, Rachel, zise femeia, schimbând subiectul, a reușit André să te liniștească în privința problemelor tale?

– Cred că aș putea spune și așa. Încep să văd mai bine lucrurile, acum.

– Oh, mă bucur tare mult, draga mea. Nu-mi place să te văd atât de abătută. Acum, vino s-o cunoști pe Leonie. Sunt sigură că nu vi s-au făcut prezentările cum trebuie.

Rachel ezită o clipă, dar apoi o însoți pe doamna Sanchez în locul unde Irena, André și Leonie purtau o conversație.

Irena păru enervată de întrerupere, însă nu zise nimic. Iar dacă și André simțise la fel, atunci se ascunsese foarte bine.

Leonie însă, o privi lunguros, după care strecură o mână în cea a lui André și o strânse.

– Rachel, draga mea, ea e Leonie, făcu doamna Sanchez prezentările. Leonie, nu trebuie să te supere prezența ei aici. Noi două suntem bune prietene și e firesc să vină la André când are probleme.

– Firește, murmură ea, apoi îl privi pe André. Dragule, după ce se termină cina, nu rămânem, nu? Știi că mama și tata ne așteaptă să bem ceva cu ei. Am înțeles că ai avut de rezolvat câteva probleme aici și că ți-a fost dor de mama ta, dar după cină, chiar trebuie să plecăm. Până la urmă, m-ai neglijat în tot timpul ăsta.

André părea însă neînduplecat.

– Îmi pare rău, Leonie, dar după cină trebuie să vorbesc cu Rachel, ca să punem lucrurile la punct.

Rachel nu se putu abține și se adresa doamnei Sanchez:

– Îmi cer scuze pentru deranjul pe care vi l-am provocat. Ar trebui să mă pregătesc pentru întoarcerea la Londra. Mă voi descurca acolo. O să-mi iau o slujbă la o bibliotecă și totul va fi...

– Vei merag în America de Sud! zise André, în spatele ei, iar

ea se întoarce să-l privească.

– America de Sud? repetă ea și până și Leonie părea surprinsă.

– Da, America de Sud, Brazilia mai exact, dacă tot vrei să-ți rezolvi problemele în public, adăugă el, privind-o furios.

– Dar...nu înțeleg.

– Nici eu, zise Irena. Ce fel de aranjamente faci, André?

– Când am fost la Londra, m-am întâlnit cu Marcus și cu Olivia. Marcus trebuie să se întoarcă la biroul din Rio mai devreme decât se așteptase, așa că el și cu Olivia vor merge direct spre casă, fără să mai treacă pe aici ca s-o ia pe Maria. Rachel va merge cu Maria și Tottie la Rio.

– Și te aștepți să fiu de acord cu asta, așa, pur și simplu? întrebă eaa, încă nevenindu-i să creadă.

– În momentul ăsta nu prea ai de ales, o provocă el, pentru o nouă discuție.

Rachel își termină băutura și-l rugă pe Vittorio să-i mai pună una. După ce bău și jumătate din al doilea pahar, bărbatul îi oferă o țigară pe care o acceptă bucuroasă, inhalând profund și încercând să se acomodeze cu ceea ce tocmai auzise.

Era clar că nu se putea opune deciziei lui André, mai ales că trebuia să-i fie recunoscătoare doamnei Sanchez pentru felul în care se purtase cu ea. Dar oare ce era în spatele acestei povești? Ce planuri avea de fapt cu ea? Care erau intențiile lui? Oare spera că în Brazilia avea să întâlnească pe cineva care

să-l scape de ea? Știa că aveau niște veri îndepărtați la Rio și că André obișnuia să lucreze cu ei, dar era oare posibil ca el să fie în stare să aranjeze pentru ea o căsnicie doar pentru a obține mai repede divorțul?

Servitoarea veni la momentul potrivit ca să anunțe că masa era gata. Rachel fu așezată între doamna Sanchez și Vittorio. Tânăra femeie mănca puțin, fiind conștientă de bărbatul care stătea în fața ei și de femeia de lângă el, care părea să facă orice pentru a-i atrage atenția.

Pe Rachel o deranja foarte mult să-l vadă pe André preocupat de Leonie. Era incredibil de dureros pentru ea să și-i imagineze și în momente mai intime. Oare ce-l făcuse pe tatăl ei s-o trimită aici? Nu era deloc timpul potrivit, din moment ce André n-o mai dorea.

Când cina se sfârși și toți merseară în sufragerie să bea cafeaua, Rachel îl observă pe André lângă ea.

– Vreau să vorbesc cu tine, zise el, cu voce scăzută.

Rachel era conștientă de privirea Leoniei, așa că profită de ocazie și spuse:

– Nu trebuie s-o neglijezi pe logodnica ta! Doar a spus că vrea să plecați imediat după cină.

– Rachel, pentru Dumnezeu, nu poți veni cu mine fără să faci o scenă? Întrebă el enervat.

– Nu fac o scenă, dar s-ar putea ca altcineva s-o facă.

– Leonie știe că trebuie să vorbesc cu tine. N-are niciun

motiv să fie geloasă.

– Bine, André, zise ea, în cele din urmă.

– Mergem în bibliotecă, porunci el, indicându-i să-l urmeze.

– Dar e o noapte atât de frumoasă, André! Aș prefera o plimbare afară.

– Cred că e mai bine dacă mergem în bibliotecă, zise el.

– Ce s-a întâmplat? Crezi că Leonie ar fi geloasă dacă am ieși la o plimbare?

– Deloc. Și dacă înseamnă atât de mult pentru tine...

Ea nu mai zise nimic. Se ridică și o luă înainte. Afară, aerul răcoros al nopții era îmbibat de parfumul florilor pe care doamna Sanchez le cultiva cu multă dragoste.

Rachel inspiră adânc și se întoarse.

– E o noapte frumoasă, zise ea către însoțitorul ei.

– Mergem pe aici? întrebă el, arătând o alee.

Merseră împreună câțiva metri, după care André zise:

– Cred că aici e bine.

Rachel încuviință din cap fără să mai adauge ceva. André scoase din buzunar câteva hârtii.

– Tot ce-ți trebuie ai aici, zise el cu răceală. Pașaport, acte, tot.

– Eu am pașaportul.

– Da, știi, dar ăsta e al Mariei. O să plecați poimâine după-amiază. Marcus și Olivia vă așteapă la Galeao. De acolo,

vor merge ei cu voi. Haine, și tot ce-ți mai trebuie îți poți cumpăra mâine din Nassau. Ramon va merge cu tine.

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa? Întrebă Rachel, cu răceală în voce. Cam cât timp ar trebui să stau în Brazilia?

André o privi încruntat.

– Cred că trei luni sunt suficiente. Olivia va fi încântată de compania ta. Marcus e un bărbat ocupat, care nu prea are mult timp liber. Plus de asta, te va ajuta să-ți revii după cele întâmplate.

– Aroganța ta nu încetează să mă uimească, zise ea. Cum rămâne cu divorțul? Lucrurile astea nu amână procedurile?

– Nu văd de ce. Acordul tău nu e necesar în circumstanțele date. M-ai părăsit, dacă îți amintești bine. Iar asta nu necesită cinci ani pentru ca un divorț să se încheie rapid.

– Te-ai gândit la tot, nu-i așa? Și ce aranjament convenabil ai găsit ca să scapi de mine!

– Știi că nu era intenția mea, zise el, cu o privire furioasă. Erai pregătită să te întorci la Londra, iar planurile mele încearcă să-ți aline durerea.

– De ce tu ai mereu dreptate și eu nu? Se pare că întotdeauna îți interpretez greșit cele mai generoase gesturi.

– Ceri violență în mod deliberat, zise el deodată.

– Din partea ta? Întrebă eaa, cu ironie. Cum aș putea face asta? Doar tu ești ocupat cu amanta, nu?

Acum, Rachel își dădu seama că mersese prea departe. În

privirea lui citea ură și furie. Știa că ar fi putut s-o omoare în acel moment. Cu pași nesiguri începu să alerge spre plajă, printre grădini de trandafiri. Nu știa dacă o urmărește. Știa doar că trebuia să scape de furia din ochii lui. Doar când se opri să respire își dădu seama că André era lângă ea.

Scoase o exclamație, după care începu să fugă de-a lungul plajei. Dar n-avea nicio șansă să scape de el. Era mai puternic, mai zvelt și mai rapid. La un moment dat, o prinse de păr și o forță să se oprească. Ea căzu în genunchi.

– Porcule! țipă ea, ștergându-și lacrimile de pe față.

Când încercă să se ridice, André o împiedică și se așeză lângă ea, luând-o în brațe.

– Brută! Dă-mi drumul! strigă, zbatându-se să scape.

Dar când îi privi ochii în lumina lunii, se potoli.

– Oh, Doamne...îl auzi mormăind.

După care fu conștientă doar de sărutul lui fierbinte. Ea îi răspunse și-l îmbrățișă.

– Rachel! Oh, Rachel...Mă aduci în pragul nebuniei...

Oh, ce bine era în brațele lui...Puteau rămâne acolo, să facă dragoste pe nisipul fin, toată noaptea...

Dar vocile care se auziră pe plajă îl aduseră pe André cu picioarele pe pământ. Se ridică repede și-și scutură nisipul de pe costum. Stătu în picioare, privind-o.

– Ce naiba faci? Ridică-te o dată! Se aplecă și o o trase în picioare.

Ea îl privi nedumerită.

– Nu-ți imagina că asta ar putea schimba ceva, Rachel!

Rachel simți cuvintele lui ca pe un duș rece, care o trezea la realitate.

– Nu te flata, domnule Sanchez! zise ea, cu mândrie, încercând să-și aranjeze rochia. Știa că părului răvășit n-avea ce să-i facă, dar spera că cine îl va observa va da vina pe vânt.

Vittorio, Irena și Leonie îi așteptau în grădină. Rachel încercă să pară cât mai indiferentă față de tot ce se întâmplase.

– Ce se întâmplă? Credeți că ne-am rătăcit? începu André pe un ton glumeț. Vă asigur că am mers doar puțin pe plajă. Rachel...voia să respire aer curat.

– Dragule, se face târziu. Chiar trebuie să plecăm.

– Bine, Leonie, chiar acum mergem. Mai întâi, s-o văd pe mama.

Bărbatul plecă în casă, iar Rachel rămase ținta celor trei perechi de ochi. Bine că era întuneric afară și nimeni nu putea observa obrajii îmbujorați și părul răvășit.

Oh, oare ce ar fi spus André dacă l-ar fi rugat să mai rămână? Sentimente pe care le credea moarte, reînviaseră în sufletul ei. Dorința pe care o simțea pentru el era la fel de mare ca la început.

Fără să-i pese de ceea ce aveau să creadă ceilalți, alergă și ea în casă și-l prinse pe André de braț.

– André!

- Ce mai vrei acum, Rachel?
- André, vreau să vorbim.
- Nu încerca nimic acum, Rachel. Nu acum!
- André, începu ea, cu ochii în lacrimi. Afară...mă doreai.
- Da, te doresc și acum. La naiba! Dar mi-am promis că n-o să te mai am! O îndepărtă de el.
- De ce? întrebă ea.
- Te-am iubit, Rachel. Te-am iubit până la moarte. Dar tu m-ai rănit și când în sfârșit am reușit să te uit, am găsit pe cineva care mă iubește la fel cum te iubeam eu pe tine. Și asta îmi convine mult mai mult. Recunosc că ești o femeie atrăgătoare, așa cum ai fost întotdeauna, dar dacă simt ceva pentru tine, atunci e pe plan fizic. Nu-ți mai vreau sufletul, și, până la urmă, asta nu înseamnă iubire, nu?
- Ești crud, André. Niciodată n-ai fost așa.
- Sunt așa cum m-ai făcut, zise el. Din momentul în care viața mea n-a mai fost bună pentru tine, erai atât de plictisită și de neliniștită, încât mi-ai omorât copilul!
- Nu e adevărat! Nu s-a întâmplat așa! N-am vrut să pierd copilul. Mi-l doream foarte mult!
- Cred că ți-ai spus asta de atâtea ori, încât ai ajuns și tu s-o crezi!
- E adevărul!
- Și atunci de ce ai fugit imediat după asta? Puteai să mai ai și alți copii!

– Tu întrebi asta? După toate câte ai spus? După felul în care te-ai purtat?

– Deci, a fost vina mea, nu? Noapte bună, Rachel! Drum bun! zise el, și ieși.

Ea merse în sufragerie și se așeză pe canapea. O privi pe doamna Sanchez.

– Ați auzit? întrebă ea, șoptit.

– Da, am auzit. Vino aici, lângă mine. Cred că e momentul să avem o discuție.

Se așeză în locul indicat și primi băutura oferită de femeie. Se simțea foarte rău. Îi treceau prin minte doar cuvintele dure ale lui André. Irena apărură de pe terasă și, văzându-le pe cele două, întrebă ironic:

– Ce se întâmplă aici? Vă confesați?

– Dacă n-ai nimic bun de spus, Irena, păstrează-ți pentru tine părerile.

– Ce s-a întâmplat? André i-a dat cumva lui Rachel replicile pe care le merita?

– Întotdeauna te interesează problemele altora, nu-i așa, Irena? întrebă Rachel. Mă întreb de ce. Oare pentru că asta e ocupația ta? Asta e viața pe care o ai? Un joc de teatru la care tu ești doar un spectator? Pentru că doar asta ești, să știi. Un spectator! zise ea.

– Ei bine, înseamnă că ceva s-a întâmplat, zise Irena, zâmbind. Niciodată nu te-am mai văzut plângând. E chiar o

noutate, cu toate că știam că scorpiile nu pot plânge.

– Irena! ȋpă doamna Sanchez. Ieși imediat din cameră! Vorbele tale mă dezgustă!

– De ce o tot aperi? André e fiul tău și fratele meu, iar ea i-a distrus viața! Slavă Domnului că în sfârșit a găsit pe cineva care să-l merite!

– Irena! Chiar trebuie să repet? o amenință doamna Sanchez.

– Bine, bine, plec. Vă las să vă faceți confidențe. Dar n-o lăsa să te păcălească, mamă! E foarte obraznică atunci când încearcă să obțină ce vrea.

Fata ieși în cele din urmă. Rachel încerca să bea din paharul pe care i-l dăduse soacra ei, dar încă mai tremura.

– Ciudat, nu? Până la urmă, femeile sunt cele mai nefirești creaturi...

– Rachel, nu trebuie să te prefaci în fața mea! Parcă noi ne înțelegem.

– Oh, cum de ne-am putut înțelege vreodată? Mereu am fost în tabere diferite. De asta...

– De asta n-ai putut să vii să mă vezi înainte de a-l părăsi pe André?

– Da. Voiam să vorbesc cu cineva. Voiam să am încredere în cineva, dar nu puteam veni la tine. Ești mama lui.

– Înțeleg asta și presupun că Irena era prea dornică să te ajute să pleci.

– Bineînțeles că era. La momentul acela i-am fost recunoscătoare, dar acum...O privi. Ți-a explicat André ce a făcut tata?

– Da, mi-a spus. Cred că a fost un om foarte curajos, nu?

– Cred că da. Oh, îmi va fi tare dor de el. Îl iubeam foarte mult. Dar nu înțeleg de ce a crezut că e nevoie să mă trimită aici, la André, când știa că el căuta să divorțeze de mine.

– Chiar nu înțelegi? Credea că nu mai are nimic de pierdut și orele îi erau numărate.

– Da, dar m-aș fi descurcat. Nu sunt o femeie neajutorată. Poate dac-aș fi fost, eu și André am fi avut o căsnicie reușită.

– Și tu crezi că mariajul vostru n-a fost unul de succes?

– Cum poți să întrebi așa ceva?

– E adevărat că s-a sfârșit, dar a fost un timp când credeai că sunteți pe drumul cel bun.

– Desigur, la început...

– Da, la început, după ce André te-a adus în Bahamas, după luna de miere. Erați amândoi foarte fericiți. Și din cauza asta, fiul meu a început să se teamă să nu piardă această fericire.

Făcu o pauză, după care zise:

– Rachel, ție ți-e greu să înțelegi îngrădirile pe care ți le impunea el. Dar e un bărbat influent și puternic care are mulți dușmani. El știe treaba asta, dar tu, provenind dintr-un mediu liniștit, nu vezi pericolele.

– Era atât de posesiv!

– Și a fost și mai rău? întrebă domna Sanchez, surprinsă.

– Da, spuse fata.

– Hai să-ți explic un lucru. André te iubea foarte mult când s-a căsătorit cu tine. Dar doar după ce stai o perioadă cu cineva îți dai seama că nu poți trăi fără el. Asta era problema lui. Pe măsură ce timpul trecea, creștea și teama lui ca ceva să nu se întâmple cu tine.

– Dar de ce nu încerca niciodată să se explice? De ce era mereu convins că el are întotdeauna dreptate și că eu greșesc?

– Ai încercat vreodată să înțelegi ce e în neregulă cu el?

Rachel oftă. Nu putea spune asta. Știa cum stăteau lucrurile.

– Dar chiar și așa, continuă ea, nu trebuie să transformi viața celui iubit după a ta.

– Sunt de acord cu tine. Dar André e un om posesiv care cu tine a depășit măsura. Vreau să știi, draga mea, pe voi nu ura v-a despărțit, ci o dragoste prea mare.

– André ți-a spus ceva despre...copil?

– Mai bine mi-ai spune tu, zise femeia. Hai să ne aducem aminte de vremurile acelea.

Rachel oftă. Încă îi era greu, după atâta timp, să vorbească despre asta. Dar își dădu seama că doamna Sanchez voia doar s-o ajute și știa că-i va face bine să discute cu o femeie. Până la urmă, nu mai era nimeni în care să aibă încredere. Încercă să-și găsească cuvintele potrivite pentru a continua. Și când fu

pregătită, zise:

– André crede că viața alături de el mă plictisea. Dar nu era deloc așa. Niciodată nu mă puteam plictisi lângă un om ca el. Dar e adevărat că așa lăsam să se vadă. Gândindu-mă acum la ce s-a întâmplat atunci, îmi dau seama că mă purtam prosteste și copilărește.

– André ți-a spus despre Lilaine?

– Nu. Vittorio mi-a spus. Cred că a fost oribil pentru tine.

– Așa e. Și pentru André a fost la fel. I s-a confirmat astfel neliniștea.

– Știu, dar trebuia să vă gândiți că nu e un lucru care se poate întâmpla în mod obișnuit.

– Așa e, dar Rachel, când iubești pe cineva, nu riști pur și simplu.

– Da, și trebuia să aștept îngrijorată de fiecare dată când André pleca.

– André e bărbat. Probabil crede că este mai rezistent la lucrurile astea. Dar cu câte se întâmplă în zilele noastre, chiar stai să te întrebi dacă mai e cineva ferit de pericol. Zâmbi slab. Ei, dar haide, ne îndepărtăm de subiect. Povestește-mi de ce-ai plecat.

Rachel continuă cu greu:

– André mi-a spus că dacă aș avea un copil, poate aș avea timp mai puțin ca să-i fac necazuri. Oftă. Exact așa a spus, în timpul unei certe. Nu-ți poți imagina cum m-am simțit. Până

atunci, îmi doream un copil, dar André spunea mereu că mai vrea să ne bucurăm de intimitatea noastră.

– Era gelos, zise mama lui. Nu voia ca ceva să te îndepărteze de lângă el.

– Dar oare nu era și egoist? Până la urmă, motivele mele de a avea un copil erau și ele posesive. Dar voiam o parte din André în mine. Nimic nu m-ar fi făcut mai fericită decât copilul lui. Își aprinse o țigară și trase din ea. Oricum, continuă ea, atunci i-am spus că nu vreau să-i dau ceva care să-l țină legat de mine. Bineînțeles, până la urmă, am rămas însărcinată. Evident că ne împăcaserăm după cearta noastră. André știa că o să cedez dacă își pune în cap să facă asta. Dar când am aflat, l-am acuzat că a profitat de mine și atunci ne-am certat din nou. Oh, a fost oribil! spuse ea, izbucnind în plâns.

Doamna Sanchez se ridică și se duse să-și mai toarne o băutură. O lăsă să se mai liniștească, după care reveni la ea.

– Îmi pare rău, zise Rachel, ștergându-și lacrimile. Dar nu mi-e deloc ușor.

– Știu, draga mea. Vrei să continui?

– Oh, da, acum că am început, vreau să-ți spun tot. Ei bine, după această ceartă, am devenit doi străini. Nu mai dormeam împreună, nu mai vorbeam așa de mult, totuși, nu ne mai certam. André și-a mutat lucrurile în camera de oaspeți. Pentru cei din afară, viața noastră era la fel, dar eu știam că totul e gol. La început am fost foarte furioasă, dar se pare că nici după

câteva săptămâni nu trecusem peste acest lucru, fiindcă furia mă făcea să nu mai fiu atât de cooperantă cum obișnuiam și să tac în preajma lui. Ramon venea deseori să ne vadă. Cred că-i plăcea compania mea și eu la fel pe a lui, într-un fel platonice, bineînțeles. Nu i-am spus despre copil. Cred că trebuia s-o fi făcut, dar nu-mi plăcea să vorbesc despre ceea ce provoacă o ruptură între mine și André. O privi pe doamna Sanchez. Poți să înțelegi cum mă simțeam atunci? Poți?

– Încep să înțeleg. Continuă, Rachel.

– Ei bine, Ramon obișnuia să mă ia cu el să înotăm, să pescuim, să ne ocupăm timpul cu diverse lucruri. Apoi, într-o zi, am mers să facem scufundări. Oftă. Când am intrat în apă, am simțit că nu mai pot respira. I-am făcut semn lui Ramon că merg sus și el m-a urmat. Cred că sporturile practicate în fiecare zi mă slăbiseră. Ramon m-a dus imediat acasă, dar răul era deja făcut. Fără gesturi dramatice, fără țipete, doar o veste teribilă care m-a terminat psihic.

– I-ai spus toate astea lui André?

– Crezi că m-ar fi ascultat? Oh, nu, când a ajuns acasă și a găsit doctorul, n-avea chef de conversație. În plus, eu nu eram în stare să fiu coerentă. Poate nu mă crezi, dar chiar îmi doream acel copil! Știu că i-am spus lui André tot felul de prostii și abia acum îmi dau seama că a fost o purtare copilărească din partea mea. După asta, mi-a spus că am făcut-o dinadins. Eu eram prea slăbită ca să-l contrazic. Mi-a

spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată.

– Dar, copilă, n-ai înțeles că era teribil de rănit? Nu te-ai gândit că era supărat pe el la fel de mult ca pe tine? În toată nebunia asta, tu ai omis faptul că el încă te iubea. În ciuda a toate câte se întâmplaseră, el te iubea.

– Cum poți spune una ca asta?

– Pentru că știu cum l-ai lăsat când ai plecat. De două ori a mers la Londra ca să te vadă și de ambele dăți s-a întors fără s-o facă.

– Cum?

– Așa e. Doar nu credeai că putea lăsa lucrurile așa. S-a întâlnit de fiecare dată cu tatăl tău și bineînțeles că de fiecare dată era avertizat să nu-ți spună.

Rachel tăcu preț de câteva clipe.

– Se pare că tata ținea multe lucruri departe de mine, zise ea. De ce André nu voia ca eu să știu?

– Tatăl tău îi spunea mereu că ești încă deprimată și că apariția lui îți va face și mai multe greutăți ca să treci peste momentele critice. Ultima oară, André l-a pus pe tatăl tău să-i promită că dacă vei avea nevoie vreodată de ceva, să nu ezite să te trimită la el. Cred că de asta tatăl tău ți-a spus să vii aici.

– Înțeleg, zise Rachel. Dar acum, e prea târziu.

– Da. André se va căsători cu Leonie și ea îi va fi o soție credincioasă și iubitoare, nu mă îndoiesc de asta. Dar ceea ce mă neliniștește pe mine, este dacă André va fi și el un soț la fel

de bun.

– La ce te referi?

– V-am auzit vorbind pe hol, îți amintești? Deși n-ar recunoaște niciodată asta, încă nu te-a uitat. Oh, Rachel, câte probleme ne facem de unii singuri!

Urmară câteva clipe de liniște, după care femeia zise.

– Ei, bine, vei pleca împreună cu Maria la Rio și nu pot spune că nu mă bucură lucrul ăsta. Îți va face foarte bine să pleci pentru o perioadă. Iar vremea acolo e minunată în momentul ăsta al anului. Marcus are casa aproape de plajă și sunt sigură că te vei înțelege bine cu Olivia. Nu e dură ca Irena, și nici înțepată ca Leonie. E o fată ca tine, tânără, frumoasă și foarte îndrăgostită de soțul ei.

– Și după asta?

– Cine știe ce se va mai întâmpla? Ceea ce-ți trebuie e o odihnă și sunt sigură că alături de Marcus și de Olivia te vei simți bine.

– Ei știi că voi sta atât de mult?

– Da, știi, dar nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Olivia n-a fost aici acum cinci ani, deci n-are cum să te judece, iar Marcus nu va îndrăzni să-ți spună ceva.

Rachel încuviință din cap. Marcus era ca Ramon: inteligent, bun, blând...N-avea sens să se împotrivească unor lucruri pe care toată lumea le găsea potrivite pentru ea. În fond, ce ar fi trebuit să facă? Nu voia să se întoarcă la Londra atât de repede

după moartea tatălui său. Mai bine asculta de planul lui André, mergea la Rio, îi acorda divorțul și apoi se întorcea la Londra după ce toate astea aveau să se termine.

Capitolul 6

Soarele cobora încet spre apus, în timp ce Rachel urca treptele terasei cu sandalele în mână. Maria păsea îmbujorată în urma ei, cu un buchet de flori în brațe. Când ajunse și ea pe terasă, zise, triumfătoare:

– Vezi, ți-am spus că nu trebuie să mă duci în brațe!

Rachel îi zâmbi. Îi făcea mare plăcere să se bucure de soare, dar se obișnuise cu el în cele patru săptămâni de când era oaspete în casa părinților Mariei.

Când intrară în sufragerie, Maria se agăță de mâna ei.

– O să mă speli tu diseară, Rachel? Oh, te rog!

Dar înainte ca mătușa ei să poată răspunde, o tânără frumoasă intră în cameră.

– Hei, Maria, abia te-ai întors de afară. Las-o pe Rachel să se odihnească puțin. O s-o plictisești repede.

– Oh, n-o să faci asta, zise Rachel. Dar, Maria, acum o să stai puțin. Între timp, tu du-te și caut-o pe Tottie.

– Asta înseamnă că o să-mi faci tu baie?

– Evident, zise ea, iar micuța plecă voioasă spre bucătărie.

Apoi, Rachel o însoți pe Olivia în sufrageria spațioasă a vilei. O servitoare aduse ceai și Rachel se așeză pe una din canapelele confortabile.

Olivia îi turnă o ceașcă, apoi turnă una și pentru ea.

– Serios, draga mea, începu Olivia, nu știu cum m-am descurcat până acum fără tine. Îmi iei toată povara de pe umeri și mă lași să fac lucruri pentru care n-am crezut că voi avea vreodată timp.

Rachel zâmbi.

– Să știi că îți plac foarte mult fiica și ne distrăm de minune împreună.

– Văd asta, zise ea. Dar nu te gândești să stai aici tot timpul, nu?

– Oh, nu știu...spuse Rachel, îmbujorată.

– Oh, nu trebuie să te decizi acum. Dar...ei bine, am descoperit că sunt însărcinată din nou.

– Serios? Oh, e minunat!

– Crezi? Nu ești de părere că Maria e cam mică pentru a se obișnui cu un frate?

– Oh, nu! Va avea patru ani când se va naște copilul. Cred că e suficient! Îi va face plăcere. Știi doar că vrea pe cineva cu

care să se joace.

– Știi asta, doar că...ei bine n-am planificat copilul ăsta, cum am făcut cu Maria. Nici măcar nu știu dacă Marcus va fi sau nu încântat.

– Nu i-ai spus?

– Nu...eu...ei bine, am amânat momentul. Dar trebuie să afle cât mai curând. Însă Maria va ști mai aproape de termen, altfel va deveni nerăbdătoare.

– Oh, sunt de acord cu tine, zise ea, aprinzându-și o țigară.

– Ai fi o mamă grozavă, Rachel.

– Oricine se poate înțelege cu copiii, zise ea.

– Nu, nu oricine, zise fata. Oftă. Pur și simplu nu înțeleg. Dar n-am să fac ce mi-a spus mama să nu fac, adică să fiu curioasă...

– Oh, Olivia, nu e nimic rău în asta! Și eu aș fi curioasă în locul tău. Știai că și eu am pierdut o sarcină?

– Oh, da, știu toate lucrurile astea, doar că nu le pot asocia cu femeia pe care o cunosc.

– O să iau asta ca pe un compliment, zise Rachel. Cred că m-am maturizat destul din zilele alea.

Olivia își bău ceaiul și în timpul ăsta, Rachel se întrebă oare ce gândea despre ea această tânără. Se înțeleseseră bine încă de la început.

Deși familia Oliviei era una bogată, timpul petrecut în cele mai luxoase locuri nu o răsfățaseră peste măsură, ba chiar o

transformaseră într-o femeie de casă. Marcus și Maria erau tot ce conta pentru ea și nu era interesată decât să fie o mamă bună și o soție iubitoare.

Dar prietenia dintre cele două a evoluat mai degrabă la suprafață, fiindcă Rachel evitase să vorbească despre André, și Olivia îi îndeplinise dorințele. Acum, afla că asta se întâmplase din cauza ordinelor doamnei Sanchez.

Cu toate astea, își dădea seama că pe zi ce trece curiozitatea gazdei creștea și că momentul în care va vorbi nu întârzia să apară.

– Când se întoarce Marcus? întrebă Rachel, schimbând subiectul.

– Poimâine, zise femeia. De obicei, îmi e tare dor de el când pleacă de acasă, dar de data asta nu mi-a fost atât de grea despărțirea.

Marcus era plecat de zece zile. Nu se știa unde anume era acum, dar la ultimul telefon pe care li-l dăduse, le spusese că era la New York. Fusesse foarte bucuros de venirea lui Rachel, mai ales că știa că absența lui o deprimă pe Olivia.

– Ei, ce lucruri spui și tu! zise Rachel, zâmbind. Cred că abia aștepți să-l vezi. Nu trebuie să te prefaci pentru a mă face pe mine să mă simt bine!

– Oh, Rachel, dar nu e așa, zise tânără femeie, serioasă. Chiar îmi place să te avem aici. Te mai gândești la ce am vorbit, da?

– Bine, o să mă mai gândesc. Se ridică. Acum, mă duc să văd ce mai face Maria. Tu stai liniștită. Știi că nu trebuie să te epuizezi, da?

– Oh, sunt bine. Mai sunt șapte luni până atunci. Imaginează-ți, în toate lunile de vară o să port rochii largi!

– Ei, o să supraviețuiești. Știi că de fapt ești tare încântată! Când îi vei spune lui Marcus?

– Oh, cred că atunci când se întoarce. Tu ce zici?

– Cred că e perfect așa. Sunt sigură că va fi extrem de încântat.

Mai târziu, în camera ei, Rachel își dădu seama că sarcina pe care o purta Olivia îi amintea de clipele prin care trecuse ea. Se simțea chiar invidioasă pe fericirea femeii. Oare de ce s-a purtat atât de prostește în toți anii aceia? Dacă tatăl ei i-ar fi spus la timp că André a venit s-o caute, totul ar fi fost diferit. Probabil se gândise că acționează cum e mai bine de cuviință pentru ea și poate că la vremea aceea chiar era bine așa. Dar tot ce simțise atunci fusese de fațadă. Dacă ar fi știut că André a căutat-o, că îi păsa de ea, că a iertat-o pentru ce a făcut, ar fi alergat cu brațele deschise la el. Dar ea crezuse că din cauza ei povestea lor murise și André n-ar fi în stare să se umilească atât de mult încât să vină după ea.

Ieși pe terasă. Seara care se lăsa aducea cu ea briza mării, încărcată de parfumul florilor din grădină. Casa lui Marcus era situată pe plajă, la ieșirea din satul Juanastra, într-o regiune în

care climatul era blând în toate lunile anului. Locul în sine aducea un sentiment de pace și de confort.

Își spuse că era o prostie din partea ei să se lase afectată de vestea că Olivia era însărcinată și se hotărî să rămână acolo atâta timp cât dorea ea. În fond, unde să plece? Era cel mai bun mod de a evita responsabilitățile cu care acum nu s-ar fi descurcat.

În următoarele zile, Olivia se pregăti pentru venirea soțului ei. Merse împreună cu Rachel și cu Maria la Rio și, în timp ce ea avea programare la coafor, fetele merseă prin magazine. Maria a primit de la Rachel un bloc de desen și acuarele și tânăra femeie și-a cumpărat pentru ea un set de farduri.

Mai târziu au mers la o cofetărie unde fetița a mâncat o înghețată și apoi au mers să se întâlnească cu Olivia. De cum s-au văzut, Maria începu să vorbească despre ce au făcut toată ziua ea și cu Rachel și în cele din urmă, mama ei concluzionează:

– Doamne, și eu o duc la înghețată, dar nu are niciodată efectul ăsta asupra ei. Se pare că n-am tactul necesar.

Rachel și-ar fi dorit ca Olivia să nu mai spună astfel de lucruri, cu toate că o făcea cu intenții bune. Poate de aceea nu

îndrăzne să-i spună că o rănește. După-amiază târziu, s-au întors acasă și Maria ȋopăi de bucurie când văzu mașina albastră parcată în fața casei.

– A venit tata! A venit tata! exclamă ea încântată.

– Da, am văzut, zise Olivia. Cum arăt? o întrebă ea pe Rachel.

– Minunat! Stilistul acela a știut ce face cu părul tău. Ar trebui să merg și eu acolo într-o zi.

– Oh, nu, nu e nevoie. Tu arăți întotdeauna bine. Părul tău drept și des îți încadrează frumos trăsăturile.

Rachel o luă de mână pe Maria și zise:

– Las-o mai întâi pe mami să-l salute pe tati. Și ea e nerăbdătoare, să știi.

Maria protestă puțin, dar Olivia intră repede în casă. Maria și Rachel merseă mai încet, dar când se apropiară de casă, o lăsă pe micuță să alerge la părinții ei.

Rachel nu știa ce să facă. Să meargă să-i salute, sau să amâne momentul pentru seară? Tocmai când se întreba asta, apariția unui bărbat o făcu să tresară.

– André! Ce...cauți aici?

– Am avut ceva de făcut la Rio, așa că am venit cu Marcus, zise el, cu răceală. Cum te simți, Rachel? Arăți bine.

– Sunt...bine, bâigui ea. Dar tu, cum ești?

– Sunt bine și eu, spuse el, cu indiferență.

– Asta-i bine, zise ea. Acum, te rog să mă scuzi, zise și trecu

pe lângă el spre scări, dar vocea Oliviei o împiedică să înainteze.

– Rachel! Rachel, nu pleca! Vino să vezi ce ne-a adus Marcus! Ce ne-a adus tuturor!

Ea evită privirea speculativă a lui André și merse în sufragerie, să se alăture celorlalți.

– Soția mea m-a pus să-ți mulțumesc fiindcă datorită ție n-a fost singură cât am fost plecat, zise el, zâmbind. Așa că vreau să primești asta drept mulțumire din partea mea.

Îi dădu un pachet și Rachel și-ar fi dorit să nu fi primit nimic. Desigur, îi făcea plăcere recunoștința lui, dar acum nu-și dorea decât să plece în camera ei, unde să încerce să treacă peste șocul de a-l fi revăzut pe André.

Bărbatul părea atât de rece și de indiferent. și Rachel era foarte supărată pe el fiindcă a îndrăznit să vină acolo, să-i distrugă echilibrul fragil pe care-l căpătase cu greu.

Desfăcu hârtia colorată și descoperi o cutiuță de bijuterii. O deschise și văzu înăuntru o pereche de cercei cu diamante.

– Nu...știu ce să spun...începu ea, emoționată.

– Hei, e doar un cadou, zise el, pe un ton prietenos.

André veni spre Rachel.

– Ia să văd, zise el, luând cutiuța din mâna ei. Da, sunt frumoși. Ai gusturi bune, Marcus. Sunt o investiție bună.

– Nu e o investiție, e un cadou, zise Rachel, care închise cutiuța din mâna lui.

– Știi cum se spune: diamantele sunt cele mai bune prietene ale unei femei, adăugă Olivia, dorind să destindă atmosfera.

– Vă rog să mă scuzați acum, zise Rachel, nedorind să strice cheful tuturor.

– Hei, nu vrei să vezi ce am primit și eu? o opri Maria.

– Desigur, Maria. Ce ți-a adus tati?

Maria îi arătă o brățară micuță, cu câteva medalioane pe care erau desenate chipurile sfinților.

– Oh, e minunată! exclamă Rachel, entuziasmată. Ai mulțumit?

– Da, și am mai primit și asta. Maria îi arătă o cutie cu o păpușă mare, îmbrăcată în costum tradițional brazilian.

– E foarte frumoasă, zise Rachel uitându-se mai bine. Chiar nu aveai o astfel de păpușă.

– Știu. Unchiul André mi-a cumpărat-o.

– Înțeleg. Foarte drăguț din partea lui, zise ea, apoi merse spre ușă. Acum, chiar trebuie să plec să mă schimb.

– Dar n-ai văzut colierul pe care l-a primit mami!

– Rachel îl va vedea mai târziu, Maria. Acum, vă rog să mă scuzați și pe mine. Mă duc să-ți pregătesc camera, André.

Pe hol, Olivia îi spuse lui Rachel:

– Îmi pare rău pentru toate astea.

– Nu-ți face griji, Olivia. La urmă urmei, nu suntem niște străini!

– Bine, dacă spui tu...

– Sincer, nu-ți face griji. Tu doar concentrează-te să-i arăți soțului tău cât de mult te bucuri că s-a întors.

Olivia era bineînțeles bucuroasă de lucrul ăsta. Merse în bucătărie să anunțe că mai aveau un oaspete la masă, în timp ce Rachel urcă scările în camera ei.

Intră în cameră și încuie ușa. Și asta nu din cauză că André ar putea veni peste ea, ci pentru că Maria ar fi fost posibil să dea buzna și apoi să spună tuturor că plânge.

Se mai uită o dată la cerceii pe care-i primise în dar, după care merse în baie și dădu drumul la duș. Sub apa fierbinte, avea să gândească mai clar.

Dar apa n-o învioră, ba din contră, o făcu să iasă mai tristă decât intrase. Se înfășură într-un prosop și se așeză în pat.

– De ce venise André? se întreba ea din nou și din nou. Trebuia să-și dea seama de efectul pe care-l are asupra ei. Probabil că nu uitase nici el noaptea aceea de pe plajă. Se simțea ca o școlăriță, dar trebuia să încerce să se poarte ca o femeie adultă. Trebuia să se poarte cu el la fel cum se purtase cu Marcus, dacă era posibil. Și dacă nici această legătură nu era posibilă, atunci va trebui să se poarte cu el ca și cum ar fi fost un străin.

Dar una era să planifice asta și alta să pună în aplicare planul.

Își aminti că n-o ajutase pe Tottie s-o pregătească pe Maria

de culcare. Oh, la cât de zbuciumată fusese, uitase de ritualul la care participa de bunăvoie, în fiecare seară.

Deschise șifonierul și alese la întâmplare una din rochiile pe care și le cumpăraseră din banii trimiși de André. La început își amintea că nu dorise să-i accepte, dar își dăduse seama că nu putea sta fără niciun ban al ei.

Era o rochie neagră, simplă, lungă, care-i scotea în evidență bronzul arămiu. Își aranjă puțin și părul și-i puse cerceii de diamante. Arăta bine, chiar foarte bine. Până și ea trebuia să recunoască. Dar oricum, nimănui nu-i păsa de asta. Stinse lumina și merse în dormitorul Mariei.

Fetița avea trei camere: una de joacă, una în care dormea și o baie proprie. Tocmai atunci, Tottie încerca s-o facă să mănânce cina.

Fetița era îmbrăcată în pijama și pe fața ei se citea disperarea. Când o văzu pe Rachel, o luă imediat la zor:

– N-ai venit să-mi faci baie. Mereu vii. De ce n-ai venit și în seara asta?

– Draga mea, îmi pare rău. Am uitat cât era ceasul. Mă ierți?

– De ce ai uitat cât e ceasul? Doar ai unul la mână!

– Știu, draga mea, dar venirea tatălui tău și darul pe care l-am primit de la el – vezi cerceii ăștia, îi arată ea pentru ca fata să se bucure de strălucirea lor – cred că ne-a făcut pe toți să uităm de timp.

– Bine, atunci, zise Maria luând încă un fruct din bol. Dar

promiți că o să-mi citești o poveste când mă culc?

Rachel știa că va întârzia la cină, dar, dorind să amâne cât mai mult momentul, zise:

– Bine.

Fetița își termină mâncarea mai repede decât se așteptase Tottie, și Rachel începu să-i citească mai multe povești dintr-o carte mare și colorată, care-i plăcea foarte mult Mariei.

Aproape de ora opt, Rachel se opri din citit și zise:

– Draga mea, trebuie să plec acum. Tottie te va pregăti de culcare.

În același moment, Olivia intră în cameră:

– Aici erai! Nu știi că în câteva minute o să luăm cina?

– Știu, îmi pare rău că am întârziat atât, dar am uitat de baia Mariei și în compensație, i-am promis că-i voi citi o poveste la culcare.

– Înțeleg. Maria, cred că-ți dai seama că e foarte târziu pentru tine.

– Dar și tu mi-ai spus că vei veni să-mi spui noapte bună, zise ea, pe un ton defensiv.

– Știu, dar o așteptam pe Rachel să coboare ca să pot veni eu. Oricum, îți spun acum noapte bună, Maria și sper că te vei culca imediat, da?

– Da, mami, zise fetița, acceptându-le sărutările.

Când Olivia și Rachel ieșiră din camera fetei, prima zise:

– Ce șireată e! Caută atenția tuturor! Să știi că nu trebuie

să-i faci baie în fiecare zi. Mai ales când avem oaspeți, ca azi.

– Oaspeți?

– Oh, am uitat să-ți spun. După ce ai plecat tu, André mi-a spus că trebuia să cineze cu un om de afaceri de aici, Alister Hemming cu soția lui. Dar Marcus l-a pus să-i invite aici.

– Ah, înțeleg.

– Cred că e mai bine așa, zise Olivia. Astfel, eviți prezența lui André.

– Ai dreptate.

Jos, în sufragerie, era o atmosferă foarte relaxată. Bărbații vorbeau despre afaceri și fumau și singura femeie, nevasta lui Alister, stătea lângă soțul ei, ascultând plictisită.

De cum intrară, bărbații se ridicară și în timp ce Marcus merse să le pună băuturi, André făcu prezentările. Rachel se temuse de acest moment, dar bărbatul știa cum să iasă din orice situație, așa că o prezentă cu numele de fată, ca să nu fie nevoit să dea explicații inutile.

Lucy Hemming era o femeie de vârsta a doua, potrivit de înaltă, cu trăsături blânde. Nu era ca celelalte soții de afaceriști, ci mai degrabă aducea cu o femeie care dorea ca soțul ei să aibă o muncă mai puțin împovărătoare.

Părea dezinteresată de conversația bărbaților și o preocupa mai mult să vorbească cu Olivia despre năzbâtiile Mariei.

Rachel află că cei doi soți aveau trei copii mari, care frecventau o școală din Rio. Ea și Olivia aveau multe în comun,

iar Rachel se simțea în plus. Când veni vorba despre viața de familie, nu mai suportă și merse la Marcus, care tocmai îi punea o băutură, la bar.

– Rachel, arăți foarte bine în seara asta.

– Îmi face bine să aud una ca asta. Cum a fost călătoria?

– Așa și așa. Dar New Yorkul era cam friguros, așa că m-am bucurat să mă întorc la Nassau.

– Acolo l-ai întâlnit pe André?

– Da, m-a întrebat dacă merg direct acasă și apoi i-a venit ideea să mă însoțească pentru a-l vedea aici pe Hemming.

– Înțeleg. Deci, n-a fost nimic planificat.

– Nu chiar. Eu trebuia să vorbesc cu omul de afaceri, dar se pare că André a considerat că e mai bine s-o facă el. În plus, lui André îi place Rio. Cred că știi asta.

– Da, îmi amintesc că am venit o dată împreună aici, dar trebuie să recunosc că am fost surprinsă de vizita lui, mai ales în această perioadă.

– Cât ești tu aici? întrebă el. Da, și eu am fost surprins, să știi. Dar presupun că e de părere că cu cât vă obișnuiți mai mult unul cu altul, cu atât e mai bine. Până la urmă, dacă vei rămâne în zonă, vei mai avea contact cu el.

– Oh, mă îndoiesc de asta. În primul rând fiindcă nu voi rămâne aici și apoi, vom avea anturaje diferite.

– Nu văd de ce, Rachel. André îți asigură o sumă frumoasă de bani, nu-i așa? Mă îndoiesc că nu te va întreține și de acum

înainte.

– Dar eu nu vreau să fiu întreținută de nimeni!

Marcus oftă.

– Oh, Rachel, nu reacționa așa. N-am spus-o cu intenția asta! Am vrut să sugerez doar că André n-ar face nimic ca să scadă nivelul traiului tău.

Dintr-o dată, Rachel deveni conștientă că cineva apăruse în spatele ei. Se întoarse și-l văzu pe André, care era supărat.

– Vă rog să nu mai discutați lucruri personale în fața străinilor!

Rachel se îmbujoră și plecă de lângă ei exact când Sasha servi mâncarea.

În timpul cinei, Rachel fu așezată între Marcus și Alister, care se dovedi fascinat de ea. Ba chiar el fu cel care o conduse în sufragerie când veni momentul să-și bea cafelele.

Lui Rachel îi făcea mare plăcere să vorbească cu el, fiindcă aveau multe lucruri în comun. Amândurora le plăceau cărțile și obiectele vechi și ambii frecventau expoziții de artă. Erau atât de absorbiți de conversația lor, încât, atunci când Lucy vorbi, se simțiră stingheriți:

– Draga mea Olivia, s-ar putea să devin geloasă pe Rachel, dacă îl mai ține pentru ea pe Alister!

Rachel ridică jenată privirea și văzu că Olivia și Lucy îi zâmbeau, Marcus părea amuzat, iar André era vizibil enervat.

– Și dacă noi nu ne continuăm discuția, Hemming, zise

André, o să cred că întâlnirea noastră a fost mai degrabă una socială decât de afaceri.

– Oh, îmi pare rău, zise Alister, vizibil stânjenit. Se ridică. Doar că am găsit cu Rachel că avem atâtea lucruri în comun! Vorbeam despre scriitorii care au devenit celebri doar după moarte.

Până și lui Rachel i se păru o scuză jalnică.

– Ei bine, atunci sugerez să mergem în biroul lui Marcus. Cel puțin acolo nu vom mai fi distrași de doamne.

O spusese pe un ton sarcastic și Rachel și-ar fi dorit să-i poată spune ceva care să-i șteargă ironia de pe față.

Când cei doi plecară, Rachel se întristă. André, cu toată răceala lui, reușea s-o facă să se simtă vie și era atât de bine când era în preajmă.

Olivia și Lucy se așezară pe canapea și începură să discute despre copii. Marcus asculta muzică într-un colț, fumând în liniște, așa că Rachel găsi că prezența ei nu era tocmai indispensabilă.

– Olivia, te superi dacă mă retrag în camera mea? Mă cam doare capul, zise ea.

– Oh, te simți bine? Întrebă femeia. Să-ți dau o pastilă?

– Am în cameră.

Mulțumesc.

E doar o migrenă, asta-i tot.

Ajunsă în dormitorul ei, Rachel se simți un pic mai bine.

Poate că André reușea să rezolve problemele în seara aceea și a doua zi va pleca spre casă. Ce bine ar fi fost să se întâmple așa! Nu-și putea permite să se mai facă de râs încă o dată în fața lui!

Capitolul 7

Oricare ar fi fost speranțele ei, a doua zi dimineată își dădu seama că fuseseră în zadar. Când coborî la micul dejun, îl găsi pe André la masă, citind ziarul. Era îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou și părul ud îi dădea de înțeles că fusese să înoate.

— Olivia și Marcus nu s-au trezit încă, așa că sper să nu te deranjeze dacă mănânc cu tine. Sasha mi-a spus că obișnuiești să te trezești la ora asta și să mănânci cu Olivia aici.

— Știi foarte bine că, din moment ce ești în casa fratelui tău, ai libertatea de a mânca oriunde dorești.

André o măsură din cap pînă-n picioare și observă fusta scurtă pe care o purta și maioul roz.

— Ești foarte bronzată, remarcă el. Cafea?

Rachel încuviință și luă ceașca din mîna lui. Luă o înghițitură și încercă să se bucure de peisaj. Masa era așezată

pe terasa care dădea spre plaja mereu curată, scăldată de apa cristalină.

André își mai turnă o ceașcă de cafea și zise:

– Eu n-am mâncat încă. Tu ce obișnuiești să mănânci?

– Doar chifle și unt, zise ea. Prefer un mic dejun ușor.

– Bine, știam că asta vei dori, așa că acum cinci minute i-am spus Sashei să pregătească asta.

– Mulțumesc, zise ea. Trebuia să se fi gândit că putea fi în stare să-i anticipeze nevoile.

Îi era foarte greu să reziste privirii lui, care o devora pur și simplu. Până la urmă, zise:

– Chiar trebuie?

– Ce trebuie?

– Chiar trebuie să te holbezi așa la mine? Ce ți-a mai trecut acum prin minte? Să mă faci să mă simt prost? Sau pur și simplu să mă enervezi?

André dădu nepăsător din umeri.

– Îmi face plăcere să te privesc, zise el cu indiferență și Rachel se îmbujoră.

Sasha veni cu o farfurie de chifle calde, unt, cafea și lapte.

Rachel luă o chiflă, o unse cu unt și începu să mănânce.

– Spune-mi, zise ea dintr-o dată, unde sunt Gilroy și Sheridan, gărzile tale? Nu i-am văzut aseară.

– Stau în oraș.

– Oh? De ce?

– Știam că nu-ți place să-i ai în preajmă. Dar nu te îngrijora, sunt departe de noi.

– Sunt sigură de asta, zise Rachel, care se întreba totuși de ce André se deranjase atât ca să-i facă pe plac. Dar poate că nici Oliviei nu-i plăceau. Da, poate că asta era motivul real.

André termină de mâncat și, după ce-și mai turnă puțină cafea, aprinse o țigară și privi oceanul.

Rachel era extrem de curioasă să afle cât avea să mai rămână acolo, dar nu putea să-l întrebe asta, pur și simplu.

Oftă, dar după ce făcu asta îi păru rău, fiindcă îi atrase atenția.

– Îți place aici? Întrebă el, studiind-o.

– Foarte mult. Olivia e foarte drăguță. Îmi place de ea, și cred că și ei îi face bine prezența mea aici.

– Ți-am spus că așa va fi. Dar ce ai făcut de când ai venit? Ai văzut orașul?

– Puțin. Am stat mai mult pe plajă, zise ea.

– Cu Maria, știi. Mi-a spus Olivia. Dar să știi că nu te-am adus aici ca să fii bona neplătită a Mariei.

– Dar nu sunt, zise Rachel, surprinsă.

– Nu? Atunci cum numești ceea ce faci? Te trimit aici ca să te odihnești și ce gălesc când vin? Am fost extrem de surprins când Olivia mi-a spus aseară că îi faci baie Mariei în fiecare seară și că tu ești cea care o pregătește de culcare.

– Dar îmi place să fac asta! Sper că n-ai avut ceva de

ripostat.

– Dacă te întrebi de ce le-am spus lui Marcus și Oliviei ce cred, să știi că am făcut-o aseară, după ce te-ai dus la culcare.

– Ce ai făcut?

– M-ai auzit! Plus de asta, am și alte planuri pentru tine care n-au legătură cu nepoata mea.

– Serios, André, chiar mă uimești. Știu că mi-ai plătit vacanța aici, dar...

– Te rog, Rachel, nu vreau să ne mai certăm. Știi foarte bine că am dreptate. Respiră adânc. În ceea ce privește planurile mele...

– Nu mă interesează de ce ai venit aici, André, dar vreau să știi că n-am de gând să-ți permit să mă umilești în fața fratelui tău și a cumnatei tale!

– Nu intenționez să te umilesc, dar vreau să știi că nu voi ezita să-mi folosesc autoritatea pentru a te împiedica să te porți ca o servitoare!

Rachel tăcu și-i evită privirea. Oare de ce-l deranja așa de mult că se ocupa de nepoata lui?

– Nu trebuie să te îngrijorezi, zise el. N-am avut o conversație dificilă cu fratele meu și cu soția lui. Le-am spus doar că intenționez să petrec câteva zile aici și vreau să-ți arăt câte ceva din locurile astea.

– Vrei să te însoțesc să...

– Oare ideea mea e atât de îngrozitoare pentru tine? Nu

mi-ai lăsat aceeași impresie când am vorbit ultima oară, în casa mamei.

Rachel se ridică în picioare.

– Cum îndrăznești să aduci vorba despre asta după câte ai spus?

André stătea rezemat de scaunul lui, fără să fie deranjat de reacția ei.

– Părerea mea nu s-a schimbat, zise el. Dar din moment ce sunt aici și intenționez să rămân câteva zile, nu văd de ce nu ne-am bucura de compania celuilalt.

– Sper că nu vorbești serios!

– Oh, dar sunt serios! Și sper că n-ai de gând să mă provoci!

– Mă...ameninți?

– Oh, pentru Dumnezeu! De ce nu poți să iei un lucru așa cum vine? Nu conoști Brazilia, eu da. Intenționez să-ți arăt locurile. Ce e așa de rău în asta?

– Și ce se întâmplă dacă nu vreau să merg?

– Conversația asta mă plictisește, zise el, indiferent. Acum e ora nouă, zise el, uitându-se la ceas. Ce zici de nouă și jumătate? Ești gata până atunci?

Rachel ezită, dar se gândi că n-avea sens să se împotrivească. Când vru să intre în casă, se întoarse să mai spună ceva.

– Cum de n-ai luat-o cu tine și pe Leonie? Cu siguranță, ar fi fost o companie mai plăcută decât mine.

– Leonie a plecat în State, cu părinții ei. Iar în ceea ce privește compania ei, ei bine, da, ar fi fost mult mai agreabilă decât a ta.

– Când pisica nu-i acasă...zise Rachel cu ironie, dar plecă înainte ca bărbatul să-i dea o replică potrivită.

Cu toate că i-ar fi fost mai ușor să petreacă timpul alături de Maria și de Olivia, Rachel găsi următoarele zile petrecute în compania lui André cu adevărat fermecătoare.

De la antagonismul pe care-l încercaseră în prima dimineață, relația lor a evoluat spre una amicală. Era aproape imposibil să mențină o relație tensionată într-un decor atât de idilic, iar Rachel chiar se văzu în postura în care aștepta cu nerăbdare fiecare zi.

André era la fel de fermecător cum îl știa, dar pe măsură ce zilele treceau, Rachel nu putea să nu se întrebe ce va urma după ce toate astea se vor sfârși. Se întreba dacă logodnica lui știa unde și cu cine era și își spuse că nu putea să știe așa ceva. Știa că Leonie nu ar fi acceptat niciodată ca logodnicul ei și fosta lui soție să se plimbe împreună.

Cu toate astea, era conștientă că lui André îi făcea plăcere

compania ei, și uneori chiar îl simțea pe deplin relaxat lângă ea. Dar de fiecare dată când se întâmpla asta, era spus un cuvânt sau făcut un gest care le amintea poziția unuia față de celălalt și-i făcea să devină conștienți de realitate.

La început, merseră cu mașina printre dealuri, căutând aerul proaspăt și răcoros al munților și bucurându-se de mâncarea delicioasă servită la hanurile amplasate de-a lungul drumului.

Făcură baie pe plaja Copacabana, dar Rachel prefera mai mult plajele mai liniștite și mai puțin frecventate din sud. De multe ori îi simțea privirea iscodind-o și doar atunci Rachel își dădea seama că reprezentau unul pentru celălalt o continuă provocare.

De două ori o dusesse la jocurile de noroc și o privise amuzat când pierduse banii pe care i-i dăduse el.

– În mod clar îl moștenești pe tatăl tău, zise el, când mergeau în parcare.

Era prima oară când îi menționa tatăl de când venise. Dar știa că n-o spunea cu răutate.

– Cred că ai dreptate, zise ea. Tu nu joci niciodată?

– Nu. Un ghinionist în familie e de-ajuns, zise el, ajutând-o să urce în mașină.

Tânără femeie nu mai zise nimic. De când făcea ea parte din nou din familia lor? Îl privi. Arăta atât de bine în pantalonii de in alb și tricoul vaporos! Era un bărbat puternic și frumos. Nu

mai sperase vreodată că va putea petrece atâtea clipe frumoase alături de el, fără ca o ceartă să le strice cheful.

Dar Rachel își spunea că nu trebuie să gândească așa. În curând, bărbatul avea să se întoarcă la casa lui din Bahamas, la logodnica lui frumoasă și bogată, iar ea va deveni doar o amintire pentru el.

– Mă mir că n-ai pariat niciodată, zise Rachel, privindu-l cum se așază la volan.

– Cred că n-am avut niciodată timpul necesar să fac asta. Sunt foarte captivante jocurile astea, totuși.

– Probabil. Tata era la curent cu asta, zise ea. Apoi, schimbă subiectul. Dar ție îți plac bărcile, nu?

– Da, asta e adevărat, zise el, pornind mașina. Iar pe tine te interesează caii?

– Nu în mod special, zise ea, aranjându-și părul cu mâna. Purta cerceii pe care i-i dăruise Marcus.

– Ți-am cumpărat și eu o pereche asemănătoare, îți amintești? întrebă el, cu ochii la urechile ei.

– Da, cred că i-ai găsit acasă.

– Așa e. Am cutia ta cu bijuterii la mine.

Urmă o clipă de tăcere, după care Rachel întrebă:

– O să-i... oferi Leoniei?

– Bineînțeles că nu, zise bărbatul.

– Mi se pare o pierdere. Adică...ce-ai de gând să faci cu ei?

– Eu? Nu voi face nimic, Rachel. Imediat cum...se pronunță

divorțul, o să ți-i înapoiez.

– De ce să mi-i înapoiezi? Ca pe o ofertă de pace? întrebă ea.

– N-am de ce să fac pace cu tine, Rachel. Dar dacă ideea asta te ofensează, atunci n-o să mai aduc vorba despre ea.

– Mulțumesc, dar nu va fi nevoie.

Știa că orice ar spune ea, el va face exact cum va crede de cuviință. Scoase din geantă o cutie cu țigări și se servi cu una.

– Spune-mi, Rachel, întrebă bărbatul, te-ai gândit să te întorci la Londra?

– Nu, zise ea scurt.

– Asta e bine.

– De ce spui asta? Cu siguranță nu te interesează ce am de gând să fac.

– Ba din contră. Așa cum ți-a spus și Marcus, n-aș vrea să ieși din vizorul meu.

– Bineînțeles că în cele din urmă mă voi întoarce în Anglia, zise ea. Acolo e casa mea. În plus, mai e și magazinul...

– Poate fi vândut. Nu-mi place să stai acolo singură.

– Va trebui să accepți că după divorț nu voi mai fi sub tutela ta!

– Dar tu știi că nu voi putea accepta una ca asta!

– Cred că mai bine am schimba subiectul, sugeră ea.

– Nu! i-o tăie André. Presupun că-ți dai seama că sunt aici de mai bine de două săptămâni și că trebuie să mă întorc la

Palmerina.

- Da, bănuiesc că Leonie te așteaptă.
- S-a întors acum trei zile acasă.
- Înțeleg. Când...pleci?
- Mâine dimineață. Trebuie să recunosc că îmi pare rău că plec. Mi-a făcut mare plăcere să petrecem acest timp împreună.
- Și mie, recunosc eu. Cel puțin, am avut șansa să mă port ca o turistă. Își mușcă buza. Mi-aș fi dorit să-mi fi spus mai devreme că pleci mâine. Așa, aș fi pregătit cu Olivia o cină de rămas-bun.
- Ei, Rachel, nu ți-am spus pentru că am dorit să te bucuri de ultima noastră zi petrecută împreună.
- Te rog să nu te îngrijorezi, André. N-am de gând să fac o scenă. Cred că o să-i dau voie Leoniei să facă asta când va afla unde ai fost și ce ai făcut.
- N-am obiceiul să dau socoteală pentru acțiunile mele. Cât despre Leonie, știe că sunt plecat cu afaceri și destinația e problema mea.
- Oh, înțeleg, zise ea zâmbind. Obișnuiești să faci asta mereu? André o privi cu răceală, dar nu zise nimic. Restul drumului fu parcurs în tăcere.

În seara aceea, Rachel era conștientă de faptul că discuția lor de pe drum îi atinsese lui André o coardă sensibilă. Era foarte tăcut și nu doar cu ea, ci și cu Olivia și cu Marcus, care bănuiau desigur că ceva era în neregulă. Era o seară frumoasă de primăvară și Rachel încerca să se gândească la altceva ca să evite privirile insistente ale lui André.

– Ai reușit să finalizezi înțelegerea cu Hemming? rupse Marcus la un moment dat tăcerea.

– Da, la telefon, azi-dimineață, zise el. Oricum, dacă apare ceva, mă anunți, da?

– Sigur că da. Gilroy și Sheridan merg cu tine?

– Bineînțeles. Decolăm la nouă și jumătate.

– Pleci cu avionul tău?

– Da, zise el, părând plictisit. Se ridică și merse spre terasă. Se întoarse și spuse: mulțumesc, Olivia, pentru felul în care m-ai făcut să mă simt aici. Mi-a plăcut foarte mult.

– Mulțumesc, André. Ar trebui să vii mai des pe la noi.

– Așa voi face.

Apoi îi privi pe toți și zise, mergând spre ușă:

– Vă rog să mă scuzați, dar eu o să mă retrag. Noapte bună.

Marcus și Olivia i-au răspuns, dar Rachel l-a ignorat, și când a ridicat privirea, plecase deja. Se simțea prost că n-o făcuse, mai ales că era posibil să nu-l mai vadă înainte de plecare. Dar probabil că scopul lui era să vină la Juanastra și să-i provoace ei suferință. Și cum lucrul ăsta se întâmplase, atunci nu mai

avea nimic de făcut aici. Pentru prima dată, Rachel începu să se gîndească serios la întoarcerea la Londra. Până la urmă, nu va mai dura mult până când divorțul se va finaliza și e posibil ca următoarea vizită la Rio să-l aducă pe André împreună cu Leonie, iar asta era prea mult pentru ea.

Va rămâne cele trei luni, așa cum hotărâse soțul ei, dar asta mai mult fiindcă Olivia o făcuse să se simtă atât de bine. Nu se mai punea acum problema să rămână până la nașterea celui de-al doilea copil, deși era adevărat că la un moment dat i se păruse o idee bună.

Își aminti de sarcina Oliviei. Oare i-a spus deja lui Marcus? De când venise André, avusese foarte puțin timp să stea de vorbă cu gazda ei.

Marcus începu să vorbească despre redecorarea sufrageriei, iar Rachel, simțind că nu e treaba ei să-și dea părerea, se scuză și ieși pe terasă. Se sprijini de balustradă și se întrebă pentru a mia oară de ce André venise tocmai în Brazilia să-și petreacă aceste zile libere. Înțelegea că-i făcuse plăcere compania ei, dar în rest, n-avea niciun înțeles. Doar dacă...

Inima începu să-i bată cu putere. Oare era posibil ca André să mai simtă ceva pentru ea? Oare se mai simțea atras de ea? Dar nicio clipă n-a făcut ceva care să-i arate asta. Era o situație stânjenitoare. André se controla perfect, dar ea, în schimb, își imagina niște lucruri cu adevărat imposibile. Poate plăcerea de a fi crud îl făcuse să vină aici și să-i zdruncine liniștea

interioară.

Făcu o grimasă. Nu contează care-i erau motivele. Va pleca mâine dimineață și era posibil să nu-l va mai vadă niciodată. Și dacă într-adevăr pleca spre Anglia peste o lună, așa cum își propusese, atunci nu mai avea de ce să-l întâlnească.

Mai târziu, când se întoarse în sufragerie îl găsi pe Marcus singur.

– Olivia s-a dus la culcare, zise el. Nu prea s-a simțit bine azi. Speră să nu te superi.

– Oh, sigur că nu. Dar pot s-o ajut cu ceva?

– Oh, nu, nu cred. E doar obosită. Am mai trecut prin asta. Bănuiesc că ți-a spus de copil, nu?

– Da. Cum ai primit vestea?

– Am fost încântat, desigur. Dar acum va trebui să angajăm o dădăcă permanentă. Olivia nu se poate descurca. Bănuiesc că te-a rugat să mai rămâi. Mi-ar plăcea s-o faci, dar va trebui să accepți să primești un salariu lunar...

– Îmi pare rău, Marcus, dar nu pot.

– Dar de ce? Statutul tău aici nu se va schimba. Vei fi tot un membru al familiei, doar că vei primi un salariu...

– Nu e vorba despre asta, Marcus, sincer. Nu accept pentru că aş fi mândră. Aş accepta un salariu, dar cred că n-aş avea nevoie de el dacă André îmi plăteşte o pensie atât de mare. Cred că în cele din urmă mă voi întoarce la Londra.

– Ei bine, tu ştii cel mai bine. Dar nu te hotărî acum. Gândeşte-te la asta. Mai sunt încă şapte luni până la naşterea copilului.

– Bine, o să mă gândesc. Mulţumesc, Marcus.

– Eu trebuie să-ţi mulţumesc. De când ai venit, ai ajutat-o foarte mult pe Olivia. S-a ataşat de tine.

– Şi eu o plac, Marcus, serios. Dar vezi tu, sunt unele lucruri...

– André, zise el.

– Cred că da. Până la urmă, despre el e vorba.

– Înţeleg. Ei bine, dacă te răzgândeşti...

– Cred că acum voi merge şi eu la culcare, zise ea. Noapte bună.

– Noapte bună, Rachel.

Urcă scările cu paşi uşori. Se gândea la Olivia şi la Maria, pe care o neglijase în tot acest timp. Oare va putea sta departe de ea când va fi la Londra?

Deschise uşor uşa camerei sale şi nu aprinse imediat lumina. Ieşi pe terasă şi stătu acolo câteva clipe, până când deveni conştientă de zgomotele din cameră.

Panicată, reuşi să aprindă veioza de la capătul patului şi-l

văzu pe André, stând pe scaun, într-unul din colțurile camerei.

– Ce...dorești?

– Voiam să vorbesc cu tine. Și cum n-am putut face asta jos, m-am gândit să te aștept aici.

– Înțeleg. Rachel scoase cerceii din urechi și-și netezi părul cu mișcări nervoase.

Despre ce vrei să vorbim?

– Ce intenționezi să faci după ce se scurg cele trei luni petrecute aici? întrebă el, măsurând-o cu privirea.

– Nu...m-am decis încă.

Plus de asta, n-are nicio legătură cu tine. Și cred că n-ai dreptul să mă întrebi, zise ea cu mândrie.

– Dreptul? Ce e dreptul, de fapt? Știi asta? Mă îndoiesc.

– Acesta e dormitorul meu și cred că am dreptul să-ți cer să pleci, adăugă ea.

Bărbatul se ridică și veni spre ea.

– Vorbește mai încet. Sau vrei ca toată casa să știe ce avem noi de împărțit?

– Nu va fi nicio discuție. Vrei să pleci, te rog?

– Rachel, încearcă să înțelegi punctul meu de vedere. De șapte ani sunt responsabil pentru tine.

Iar acum sunt conștient că în afară de mine ești singură pe lume.

Trebuie să știu ce ai de gând să faci pentru ca, dacă vei avea nevoie de ajutor, să te ajut. Știi că banii nu sunt o problemă.

Dacă vrei ceva anume, dacă-ți trebuie ceva...

– Oh, André îl privi ea cu dorință. Cred că trebuie să pleci acum, zise ea, văzându-i privirea arzătoare. Nu e..nici timpul și nici locul pentru o asemenea discuție.

André făcu un pas spre ea.

– Tu habar n-ai ce vreau eu.

– Te rog, André!

Nu mai e nimic de spus!

– Rachel, nu mă provoca!

– Oh, îți sugerez să-ți rezolvi problemele prin avocați. Și acum pleacă, te rog! Nu pot să mai suport situația asta!

André se mișcă până ajunse aproape de ea. Atât de aproape, încât îi simțea căldura corpului.

– Crezi că sunt lipsit de sentimente? zise el, mângâindu-i obrazii. Crezi că dacă sunt singur aici cu tine, asta nu mă face să mă gândesc la tot ce am trăit împreună? Începu s-o sărute.

– La ce anume te-ai gândit, mai exact? abia reuși ea să întrebe.

– La momentele noastre de dragoste. Cred că asta e problema mea, Rachel. Te doresc și simt că înnebunesc dacă nu te am...

– André...

– Oh, te rog, lasă-mă să fac dragoste cu tine, te rog.

Rachel era incapabilă să reziste inevitabilului care se produse. Îi răspunse la săruturi și la mângâieri.

André o luă în brațe și o purtă spre pat, așezând-o cu grijă și întinzându-se și el lângă ea. O sărută pătimaș. Nu se mai puteau gândi dacă fac sau nu bine procedând așa, voiau doar să se bucure unul de altul...

Capitolul 8

Rachel se trezi când cineva parcă sărea fără milă în pat și nu-și putea imagina cine ar fi în stare de asta. Își dorea din rășputeri să rămână exact așa cum era, dar deschise ochii cu greu. Când o văzu pe Maria care sărea încântată în pat, își aduse aminte de noaptea trecută și privi cealaltă pernă. André nu mai era lângă ea. Încercă un amestec de disperare și de ușurare.

— Mami a zis că pot să te trezesc. E foarte târziu, zise Maria.

Rachel se ridică în capul oaselor și încercă să se uite la ceasul de pe noptieră. Nu-i veni să creadă că dormise atât de mult. Era zece și jumătate. Și unde era André, acum? Oare plecase, așa cum plănuiise, sau o aștepta jos?

— Unchiul André a plecat? o întrebă pe Maria, încercând să se poarte normal.

– Oh, da, acum câteva ore. De ce? Voiai să-ți iei rămas-bun?

– Oh, nu. Cred că am dormit mai mult decât trebuia. Acum pleacă, Maria, o să mă dau jos și o să mă îmbrac. Fugi și spune-i mamei că îmi cer scuze că am dormit atât de mult.

– Chiar o să te trezești? Întrebă fetița, cu ochii strălucind de bucurie. Adică acum, că unchiul a plecat, n-o să mai fii ocupată, nu-i așa?

– Nu, n-o să mai fiu atât de ocupată. Acum, fugi de aici! Trebuie să mă îmbrac.

Rachel așteaptă până când nu mai auzi pașii mici pe coridor și-și îngropă fața în perna pe care dormise André...

Dar bineînțeles că trebuia să se dea jos din pat. Când o făcu, își văzu hainele împrăștiate pe jos. Merse la duș și după ce se răcori puțin, se îmbracă să coboare. În tot timpul acesta, încerca disperată să nu se mai gândească la lucrurile care s-au petrecut cu o noapte în urmă. Dar acest lucru era mai mult decât imposibil. Cel puțin, își dovedise că încă îl mai atrage, dar asta era tot. În nicio clipă n-a lăsat-o să creadă că ar dori-o și pentru altceva. Iar faptul că și-a dus la bun sfârșit planul de a pleca în acea dimineață însemna că pentru el nu se

întâmplase de fapt nimic spectaculos.

Fusese o lașă, ca întotdeauna. Îl lăsase să facă dragoste cu ea, deși știa că pentru el nu înseamnă nimic.

Dar cum de permisese așa ceva? Cum reușise el să facă asta? Profitase de ea? În mod clar, nu! Fusese doar o victimă a farmecului său.

Cumva, trebuia să nu se mai gândească atât de mult la asta. Cel puțin, nu de față cu alții. Jos, Olivia își bea cafeaua de dimineață și zâmbi când o văzu pe Rachel.

– Ia uite cine vine! A trebuit s-o trimit pe Maria să te trezească. De la opt și jumătate, abia așteaptă să te vadă. Cred că ai fost foarte obosită de ai dormit atât.

– Da, zise ea. Ce...mai faci? Marcus mi-a spus că nu te simțeai prea bine aseară.

– Oh, știi tu, grețurile obișnuite!

Rachel își turnă și ea puțină cafea și-și aprinse o țigară după ce refuză invitația la masă a Oliviei.

– Nu prea mi-e foame, zise ea. Și, plus de asta, e aproape ora prânzului.

– Spune-mi, ți-ai luat la revedere de la André? o întreabă Olivia, când Rachel se așeză lângă ea.

– Cred că da, zise ea. Parcă ne-am spus la revedere ieri.

– Oh, înțeleg. Dar mi s-a părut că aseară părea enervat de ceva. În dimineața asta a plecat fără să spună un cuvânt și nici el n-a vrut să ia micul dejun. V-ați certat cumva? Apoi, pe un

ton plin de remușcare: oh, îmi pare rău, nu e treaba mea! Iar fac ce mi-a spus Marcus să nu fac, adică să mă amestec în viețile voastre.

– Stai liniștită, Olivia. Nu ne-am certat, dar i-am spus câteva lucruri urâte.

– Mă întreb de ce a vrut să stea atât de mult. Nu era nevoit să iasă cu tine în oraș, nu? Eu cred că încă se mai simte responsabil pentru tine.

– Da, cred că e o parte din tradiția familiei Sanchez. Strânse pumnii. Chiar dacă în curând se va căsători cu Leonie, încă nu poate să accepte că eu am nevoie de libertate. Probabil că se crede vreun superbărbat care se poate descurca să controleze viețile a două femei.

– Dar Rachel, izbucni Olivia, nu crezi că ești puțin cam iresponsabilă? Nu mai ai pe nimeni pe lume. De ce nu-l lași pe André, să aibă grijă de tine?

– Toată lumea crede că sunt incapabilă să am grijă de mine. Poate tu n-ai fost învățată cu viața grea, dar înainte de a-l cunoaște pe André eu aveam grijă de mine și de tata. Și în ultimii cinci ani, cred că m-am obișnuit să fiu singură.

– Bine, Rachel, nu te enerva. Vreau doar ce e mai bine pentru tine. M-am atașat foarte mult de tine și aș face orice ca să te răzgândești să te mai întorci la Londra și să rămâi aici cu noi.

– Oh, îmi pare rău, Olivia, cred că sunt la limită. O să-mi

revin într-o zi sau două.

– Maria s-a dus la plajă cu Tottie. Ce-ar fi să mergi și tu la ele? Te mai destinzi puțin.

– Poate așa am să fac. Mulțumesc, Olivia, pentru că nu m-ai întrebat nimic. Într-o zi, îți voi explica ce s-a întâmplat, dar nu acum.

Mai târziu în aceeași dimineață, stând pe nisip alături de Maria, se întreabă cât de mult va mai dura până își va reveni după vizita lui André.

Se întreba cum se va descurca în continuare. Era singură pe lume, asta era o certitudine, dar cel puțin era mai matură cu cinci ani. Dar știa că își va reveni. Trebuia s-o facă. Vechile răni se vor cicatriza din nou, la timpul lor, iar Rachel descoperi acest lucru pe măsură ce săptămânile se scurgeau una după alta de la plecarea lui André.

– Plecarea lui Marcus într-o călătorie mai lungă prin Europa a făcut-o să conștientizeze și problemele Oliviei și a încercat pe cât posibil să-i ridice moralul. N-avea o sarcină ușoară, și de cele mai multe ori îi era foarte rău și se lupta cu dureri de cap îngrozitoare.

Rachel le scotea pe Olivia și pe Maria la plimbare cu mașina. Celor două le plăceau la nebunie aceste ieșiri care aduceau de fiecare dată culoare în obrajii palizi ai Oliviei.

Într-o după-amiază, le-a dus să cineze împreună la un restaurant, spre munte. Locurile erau minunate pe acolo și terasa restaurantului avea vedere spre un lac frumos. Cu toate că și compania era plăcută, Rachel nu se simțea prea bine și și-ar fi dorit să nu se aventureze atât de departe de casă. Olivia și Maria erau foarte bine dispuse, fiindcă Marcus avea să se întoarcă în câteva zile și toată seara au vorbit doar despre asta.

Mâncarea era delicioasă, dar Rachel nu putu să se atingă decât de puțină salată. Nu știa de ce, dar credea că ceva din ce mâncase mai devreme nu-i priise.

S-au întors pe întuneric și Rachel chiar se gândi s-o roage pe Olivia să conducă, dar n-o făcu. Nu dorea s-o îngrijoreze sau să-i răpească buna dispoziție, dar când ajunseră la intrarea în Juanastra, Rachel fu forțată să oprească mașina și să meargă undeva la marginea drumului, ca să vomite.

După asta, rămase sprijinită de un copac, încercând să se liniștească și să-și revină după amețea care nu-i dădea pace.

Olivia veni în fugă spre ea, speriată.

– Rachel, ce s-a întâmplat?

– Nu-i nimic, Olivia. Îmi cer scuze că am oprit. Cred că e din cauza a ceea ce am mâncat. Mi s-a făcut rău dintr-o dată.

Olivia o mângâie pe păr și o studie în tăcere, după care zise:

– Haide, vino înapoi la mașină. Suntem aproape de casă. O să conduc eu de aici.

– Oh, nu e nevoie, mă simt mai bine...

– Sigur că da, dar voi conduce eu de aici.

Urcară din nou și după ce-și mai reveni puțin, Olivia zise zâmbind:

– Dacă n-ar ști lumea care dintre noi e gravidă, cred că și-ar imagina că ești tu, Rachel.

Din fericire pentru ea, Olivia fu prea ocupată cu condusul și cu întrebările neconținute ale Mariei ca să-i observe paloarea. Rachel închise ochii o clipă. Oh, Doamne, cum de nu m-am gândit la asta? se întrebă ea.

Dar nu se putea să fie adevărat. N-avea cum. Dacă Olivia era însărcinată, asocia orice stare de rău acestei condiții. Și, oricum, o spusese ca pe o glumă.

Dar gândind la rece, realizează că era un lucru pe care trebuia să-l fi avut în vedere chiar cu câteva zile în urmă. Oh, ce situație neplăcută! Ce avea să facă, acum?

Mașina intră în garaj și Olivia zise:

– Rachel, du-te și fă un duș. Probabil ți-a fost rău de la căldură. Majoritatea oamenilor o suportă mai greu și sunt afectați la un moment dat de ea.

Rachel încuviință din cap și făcu întocmai cum i se spusese. Apa caldută îi mai răcori trupul înfierbântat. După baie, ieși și se examinează în oglindă. Nu exista nicio schimbare din punct de

vedere fizic, și se gândi dacă nu cumva se înșela. Desigur, se putea asigura ducându-se la doctorul de familie al Oliviei, dar asta ar fi stârnit prea multe întrebări, și încă nu era cazul.

Și dacă era totuși așa cum se temea? Dacă era într-devăr însărcinată, îi va spune lui André? Nu! fu răspunsul care veni de undeva din interiorul ei.

Se gândi ce ar putea face. Putea avorta la întoarcerea în Anglia, sau putea să păstreze copilul și să încerce să-l crească singură.

Dar un avort ieșea din calcul. Nu putea distruge atât de ușor fructul dragostei sale. Nu acea ființă mică ce luase naștere din contopirea lor.

Oftă. Deocamdată, trebuia să aibă grijă ca Olivia să nu afle în cele câteva zile câte avea să mai stea acolo. Dar oricum, n-avea acum să bănuiască ceva din moment ce nu știa ce se întâmplase între ea și André.

În următoarele zece zile, Rachel trebui să admită că era într-adevăr însărcinată. Avea toate simptomele: grețuri de dimineață, oboseală acută și o repulsie față de unele alimente. Reduse țigările la jumătate și bău cafea doar când n-avea cum

să se mai eschiveze de față cu ceilalți.

Marcus se întoarse singur din Europa de data asta, iar Maria o părăsise pe Rachel pentru a petrece mai mult timp cu tatăl mult iubit. Olivia aducea mereu în discuție dorința ei ca Rachel să rămână definitiv în Brazilia, dar când tânăra femeie se decise să plece, Olivia fu cea care făcu aranjamentele pentru călătorie.

Marcus era întristat și el de plecarea lui Rachel, mai ales că trebuia să plece într-o altă călătorie și Olivia nu mai avea cu cine să rămână. Într-o zi când erau cu toții în sufragerie, bărbatul îi telefonă mamei sale și o întreabă dacă poate să petreacă câteva săptămâni alături de soția lui. Dar doamna Sanchez abia își revenise după o răceală puternică și nu putea călători cu avionul.

– Voi fi bine, zise Olivia, încercând să-l facă pe soțul ei să-și lase mama în pace. Nu-ți mai face griji!

Marcus dădu din cap și continuă conversația cu mama lui. Când puse receptorul în furcă, zise:

– Vine Irena mâine. Acum, sunt sigur că vei fi bine.

Olivia o privi pe Rachel, apoi zise:

– Înțeleg, spuse ea, pe un ton care arăta clar că aranjamentul nu era pe gustul ei.

Marcus se încruntă.

– Ce mai e acum? Irena e sora mea. Sunt sigur că e un substitut bun pentru Rachel. O privi pe cumnata lui. Rachel

știe că nu vreau s-o rănesc cu asta. Știe că o preferam pe ea să rămână, dar dacă nu se poate, atunci Irena îi va lua locul. Oftă. Poate mai târziu, vei putea sta la Veros o perioadă.

– Bine, Marcus, nu te alarma, zise Olivia. Dacă nu sunt atât de entuziasmată de venirea Irenei, e din cauză că m-am atașat de Rachel. Și ea se poartă atât de bine cu Maria. Nu poți spune că Irena este tocmai omul potrivit pentru un copil!

Marcus scoase o exclamație, după care ieși din cameră.

– Oh, Doamne! Acum s-a enervat! oftă ea. Sincer, Rachel, nu vreau să fiu nesuferită, dar eu și Irena nu ne-am înțeles niciodată prea bine.

Rachel, cunoscând-o pe cumnata lor, nu făcu niciun comentariu. N-ar fi fost corect să-i povestească prin ce trecuse, ca să nu-i altereze și mai mult părerea despre ea. Așa că zâmbi și schimbă subiectul.

Irena ajunsese în seara următoare, iar Rachel se bucură că va mai avea doar o zi s-o suporte pe fată. Dar Irena o evită de la început, lucru care o puse pe gânduri pe tânără. Noroc că Marcus era acolo ca să mai tempereze situația.

Irena venise s-o ajute pe Olivia, așa că fata încerca să facă

orice pentru a o face pe Rachel să se simtă inutilă și de prisos. Cu toate astea, Rachel își spunea că era mai bine așa. Nu voia să plece simțindu-se vinovată că o lasă pe Olivia fără ajutor. Acum, cel puțin, avea la cine să apeleze.

În seara dinaintea plecării, Olivia organizează o cină festivă în cinstea lui Rachel. Aceasta le era foarte recunoscătoare că a fost primită cu atâta bucurie în casa lor și le mulțumi pentru asta gazdelor.

Rachel știa că va duce dorul Mariei și a golfului Juanastra, dar totul era aranjat și trebuia să plece.

Imediat după cină, Olivia se retrase în camera ei, pentru că nu se simțea bine. Rachel era chiar îngrijorată. Își spuse că va păstra legătura cu ea și spera ca într-o zi să poată veni din nou s-o viziteze.

După ce și Marcus se retrase și masa fu strânsă, Irena o abordă pe Rachel:

– Vreau să vorbesc cu tine, îi zise fata, pe un ton ciudat.

Rachel nu dorea să discute cu Irena, dar se părea că fata voia să-i spună ceva și era sigură că avea s-o facă oricum cu sau fără permisiunea ei.

Irena își aprinse mai întâi o țigară.

– Te rog, Irena, spune-mi ce ai de spus, apoi lasă-mă să plec. Sunt foarte obosită. Iar mâine dimineată trebuie să mă trezesc devreme.

– Nu te alarma, Rachel. Ce vreau să-ți spun, nu va dura

mult. Începu să se plimbe încet prin cameră. Știai că André a început demersurile de divorț? Dacă lucrurile merg bine, el și Leonie vor fi căsătoriți până la sfârșitul anului.

– Asta voiai să-mi spui?

– E o parte, zise ea, cu ironie. Uite care e restul, adăugă deschizând poșeta de unde scoase o foaie de hârtie pe care i-o înmână. André m-a rugat să-ți dau asta. A zis că vei ști despre ce e vorba.

Rachel se încruntă și se uită pe hârtie. Era un cec pe care era trecută o sumă mare de bani.

– Nu înțeleg, zise ea, cu voce tremurătoare. Ce e asta?

– Nu înțelegi de ce ți-a trimis-o? El mi-a spus că știi despre ce e vorba.

Rachel știa că era un cec scris de André, care data cu trei zile în urmă, adică exact atunci când Irena plecase de acasă.

– El...ți-a dat asta! murmură ea, încă nevenindu-i să creadă.

– Bineînțeles! Ce credeai? Oh, Rachel nu mai fi atât de șocată. Sunt doar niște bani!

Rachel se simțea foarte rău. Nu-i plăcea că André i-a trimis bani și mai ales că a ales-o pe Irena ca intermediar.

Rupse cecul în bucățele pe care le aruncă în fața Irenei.

– Să-i spui că n-am nevoie de banii lui murdari! N-am avut niciodată nevoie, zise ea, și se repezi spre ușă.

Simțea o greutate puternică și abia reuși să ajungă în camera ei.

N-a crezut niciodată că André ar putea fi atât de crud și de insensibil încât ar putea s-o umilească în fața Irenei. Făcuse un gest de neînchipuit! Cum putea fi așa? După tot ce trăiseră împreună!

Acum, nu mai conta decât faptul că el nu știa nimic despre sarcină. Și era sigură că ea nu va dori să-i spună vreodată...

Capitolul 9

Lui Rachel îi trebuiră câteva săptămâni ca să se obișnuiască din nou cu viața la Londra. Erau atâtea lucruri de care trebuia să se ocupe, atâtea lucruri pe care trebuia să le aranjeze... Vizita la mormântul tatălui său fu peste puterile ei. Își aminti atunci tot ceea ce-i făcuse André. Reuși cu greu să treacă peste acele momente și să nu se mai gândească la ele un timp.

Era atât de ciudat să locuiască acum singură în apartamentul de deasupra magazinului de antichități, unde avea atâtea amintiri legate de tatăl său!

Doamna Verity, care rămăsese să aibă grijă de magazin în lipsa ei, părea singura persoană pe care o cunoștea, fiindcă de când se căsătorise cu André nu-și mai făcuse alți prieteni. Mai primea vizite de la cunoștințe vechi de-ale tatălui său, dar n-avea pe nimeni apropiat de vârsta ei, căruia să i se confeseze.

Magazinul avea nevoie de o curățenie generală și Rachel fu foarte recunoscătoare când fata doamnei Verity, Hannah, se oferi s-o ajute.

Împreună, făcură ca locul să strălucească din nou. Prietenul lui Hannah, John Adamson veni să le ajute să mute mobila mai grea. În următoarele câteva săptămâni, se împrietenii cu cei doi tineri și reuși să se simtă mai bine în prezența lor. Știa că la un moment dat va fi nevoită să le povestească despre starea în care se afla, dar încerca să amâne cât mai mult acel moment.

Când magazinul fu gata, Rachel merse la avocat ca să-l întrebe dacă era înțelept să-l vândă. Domnul Cropper era un prieten vechi de-al tatălui ei și o privi speculativ pe Rachel când îi auzi intențiile.

– Vrei să vinzi?

– Nu știu sigur, dar mă întreb dacă...ar fi o idee bună.

– Depinde de ce vrei să faci mai departe, Rachel. Adică, tatăl tău mi-a spus că e posibil să mergi să locuiești în Bahamas, dar acum, că te-ai întors, ești hotărâtă să rămâi?

– Oh, da, intenționez să rămân.

– Ei bine, în cazul ăsta, dacă vinzi magazinul, unde te gândești să locuiești? Mai ai alt venit?

– Dacă vând magazinul, cred că voi găsi să cumpăr un apartament pe undeva. Apoi, mai târziu, m-aș putea angaja.

– Dar, draga mea, dacă vinzi magazinul, până te vei angaja îți va fi foarte greu să-ți asiguri traiul. Oftă. Spune-mi, Rachel,

de ce vrei să vinzi o afacere care îți asigură o viață liniștită? Tatăl tău ți-a lăsat toate lucrurile cum trebuie. Depinde de tine să faci afacerea un succes.

– Mă tem că magazinul acela ar fi prea mult pentru mine.

– Eu nu cred asta. O tânără de vârsta ta se poate descurca!

– Sunt însărcinată, domnule Cropper, zise ea încet.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Înțeleg, spuse el, surprins. Îmi cer scuze, Rachel. N-am știut...

– Nu-ți face griji. Dar acum, că știi, ce mă sfătuiești să fac?

– Spune-mi, zise el precaut, soțul tău... – pentru că încă mai e soțul tău – știe de acest bărbat?

– Nu e vorba despre alt bărbat! răspunse ea.

– Adică...

– Da, e copilul lui!

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-a lăsat să vii până aici ca să începi de una singură o afacere?

– Nu știe.

– Nu știe? repetă el.

– Nu, și n-am de gând să-i spun. Așa că putem continua...

– Stai puțin. Rachel, sper că nu te aștepți să vii aici cu o poveste ca asta și eu să-ți dau un sfat pe loc. Am nevoie de timp de gândire. Dar de ce nu i-ai spus?

– Soțul meu a înaintat actele de divorț, zise ea.

– Scuză-mă, Rachel, că-ți spun asta, dar n-ar trebui să-i

acorzi divorțul fără să știe că aștepti un copil. Până la urmă, e și al lui.

– André n-are niciun drept asupra acestui copil. A plătit cu un cec pentru el.

– Un cec? Era o sumă mare? Îl mai ai?

– Nu, l-am rupt.

Domnul Cropper nu putea să arate mai perplex decât atât. Dar fu destul de manierat încât să nu mai continue discuța, cu toate că se vedea clar că i-ar fi făcut mare plăcere.

– După cum ți-am mai spus, Rachel, trebuie să mă gândesc la ce mi-ai spus. De aceea, te rog să revii peste câteva zile ca să-ți pot da un răspuns.

– Bine spuse ea dar, înainte să iasă pe ușă, se întoarse brusc. Sper că n-aveți de gând să-i spuneți soțului meu ceea ce tocmai ați aflat, nu?

– Bineînțeles că nu. Problemele clienților mei sunt confidențiale.

Rachel zâmbi și ieși din biroul lui. Știa că orice problemă ar avea, domnul Cropper era un om de încredere.

Hannah veni la magazin la puțin timp după ce Rachel ajunsese acolo. O găsi pe tânără întinsă pe o canapea și Hannah, de cum o văzu, se îngrijoră.

– Ești palidă, Rachel. Te simți bine?

– Mă simt doar puțin obosită. Vrei să-mi faci un ceai, te rog? Am ajuns acasă acum câteva minute și mi-aș face eu unul, dar

n-am energia necesară.

– Sigur, draga mea, zise fata, care intră în bucătărie și pregăti ceaiul. Vrei s-o chem pe mama?

– Oh, nu, Hannah. Îmi voi reveni. Apoi oftă. Oh, vei afla mai devreme sau mai târziu, așa că mai bine îți spun acum: aștept un copil.

– Oh! Ești însărcinată! exclamă fata. Oh, Doamne! Și ai muncit atât!

– Ei, nu sunt atât de fragilă, Hannah. Dar obosesc repede, asta-i tot.

– Înțeleg, zise ea în timp ce veni cu ceaiul.

– Stai lângă mine, zise Rachel. Spune-mi ce am stârnit în tine?

– Oh, nu fi prostuță, Rachel! Ce e așa nefiresc? Doar ești căsătorită, nu?

– Da, dar soțul meu nu știe că sunt însărcinată.

– Oh, înțeleg. Nu e copilul lui, zise ea, îmbujorată.

– Ba nu, e al lui! Oh, Hannah, nu știi dacă pot să-ți explic. André, soțul meu, nu mă iubește. Vrea să divorțeze de mine.

– Porcul! exclamă tânăra cu vehemență. Și să te lase singură într-o asemenea situație!

– Nu e chiar așa, încercă Rachel s-o tempereze. André ar considera că e o dovadă de moralitate să aibă grijă de mine și de copil, dacă ar ști. Și chiar cred că ar renunța la divorț. Dar eu nu-l vreau așa, înțelegi? Dacă m-ar iubi cu adevărat, atunci

ar fi altfel. Atunci i-aș spune. Dar nu în situația asta. A făcut niște lucruri îngrozitoare, lucruri care nu m-au lăsat să mă îndoiesc că nu simte nimic pentru mine.

Fata își mușcă limba, încercând să se controleze.

– Oh, îmi pare rău pentru tine. Dar cum te vei descurca? Cu magazinul și cu toate?

– De asta am ieșit. Am fost să vorbesc cu avocatul, să văd dacă e bine sau nu să vând.

– Înțeleg. E păcat să-l vinzi acum, când arată așa de frumos. E o afacere mică, dar care poate fi prosperă. Dacă ai avea pe cineva care să te îndrume, care să știe despre antichități... Uite, de exemplu pe cineva ca John...

– John se pricepe la asta?

– Puțin. Obișnuia să vină aici când tatăl tău trăia și să vorbească cu el despre ele. Dar bănuiesc că nu l-ai observat...

– Nu chiar, dar acum că îmi spui de asta, parcă îmi amintesc de un băiat care venea mereu... Oh, poate că până la urmă n-ar fi o idee rea să păstrez magazinul. Până la urmă, ai putea să vă ocupați voi de el când va veni copilul pe lume.

Hannah râse.

– Vom fi și căsătoriți până atunci. Poate nu e o idee chiar atât de rea.

– Da, Hannah, dar cred că până la urmă voi fi nevoită să vând, spuse Rachel, gândindu-se mai bine. Nu-mi permit să vă plătesc și peste câteva luni nu mă voi mai putea ocupa de el.

– Cred că ai dreptate, se resemnă fata. Dar nu-i nimic, eu și John sperăm că într-o bună zi vom avea propriul nostru magazin. Tata mi-a promis să ne ajute.

În următoarele zile, Rachel primi și răspunsul domnului Cropper, care considera că era cel mai bine ca magazinul să fie vândut, așa că fu pregătit și scos la vânzare. Rachel considera că cu cât termina mai repede povestea asta, cu atât era mai bine. Oricum, voia să facă aranjamentele cu mult înainte de nașterea copilului.

Avu câțiva vizitatori, unii interesați de oferta ei, alții doar curioși, dar în câteva zile apărură un cumpărător hotărât cu care bătă palma.

În cele din urmă, se obișnuie cu ideea că trebuie să părăsească acest cartier. Dar până atunci, doamna Verity se oferise s-o găzduiască până când va găsi un apartament.

Într-o seară, înainte să plece din apartamentul de deasupra magazinului, exact când ieșea din duș, auzi o bătaie puternică în ușă. Era deja seară și știa că n-are la cine să apeleze acum. Încercă să nu aprindă lumina și se așează pe pat. Bătăile încetară și își zise că persoana insistentă plecase. Începu să-și

perie părul, dar bățiile se auziră din nou.

Începu să se sperie. Oare cine putea să bată ca un nebun la o oră așa de târzie? Puteau fi niște adolescenți puși pe farse? S-o sune pe doamna Verity la ora asta? Sau să meargă să vadă despre ce era vorba? Ezită puțin. Putea să coboare pe întuneric. Până la urmă, lumina din stradă îi permitea să vadă cine era persoana respectivă.

Coborî și observă silueta unui bărbat, care aștepta lângă ușă. Oare cine era acest impertinent care-și permitea s-o deranjeze la ora asta? Era cumva noul proprietar? Dar n-avea dreptul să vină înainte de a o anunța. Ezită puțin, dar când să ia o decizie auzi:

– Rachel! Deschide ușa asta! Știu că ești acolo! Pentru Dumnezeu!

Rachel încremeni. Era André. Oh, ce căuta aici?

Ajunse tremurând la ușă.

– André? Tu ești?

– Bineînțeles că sunt eu! Deschide ușa!

– De ce ai venit?

– Rachel, zise el cu voce scăzută. Atrag atenția aici. Vrei să fiu arestat fiindcă încerc să sparg ușa asta?

Rachel descuie și se dădu un pas înapoi, lăsându-l să intre.

De cum ajunse înăuntru, bărbatul își aruncă haina pe un scaun.

– Ei bine? N-ai de gând să mă inviți sus? N-am bătut atâta

drum ca să vorbesc cu tine pe întuneric.

Rachel îl conduse în sufrageria de la etaj. Aprinse lumina și-l întrebă direct:

– Ei bine, de ce ai venit aici? E o mare surpriză pentru mine.

– Este? Nu știai că voi veni cât de repede pot? N-am făcut așa mereu?

– Nu știu de ce trebuia s-o faci și acum.

– Nu? Poate fiindcă m-ai considerat mereu un fraier în ceea ce te privește.

– André, nu ești coerent!

– Nu? De ce n-ai venit la Veros și ai plecat direct la Londra?

– La Veros?

– Bineînțeles. Și dacă n-o făceai pentru mine, măcar s-o fi făcut-o pentru mama.

Rachel se așează pe un scaun. Începea să se simtă din nou rău.

– De ce să mă întorc la Veros? Casa mea e aici.

O scânteie sclipi în ochii bărbatului.

– Credeam că puteai să faci măcar asta.

– Dar de ce? Cu siguranță, mama ta știa de la Marcus că o să mă întorc la Londra.

– I-a spus că pleci din Juanastra. De aceea, Irena a fost de acord să vină în locul tău.

– Așa, și?

– Ești atât de inocentă, zise el, privind-o cu blândețe. Poate

de aceea nu mi te pot scoate din minte.

– André, despre ce vorbești?

– Bine, bine, o să-ți spun. Știi că Irena te-a invitat la Veros. Mama ți-a trimis un mesaj prin ea. Știa că vrei să pleci din Brazilia și din dorința mea, te-a invitat să stai cu ea.

– Din dorința ta? repetă ea. Oh, André, n-are niciun sens ceea ce spui. N-am primit niciun mesaj.

André o privi neîncrezător.

– Ba sigur că ai primit mesajul. Irena ți l-a dat. I-a spus mamei că n-ai ascultat-o. Că ai insistat că vrei să te întorci la Londra.

– André, nu înțeleg...

– Bine, atunci, voi fi și mai explicit.

O trase în brațele lui și o sărută. Rachel se zbătu preț de câteva clipe, dar buzele lui o invitau să capituleze.

– Oh, Doamne, Rachel, trebuie să mă lași să am grijă de tine. Am nevoie de tine mai mult decât de aerul pe care-l respir!

– Ce-ai spus? Cum poți spuce așa ceva? Leonie...

– Oh, la naiba cu Leonie! Tu ești singura femeie pe care o iubesc și pe care am iubit-o vreodată. Știi bine asta!

– Nu crezi ce spui. Știi că eu sunt temperamentală și încăpățanată, și nu te ascult...

– Rachel, am nevoie de tine. Nu înțelegi? Știi că te-am urât, te-am și rănit, dar mereu am făcut-o fiindcă te iubesc foarte

mult. Rachel se eliberă din brațele lui.

– Te rog, continuă ce îmi spuneai despre mama ta și Irena. N-am primit niciun mesaj de la mama ta și a trecut mai bine de o lună de când am plecat din Brazilia.

André oftă.

– Știu, mormăi el. Mi-a fost atât de greu fără tine!

– Ce vrei să spui?

– Când am aflat că ai plecat în Anglia, am zburat la Rio ca să vorbesc cu Olivia. Să aflu dacă i-ai spus ceva sau...În fine, când am ajuns, Olivia era în spital și am vorbit cu Irena...

– În spital? Ce s-a întâmplat?

– A pierdut copilul.

– Oh, nu!

– Da. Maria a fost neascultătoare și Irena o certa. Olivia s-a grăbit să-i spună să înceteze și a coborât scările în fugă, s-a împiedicat și a căzut. Irena a trimis după doctor, dar era prea târziu. Am înțeles că nici nu se simțise prea bine.

– Biata de ea. Mi-aș fi dorit să fi știut!

– Da, se pare că Irena a provocat multe neplăceri în familie. Oricum, am sfătuit-o să plece într-o călătorie și m-a asigurat că așa va face. Acum, cum rămâne cu noi, Rachel?

– Ai plecat fără să-mi spui nimic și apoi a apărut cecul acela!

– Despre ce cec vorbești? Întrebă André.

– O să-ți povestesc imediat. Dar mai întâi, spune-mi de ce ai plecat.

– Bine. Am plecat fiindcă știam că mai întâi trebuie să vorbesc cu Leonie, să-i spun că totul s-a terminat, înainte de a vorbi cu tine. N-a fost deloc ușor, nici cu ea, nici cu părinții ei. Apoi, mama s-a îmbolnăvit...Parcă toate lucrurile se întâmplau ca să nu fim împreună.

– Cred că Irena știa că te-ai despărțit de Leonie, zise ea.

– Bineînțeles. Chiar ne-am certat pe tema asta. Dar apoi, când Marcus a zis că vei pleca din Rio, am pus-o pe mama să te invite la Veros. Când am văzut că nu vii, eram în stare să te omor.

Rachel se așează din nou pe scaun. Își prinse capul în mâini.

– Irena mi-a dat un cec și nu mi-a transmis niciun mesaj. A zis că i-ai spus că eu știu pentru ce sunt banii aceia.

– Oh, Doamne! Și tu ai crezut-o?

– De ce nu? Cecul era scris de tine.

– Da, dar eu semnez cecuri tot timpul. Nu cred că i-a fost greu să obțină unul. Poate chiar mi-a falsificat semnătura....Deci de asta ai plecat atât de repede...

– Pe de o parte.

– Și restul?

– Spune-mi mai bine de Olivia. Cum se simte acum?

– E puțin deprimată, dar Marcus a luat-o într-o călătorie și cred că acum și-a mai revenit. Din cauza asta nu m-am putut întoarce imediat la Londra. La început am fost atât de furios, încât n-am mai vrut să te văd vreodată. Zâmbi slab. Iar când

Marcus și Olivia au plecat în State, am rămas să am grijă de afacerea cu Hemming.

– Înțeleg. Și acum, ești liber?

– Aproape, zise el, privind-o poznaș. Vino aici, iubito, vreau să fac dragoste cu tine.

Rachel nu ezită. Nu mai avea motiv. Simți căldura trupului său și se simți din nou ca făcând parte dintr-o familie.

Se trezi dimineța devreme și, după ce-i dădu părul la o parte de pe ochi, îl văzu pe André care o privea.

– Iubește-mă, frumoaso! o luă el în brațe.

– Oh! André, am... ceva să-ți spun, începu ea, după ce-l sărută.

– Sper că nu e ceva rău.

– Oh, sper și eu să nu crezi asta. Se ridică în capul oaselor. Aștept un copil.

– Un copil? repetă el. Copilul meu, zise el, ca pe o declarație.

– Bineînțeles.

– Și n-aveai de gând să-mi spui?

– Cum să-ți spun asta? Știam că o să te căsătorești cu Leonie

imediat ce scăpai de mine. Dacă ți-aș fi spus despre copil, ai fi crezut probabil că profit de situație.

– Că profiți? o întreabă el, stupefiat. Oh, Rachel, ce mai pot să spun?

– Nu-ți pare rău?

– Mie? De ce întrebi asta? Oare...tu nu ți-l dorești?

– Oh, ba da, foarte mult chiar.

– Copilul nostru, murmură el, mângâindu-i pântecul. Oh, cât de mult te iubesc!

– Voi arăta îngrozitor în următoarele câteva săptămâni, zise ea, preventiv.

– Nu și în ochii mei. Niciodată în ochii mei nu vei fi mai frumoasă ca acum!

André opri iahtul aproape de țărm. Era o zi însorită de vară și în jur era multă liniște.

– Oh, André, zise Rachel, ce mult a trecut de când n-am mai ieșit în larg, nu-i așa?

– Hm, prea mult, zise el. Dar o să rezolv asta pe viitor.

– Sper că tu și fiul nostru nu mă veți șantaja cu asta.

– Oh, nu cred, zise el, zâmbind.

Rachel îl privi cu blândețe.

– Nu știu dacă merit să fiu atât de fericită. Știi, nu prea am avut timp să vorbesc cu tine de când s-a născut Robert. Mama ta a fost mereu prin preajmă...Dar vreau să știi că mi-am dat seama ce mare greșală am făcut că te-am părăsit atunci.

– Și eu am greșit, să știi. N-ar fi trebuit să te las să pleci. Ar fi trebuit să mă port cu tine cum s-a purtat Marcus cu Olivia când a pierdut copilul. Cred că toți învățăm din greșeli...

– Sper că acum mă crezi când îți spun că n-am făcut nimic intenționat ca să pierd sarcina.

André încuviință din cap.

– Știi, draga mea. Acum sunt convins de asta, zise el. De acum încolo, să știi că nu mai sunt capul afacerii Sanchez. Vreau să mă dedic familiei. Bineînțeles, îmi voi da părerea...

– Bineînțeles, completă Rachel.

– Dar de acum încolo, tu și Robert sunteți cei mai importanți pentru mine.

Iahtul fu ancorat și André își ajută soția să coboare.

Olivia ieși să-i întâmpine cu micul Robert Sanchez în brațe. Băiețelul, acum în vârstă de o lună era micuț, dolofan și brunet ca tatăl lui. Era pur și simplu adorabil.

– Oh, Olivia, ți-a dat bătaie de cap? întrebă Rachel.

– Bineînțeles că nu, tocmai s-a trezit și n-am putut rezista să nu-l iau în brațe. Patru luni mi se pare o perioadă atât de mare!

Olivia era din nou însărcinată cu al doilea copil, iar în patru luni avea să-l aducă pe lume.

Intrară amândouă în casă, unde Marcus vorbea cu André în timp ce prepara niște băuturi.

Rachel se uită în jur cu plăcere. Ce minunat era că acum se putea bucura de o a doua șansă! Iubirea ei și a lui André devenise mai puternică din cauza separării dintre ei. Dar ce bine că acum erau împreună!

– Olivia mi-a spus că ai lăsat magazinul tatălui tău unui cuplu tânăr, zise Marcus, la un moment dat.

– Da, așa e. Fata, Hannah, mi-a fost de mare ajutor când m-am întors în Anglia. Ea și părinții ei ne erau vecini.

– Înțeleg. Și se pricep la afacere?

– Puțin, zise André. Dar vor învăța. John e un băiat isteț. Mi-a plăcut de el.

– Vin după Crăciun să petreacă câteva săptămâni cu noi. N-au avut timp să plece în luna de miere, așa că și-o vor petrece aici.

– Sunt sigură că o să le placă, zise Olivia, care apoi se adresă soțului ei: Marcus, noi de ce nu avem o casă ca a lor?

– Spune-mi sincer, André, îl întrebă Rachel, mai târziu, când se schimbau pentru cină. De ce ai venit în Brazilia când eram la fratele tău? Se întoarse pentru ca el să-i ridice fermoarul de la rochie și când făcu asta, o luă în brațe cu posesiune.

– Știi de ce. Trebuia să mă asigur că era adevărat ce mi-ai spus în noaptea aceea, pe Veros.

– Te-ai purtat atât de rău cu mine în acea noapte! murmură ea.

– Așa e, nu? șopti cu buzele lângă urechea ei. Doar ți-am spus că nu-mi plăcea efectul pe care-l aveai asupra mea!

– Și acum? întrebă ea, cu un soi de satisfacție în voce.

– Și acum, aș dori să terminăm cu îmbrăcatul, zise el, oarecum enervat. Sau...poate preferi să nu coborâm la cină...

Sfârșit